

TKP—ML
Merkez Yayın Organı

Sayı 82 Ocak 87 2 DM

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birlesin!

III. Konferans Kararlarını Tartışarak Kavrayalım!

www.ikk-online.net
Siyasi Çalışma Bütün Çalışmaların Can Damarıdır!

29 Kasım Erken Genel Seçim Sonuçları Ve Faşist Türk Devletinin Çıkmazı!

29 Kasım erken seçimi, Faşist Türk Devleti'nin bir "demokrasi" aldatmacası olduğunu partimiz daha önce de açıklamıştı. 12 Eylül cuntasından bu yana yapılan seçimlerin, cuntayı sivilleştirme ve onun yaptırımlarını yasallaştırma olarak algılamak gerekir. 1983 6 Kasım seçimleri ve 29 Kasım erken seçimi askeri faşist cuntanın çıkardığı tüm yasaların, döktüğü kanların, katliamlarının ve cinayetlerinin resmileştirilmesinin, halkımızın ise her türlü ekonomik-demokratik haklarının gasbının, sömürünün arttırılmasının, baskıların katmerleştirilmesinin bir aracı olmuştur.

6 Kasım 1983'de hükümet olan Özal, 29 Kasım erken seçimini de büyük bir farkla kazanarak başbakanlığı bir 5 yıl daha garantilemiş oldu. Bu gücün verdiği rahatlıkla, % 50-% 100 zamları uygulamakta geçikmedi. Amaç, bozulan ekonomiye bir soluk aldirmek, alınan borçların faizini ödemek ve yeni yeni borçlar bulmak.

Egemen sınıflar, 12 Eylül cuntasıyla birlikte, ülkede sürekliliği sağlanmış bir suskunluğun yaşanmasını hedeflemişlerdi. Suskunluğu bugüne kadar genel olarak sürdürdüler diyebiliriz. (Gerçi, siyasal suskunluk 1984'lerden sonra yavaş yavaş bozuldu ve bugünde halkın devrimci muhalefeti giderek geliyor.) Hem devrimci demokratların ve komünistlerin, hem de hakim sınıfların belli kesimlerinin susturulması, kendiliğinden gelişen halk hareketlerinin yoğun baskı ve katliamlarla susturulması hedeflenmişti.

Cunta ile bunlar 1984 başlarına kadar sağlandı. Ancak ekonomik büyüme ve refah egemen sınıfların düşlediği gibi olmadı. Siyasi anlamda kısmi istikrarın sağlanması, ekonomik alanda bir istikrarı beraberinde getirmede. Çünkü, siyasi alanda sağlanan kısmi istikrar, ekonomik refahın sonucu değil, yoğun baskı ve sömürü ile sağlanmıştı.

1980 12 Eylül cuntasına hakim olan ABD'ci egemen sınıf kligi, Turgut Özal'ı bir beş yıl daha hükümet yaparak, var olan düzenlerini sürdürmeyi hedeflediler. Seçim sistemini de buna göre ayarladılar.

Seçim sistemi özellikle hükümet-

teki partinin yeniden iktidara gelmesi şeklinde biçimlendirildi. Bunun nedeni, egemen sınıflar koalisyon istemiyordu. Koalisyon hükümetlerinin ülkeyi yönetemediklerini, siyasal kargaşalığı arttırdığı ve egemen sınıflara istedikleri gibi hizmet edemedikleri tecrübesine sahipti. Çünkü, koalisyon içinde yer alan partiler tekrar seçimi kazanmak için, halkın bazı isteklerini kabul ediyorlar, halka yönelik yoğun baskı ve sömürü yasalarını çıkarırken, halkın tepkisini dikkate alıyorlardı.

29 Kasım erken seçimine katılan partilerden en güçlüsü hala ANAP idi. DYP ve SHP ise, tek başına hükümete gelecek güçte değillerdi. Ayrıca Amerikancı kanat için en iyisi ANAP idi. Yeniden ANAP'ın hükümete gelmesi, egemen sınıfların isteklerinin ve istedikleri yasaların çıkarılması olasılığı daha güçlüydü. Yani, ANAP'ın 1983 6 Kasım seçimlerinden sonraki döneminden, egemen sınıfların bu kanadı memmunda. ANAP'ın bir beş yıl daha hükümette kalması, egemen sınıflar açısından olumlu olacaktı. ANAP, 83 seçiminden beri de ABD'ci merkezci kanadın partisi haline dönüşmüştü. Dışta ise, ANAP'ı tüm emperyalistler destekliyordu. Başta ABD Emperyalizmi olmak üzere, Avrupalı ve Japon Emperyalistleri ANAP'ın yeniden hükümet olmasını istiyorlardı. Bunun nedenlerini şöyle sıralayabiliriz.

Birincisi; ANAP'ın, istekleri doğrultusunda bir politika izlemesi.

İkincisi; Sınıf mücadelesinin gelişimini engelleyici her türlü yasayı çıkarmada tereddüt göstermemesi.

Üçüncüsü; Halkı kandırmasını bilmesi ve hâlâ halktan önemli bir destek görmesi...

Bu nedenlerden dolayı, Amerikancı, merkezci komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bütün hesabı, ANAP'ı yeniden hükümet yapmak içindi. Eski seçim sistemi ile ANAP tek başına iktidara gelemezdi. Cunta döneminde seçim sistemi değiştirilmesine rağmen bu bile ANAP'ı iktidara getirmeye yetmiyordu. ANAP, 1983 seçimlerinde % 43 oy almasına rağmen 219 Milletvekili çıkarmıştı. 29 Kasım erken seçiminde % 36'lık oy ile 292 Milletvekili çıkardı. Milletvekili sayısının çoğaltılmasının, 400'den 450'ye çıkarılmasının bunun üzerinde

etkisi olsa da, 83 seçimlerine göre % 36'lık oy ile tek başına hükümet olmaya yetmiyordu.

ANAP dışında diğer muhalefet partilerinin karşı çıkmasına rağmen ANAP, her türlü dolabı çevirerek yeni seçim sistemini kendini iktidara getirecek şekilde ayarladı ve yasallaştırdı. Amerikancı merkezci kanadın baskısıyla diğer egemen sınıf partileri seçimi boykota yanaşmadı. Özellikle SHP'nin boykota karşı çıkması, ANAP'ın işini daha da kolaylaştırdı. Böylece ANAP seçimi garantilemiş oluyordu. Çünkü % 30 oy alan bir partinin, tek başına hükümet olma durumu vardı.

Ülke çapında % 10'luk baraj sisteminin konması, tek tek illerde ise % 20'lik barajın olması, hatta bazı illerde bu barajın % 25-30'a çıkması, ülke çapında en çok oy alan partinin işini daha da kolaylaştırıyordu.

Seçime giren partilerden, İDP, MÇP, RP, DSP'nin % 10'luk barajı aşamayacakları belli idi. Barajı aşamayan partilerin aldıkları oylarda en çok oy alan partiye yani ANAP'a gitti.

Bütün bu avantajlar, ANAP'ı büyük bir farkla hükümete yeniden getirdi. Böylece ANAP seçim öncesi çıkardığı yeni seçim yasasıyla kendini yeniden hükümet olmaya garanti etmiş oluyordu. Diğer egemen sınıf partileri de bunu bilmesine rağmen, seçimleri boykota yanaşmadılar.

Egemen sınıflar cuntadan sonra, küçük partilerin parlamentoya girmesini önlemek istediler. Ayrıca koalisyon yerine tek bir partinin seçimi kazanması doğrultusunda seçim sistemi getirdiler. Nitekim bunu da yaptılar. 83 seçimi olsun, 29 Kasım erken seçimi olsun, bu politikanın bir ürünüdür.

Egemen sınıfların Amerikancı merkezci kanadının bu denli rahat hareket etmesinin esas nedeni, emperyalistlerden (özellikle de ABD'den) önemli bir destek alması, cuntadan sonra, egemen sınıfların diğer kliklerinin zayıflaması, halk üzerinde sürdürülen baskı ve sömürüdür. Özellikle egemen sınıfların diğer kliklerinin zayıflaması, bu kligin kendi lehine önemli kararlar çıkarmasını sağlamıştır.

Cuntanın esas amacı iki partili bir

sistemdi. Ne var ki, uluslararası durum, ve özellikle ülkemizdeki gelişmeler cuntanın bu isteğini gerçekleştirmeye engeldi. Egemen sınıflar halk safındaki devrimci-demokrat partilere zaten izin vermiyorlar. Ancak, egemen sınıfların çeşitli kanatlarını seçim sistemini (İngiltere'deki gibi) değiştirerek, resmen iki partili hale getirmişlerdir. Sürekli biri çoğunluğu sağlayarak iktidarda kalacak, diğeri de muhalefette.

Egemen sınıflar, bu sistemi halka da yavaş yavaş benimsetmek istiyorlar. Ancak ülkemizin siyasal ve sosyal yapısı gereği bunu başaramazlar. Egemen sınıflar halkı ezmek, devrimci muhalefeti bastırmak için kendi aralarında anlaşırken, sömürüden pay alma konusunda aralarında anlaşmazlık çıkar. Kendi aralarındaki çelişkinin esası da budur. Son seçim de de bu çelişki en yoğun şekilde yansıdı.

Bu seçimde de Özal'ın kazanması Türk Egemen sınıfları için belli bir soluklanma devresi gibi gözükebilir. ABD Emperyalizmi'ne daha sıkı bağımlılık, diğer emperyalistlerle (özellikle de Almanya ve Japonya ile) daha sıkı ekonomik ve siyasi ilişkiyi geliştirecektir. Egemen sınıfların RSE'i ile de iyi ilişkileri sürmektedir. Bu ilişkiler ekonomik düzeyde gelişme göstermektedir. Yeni dönemde de bu ilişkileri devam ettireceklerdir.

ABD Emperyalizmi Türkiye'yi Ortadoğu'ya yönelik politikasına daha fazla sokma eğilimindedir. Uluslararası gelişmelere ve özellikle ortadoğu'daki gelişmelere paralel olarak, Türkiye devreye girebilir. Emperyalistler bu savaşta İran'ın üstünlük sağlamasına karşılar. İran, Musul ve Kerkük petrollerine yönelirse Türkiye'de buradan hak iddia edip hemen devreye girecektir. Zaten egemen sınıf sözcüsü boyalı basın, bunun propagandasını uzun süredir yapıyor ve kamuoyunu hazırlıyor.

Ekonomik anlamda önümüzdeki dönemde düzelme söz konusu olamaz. Genelde emperyalist krizin varlığı, Türk ekonomisini daha da olumsuz etkiliyor. Yatırımların giderek düşmesi, sermaye sıkıntısı ve döviz kıtlığı, Türk hakim sınıflarını yatırım yerine, spekülasyonla yönlendiriyor. Sürekli enflasyonist bir politikanın izlenmesi, egemen sınıfların kârlarının düşmesini önlemek içindir. Varolan bu göstergeler, önümüzdeki dönemde ekonomik krizin artarak gelişeceğini göstermektedir. Dış borçların 35 Milyar doları aşması ve bunların ödenmesinin zorunluluğu egemen sınıfları daha da bunalıma itecektir. Salt bu dış borçlarla yetinmeyeceklerdir. Yeni borçlanmalara da girmek zorundadırlar. Bu

da enflasyonist politikanın devam etmesini getirecektir. Bu durum devam ettiği sürece enflasyonun aşağıya çekilmesi söz konusu olamaz. Böylece, işsizliğin ve yaşam seviyesinin düşüklüğü artarak devam edecektir. Egemen sınıfların önümüzdeki dönemde kısmi bir refah (ekonomik anlamda) sağlamaları da söz konusu değil. İMF ve Dünya Bankasının sıkıştırması ile, günlük kur ayarlamaları daha da artacaktır. Yani TL'nin değerinin düşmesi bugüne kadar olan düşmeden daha da hızlanacaktır. Bu da yoksullaşma ve alım gücünün düşmesine neden olacaktır.

Dış borçların önlenmesini ve yeni borç alınmasını daha fazla siyasal tavizlerin verilmesini gerektirecektir. Yani, emperyalizme olan bağımlılık daha da artacaktır.

Kısaca, egemen sınıflar bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da ekonomik ve siyasal bunalımlarını gidereceklerdir. Bu sistem var olduğu sürece, bu çıkmazdan kurtulmak mümkün değildir.

Önümüzdeki dönemde hakim sınıfların "demokrasi"nin sınırını genişleteceği rehavetine kapılmamak gerekir. Ekonomik ve siyasal bunalımın giderek ivme kazanması, baskıların yoğunlaşmasını zayıflatmayacaktır. Hakim sınıfların, hemen seçim sonrası baskı ve operasyonlarını artırmaları, bundan sonra da devam edecektir. Ancak bu tür baskılar gelişen mücadelenin önünü kesmeye yetmeyecektir.

Sosyal faşist TBKP'nin önderlerinin Türkiye'ye dönmesi, belli bir pazarlığın sonucu olsa da, demokrasi'nin genişlemesi ile ilgisi yoktur. Hakim sınıflar bunlara 'özgürlük' tanısa bile ve hatta 141-142'yi kaldırsa bile, sorun komünistler ve devrimci-demokratlar açısından bir şey ifade etmeyecektir. Kısa sürede 141-142'nin kaldırılacağına pek ihtimal verilmese de; egemen sınıflar gerilla savaşının gelişmesine bağlı olarak böyle bir parti kurdurabilir. Daha doğrusu, gerilla savaşının hızını ve ona verilen desteği kesmek için böyle bir taktiğe baş vurabilir. Bunlar imkansız şeyler değildir. Peru, El Salvador, Filipinler buna örnektir.

Bugün bir çok oportünist ve revizyonistleri şaşkırtan nokta legal bir 'KP'nin kurulup kurulamayacağı. Daha doğrusu hakim sınıfların buna izin verip vermeyeceği endişesindedir ve legalizme kaymak için 141-142'nin kalkmasını dört gözle beklemekteler. Hakim sınıfların AET'e üyelik sorunu için buna izin vereceği kanısındalar.

Hakim sınıflar AET'e üyelik için değil, silahlı mücadelenin önüne

geçmek için buna baş vurabilirler. Ne varki, Peru ve Filipinler'de olduğu gibi göstermelik olur. Emperyalist burjuvazi ve yerli uşakları için önemli olan silahlı mücadelenin gelişiminin önüne geçmektir. Kendi kontrolleri altında bir 'KP'nin kurulmasını, silahlı mücadelenin önlenmesi için seve seve kabullenirler. Bu nedenle sorunun özünü saptırmamak gerekir. 141-142'nin kalkması ülkenin siyasal ve sosyal yapısını değiştirmez. Yani, devlet yine faşist bir devlet olarak kalacaktır. Devrimin özü ve devrimin yolunun değişmesi de söz konusu olamaz. Olacak olan tek şey, komünistlerin legal imkanlarının biraz daha genişlemesidir. Ama silahlı mücadele veren komünistler ve diğer küçük burjuva örgütler üzerinde yine baskılar devam edecektir. Özellikle silahlı mücadele veren partimize daha fazla yönelecektir. Düşman böylece, halk güçlerini bölerek, silahlı mücadele verenleri yalnız bırakmaya çalışacaktır.

Egemen sınıflar, gerilla savaşını önlemek ya da geriletmek için, önümüzdeki dönem saldırısını daha da yoğunlaştıracaktır. Şu andaki askeri hazırlıklarının önemli bir bölümü anti-gerilla savaşı içindir. Yani, gerilla mücadelesini askeri ve siyasal olarak bastırmak, özellikle askeri olarak bastırmak için, yeni yeni silahlar almaktalar. Özellikle Kürdistan'daki ordusunu anti-gerilla savaşı için eğitmektedir.

Türkiye'deki gelişen gerilla mücadelesi emperyalistleri de önemli ölçüde tehdit etmekte ve tedirginleştirmektedir. Özellikle partimizin yürüttüğü gerilla mücadelesi tüm emperyalistleri tehdit etmektedir. Kürt ulusal hareketi şu anda RSE'ni önemli ölçüde tehdit etmese de, diğer emperyalistleri tehdit ediyor. Çünkü, PKK'nın RSE'ne yakınlığı, ortadoğu gericiliği ile sıkı bağları (özellikle RSE uşakları ortadoğu gericiliği ile) olması, ABD ve diğer Avrupa'lı emperyalistleri tedirgin etmektedir.

Partimizin önderliğindeki gerilla savaşı tüm emperyalistler ve Türk hakim sınıfları ve ortadoğu gericiliğinin kuşatması altındadır. Sınıfsal temelde gelişen bu mücadele, ortadoğu halklarına umut vermektedir. Mücadele geliştikçe, bu halkların umut ve cesareti daha da artacaktır. Yani, Türkiye'de gelişen sosyal kurtuluş temelindeki gerilla savaşı, salt Türk hakim sınıflarına korku vermiyor. RSE, ABD ve diğer emperyalistlerin yanında ortadoğu gericiliği içinde önemli bir tehlike arz ediyor. Bu da, partimizin zorlu bir düşman yığını ile karşı karşıya olduğunu gösteriyor. Bu zorlu mücadelenin üstesinden gelmek, proletaryanın

önemli bir görevle karşı karşıya olduğunu ortaya koyuyor. Bu emperyalist ve gerici kuşatmaya rağmen partimiz önüne koyduğu görevleri adım adım yerine getirecek güçtedir. Çünkü tarih, partimizden yanadır. Bu sosyal gerçeğin karşısında hiçbir gerici kamp duramaz, duramayacaktır.

SINIF MÜCADELESİNİN PARTİMİZE YÜKLEDİĞİ GÖREVLER

İşsizliğin ve yoksulluğun giderek artması, siyasal bunalımı daha da derinleştirecektir. Kitleler, üzerindeki uyuşukluğu atarak daha fazla sokağa dökülmeye başlayacaktır. İşçi sınıfı ekonomik ve demokratik haklarını almak için grev silahını geliştirecektir. 1986'dan beri gelişen grevler önümüzdeki dönem daha da artacak. Ekonomik grevler siyasal grevlere dönüşecektir. Bugünden bunun belirtileri gözükmektedir.

Köylüler içindeki huzursuzluk artmakta, topraksız köylülerin toprak işgali temelinde şu anda eylemleri olmasa da gerilla mücadelesine her geçen gün daha fazla katılacaklardır. Küçük üretici köylülerin mücadelesi, kredi faizlerinin düşürülmesi, kredi miktarlarının artırılması, taban fiyatlarının yüksek tutulması konusunda şimdiden yoğun talepleri var. Önümüzdeki süreçte bu bunalımın derinleşmesine bağlı olarak, seslerinin daha gür çıkacağı bir gerçektir.

Diğer halk kesimlerinin huzursuzluğu da her geçen gün artıyor. Öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesi bugüne oranla artacaktır. Yer yer işgallere varacaktır. Dar gelirli memurların sendikal talepleri doğrultusunda mücadeleleri büyük bir istem olarak ortaya çıkacaktır. Artık yoğun baskı ile talebi uzun süre bastırmanın olanağı yoktur.

Devrimci-demokrat örgütlerin ve partimizin bugün zayıflığı egemen sınıflara belli bir soluk aldırılmaktadır. Ancak, devrimci örgütlenme yavaş yavaşta olsa gelişiyor. Sınıf mücadelesine paralel bir gelişim seyri izliyor. Önümüzdeki süreçte bu gelişme daha da artacaktır. Bu da halkın ileri kesimlerinin devrimci-demokrat örgüt içinde gelişmesini beraberinde getirecektir.

Özellikle kırsal alanda silahlı mücadelenin gelişiminin hızlanması ve yaygınlaşmasının bugün siyasal ve sosyal temelleri düne oranla daha faz-

ladır. Partimiz merkezi görev olarak önüne koyduğu bu gerilla savaşını başarıyla yerine getirirse, kitlelerle bağlarının gelişmesi daha da artacaktır. Bugün halkın (özellikle ileri kesimlerin) silahlı mücadeleye eğilimi ve sempatisi daha fazladır. Siyasal alanda süren gerilla mücadelesine devletin baktığı gözle bakmıyor. Köylüler açık destek verirken, şehirlerde sevinçle karşılanıyor. Bu durum şehirlerde de işkencecilere teşhir olmuş halk düşmanlarına ve ispiyonculara yönelik eylemleri gündeme getirmektedir. Partimiz bunları dikkate alarak, kırsal alanlarda (Karadeniz, batı ve güney de dahil) silahlı mücadeleye ve örgütlenmeye daha fazla ağırlık vermeli, şehirlerde de teşhir olmuş işkencecilere, azınlık düşmanlarına yönelik silahlı eylemlerini hızlandırmalıdır.

Kamuoyu bugün, kırsal alandaki gerilla eylemlerine alıştı. Bunu şimdi şehirlerde de bekliyor. Şehirlerde işkencecilere yönelik eylemler olumlu bir etki yaratıyor.

Bazı küçük burjuva devrimci örgütlerde silahlı mücadeleden yana gözükmesine rağmen, şu anda kendilerini toparlayabilmiş değiller. Ne var ki, bunlar esas olarak 'şehir gerillacılığını' aldıkları için, en küçük bir darbeye büyük kayıplar vermektedirler. Partimiz ise, şehirlerdeki gerilla eylemlerini, kırsal alandaki verdiğimiz silahlı mücadeleye destek ve şehirlerdeki sınıf mücadelesini, parti ile halkın bağlarını geliştirmesine hizmet etme aracı olarak kullanıyor. Bugünkü aşamada sorun böyle ele alınmalıdır. Bu, güç biriktirme fırsat kolamanın bir ürünüdür.

Seçim sonuçları partimize önemli görevler yüklemektedir. Yukarıda saydığımız görevlerin yanısıra, sınıf mücadelesinin her alanında yoğun bir siyasal teşhiri de görev olarak önümüze koyuyor. Köylüler içinde hem silahlı mücadeleyi deteklemelerinin propagandası yapılırken, kendi sorunlarının gerçek çözümünü ve devletin köylülere yönelik her türlü baskısının da yoğun bir siyasal teşhirine girmeliyiz. Köylülerin hiç bir sorununu küçümsememeli, her olayı sınıf mücadelesini geliştirmenin bir aracı olarak kullanmalıyız. İspiyonculara, devletin zulmüne, askerine silahlı yönelirken, bunların halka yaptıkları baskıları anında teşhir etmeliyiz. Partimizin en büyük eksiği budur. Yani, kendi propagandamızı yeterince yapamıyoruz gibi, siyasal teşhirde yeterince yapamıyoruz. Bunu aşmalıyız. Bunu başaramazsak geniş kitlelerle bağ da kuramayız. Bu anlamda yayın organlarımızı en geniş kitlelere ulaştırmalıyız. Bildiri, afiş, pullama ve duvar

yazıları ile partinin görüşlerini kitlelere götürmeyi küçümsememeliyiz.

Kırsal alandaki en küçük köylü örgütlenmelerinden yararlanalım. Adı ne olursa olsun, bütün örgütlenmeler içine girelim. Gerici de olsa, ya da gericilerin yönetiminde de olsa, buralardaki çalışmalarını küçümsemeden ustaca yararlanmasını bilelim. Kısaca sosyal ve siyasal tüm örgütlenmeleri partimizin gelişmesinin ve partinin kitlelerle bağının genişlemesinin bir aracı olarak kullanalım.

Özellikle T. Kürdistanı'ndaki çalışmalar daha özgül bir çalışmayı gerektiriyor. Kürt Ulusu'nun ayrılma hakkının varlığı ve UKKT hakkının yanında milli baskı ve asimilasyon politikasına karşı partimiz yoğun bir ajitasyon ve propaganda yapmalıdır. Partimizin milli mesele konusundaki görüşleri buranın somutuna indirgenerek halkın anlayacağı dille, halka bildirilerle, broşürlerle anlatılmalı ve kavratılmalıdır. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının kardeşliği ve partimiz önderliğinde ortaklaşa verecekleri mücadelenin önemi ve anlamı anlatılmalı, partimiz saflarında mücadeleye çağrılmalıdır.

Şehirlerde de partimize bu dönemde büyük görevler düşmektedir. İşçi sınıfı içindeki çalışmaya özel önem vermeliyiz. Şehirlerdeki sınıf mücadelesine sessiz kalınmamalı, mücadelenin önünde aktif olarak yer almalıyız. Sendikal çalışma ve örgütlenmeyi işçi sınıfı içindeki çalışmamızın bir devamı olarak kavramalıyız.

Öğrenci gençliğin akademik ve demokratik mücadelesine sahip çıkılmalı, pasifist engeller aşılmalı, gençlik militan mücadeleye çekilmelidir. Öğrenci gençlik içinde TMLGB örgütlenmesine özel önem vermeliyiz. Devrimci-demokrat örgütlerin etkinliğindeki gençlikle ortak eylem birliklerini geliştirmeli, devrimci-demokrat gençliğin, bir çatı altında geniş kitle örgütünü yaratmayı hedeflemeliyiz. TMLGB'nin gençlik içindeki insiyatifini, doğru bir siyaset izleyerek sağlayabiliriz.

Dar gelirli memurlar ve küçük esnaf için de partimizin çalışmasını geliştirelim. Memurların sendikal örgütlenmelerini yasaklayan yasaların kaldırılması için siyasi teşhiri yoğunlaştıralım. Memurları bu doğrultuda mücadeleye sevk edelim.

Şehirlerde legal örgütlenmelerden yararlanmasını ustaca bilmeliyiz. Hiçbir legal kitle örgütlenmeleri küçümsememeli. Sadece öncelik ve sonralık ilişkisi tesbit edilerek, esas ağırlık vereceğimiz kitle örgütlenmeleri içinde çalışmaya birincil ağırlık

sistemdi. Ne var ki, uluslararası durum, ve özellikle ülkemizdeki gelişmeler cuntanın bu isteğini gerçekleştirmeye engeldi. Egemen sınıflar halk safındaki devrimci-demokrat partilere zaten izin vermiyorlar. Ancak, egemen sınıfların çeşitli kanatlarını seçim sistemini (İngiltere'deki gibi) değiştirerek, resmen iki partili hale getirmişlerdir. Sürekli biri çoğunluğu sağlayarak iktidarda kalacak, diğeri de muhalefette.

Egemen sınıflar, bu sistemi halka da yavaş yavaş benimsetmek istiyorlar. Ancak ülkemizin siyasal ve sosyal yapısı gereği bunu başaramazlar. Egemen sınıflar halkı ezmek, devrimci muhalefeti bastırarak için kendi aralarında anlaşırken, sömürüden pay alma konusunda aralarında anlaşmazlık çıkar. Kendi aralarındaki çelişkinin esası da budur. Son seçim de de bu çelişki en yoğun şekilde yansıdı.

Bu seçimde de Özal'ın kazanması Türk Egemen sınıfları için belli bir soluklanma devresi gibi gözükebilir. ABD Emperyalizmi'ne daha sıkı bağımlılık, diğer emperyalistlerle (özellikle de Almanya ve Japonya ile) daha sıkı ekonomik ve siyasi ilişkiyi geliştirecektir. Egemen sınıfların RSE'i ile de iyi ilişkileri sürmektedir. Bu ilişkiler ekonomik düzeyde gelişme göstermektedir. Yeni dönemde de bu ilişkileri devam ettireceklerdir.

ABD Emperyalizmi Türkiye'yi Ortadoğu'ya yönelik politikasına daha fazla sokma eğilimindedir. Uluslararası gelişmelere ve özellikle ortadoğu'daki gelişmelere paralel olarak, Türkiye devreye girebilir. Emperyalistler bu savaşta İran'ın üstünlük sağlamasına karşılar. İran, Musul ve Kerkük petrollerine yönelirse Türkiye'de buradan hak iddia edip hemen devreye girecektir. Zaten egemen sınıf sözcüsü boyalı basın, bunun propagandasını uzun süredir yapıyor ve kamuoyunu hazırlıyor.

Ekonomik anlamda önümüzdeki dönemde düzelme söz konusu olamaz. Genelde emperyalist krizin varlığı, Türk ekonomisini daha da olumsuz etkiliyor. Yatırımların giderek düşmesi, sermaye sıkıntısı ve döviz kıtlığı, Türk hakim sınıflarını yatırım yerine, spekülasyonla yönlendiriyor. Sürekli enflasyonist bir politikanın izlenmesi, egemen sınıfların kârlarının düşmesini önlemek içindir. Varolan bu göstergeler, önümüzdeki dönemde ekonomik krizin artarak gelişeceğini göstermektedir. Dış borçların 35 Milyar doları aşması ve bunların ödenmesinin zorunluluğu egemen sınıfları daha da bunalıma itecektir. Salt bu dış borçlarla yetinemezlerdir. Yeni borçlanmalara da girmek zorundadırlar. Bu

da enflasyonist politikanın devam etmesini getirecektir. Bu durum devam ettiği sürece enflasyonun aşağıya çekilmesi söz konusu olamaz. Böylece, işsizliğin ve yaşam seviyesinin düşüklüğü artarak devam edecektir. Egemen sınıfların önümüzdeki dönemde kısmi bir refah (ekonomik anlamda) sağlamaları da söz konusu değil. İMF ve Dünya Bankasının sıkıştırması ile, günlük kur ayarlamaları daha da artacaktır. Yani TL'nin değerinin düşmesi bugüne kadar olan düşmeden daha da hızlanacaktır. Bu da yoksullaşma ve alım gücünün düşmesine neden olacaktır.

Dış borçların önlenmesini ve yeni borç alınmasını daha fazla siyasal tavizlerin verilmesini gerektirecektir. Yani, emperyalizme olan bağımlılık daha da artacaktır.

Kısaca, egemen sınıflar bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da ekonomik ve siyasi bunalımlarını gidereceklerdir. Bu sistem var olduğu sürece, bu çıkmazdan kurtulmak mümkün değildir.

Önümüzdeki dönemde hakim sınıfların "demokrasi"nin sınırını genişleteceği rehavetine kapılmamak gerekir. Ekonomik ve siyasi bunalımın giderek ivme kazanması, baskıların yoğunlaşmasını zayıflatmayacaktır. Hakim sınıfların, hemen seçim sonrası baskı ve operasyonlarını artırmaları, bundan sonra da devam edecektir. Ancak bu tür baskılar gelişen mücadelenin önünü kesmeye yetmeyecektir.

Sosyal faşist TBKP'nin önderlerinin Türkiye'ye dönmesi, belli bir pazarlığın sonucu olsa da, demokrasi'nin genişlemesi ile ilgisi yoktur. Hakim sınıflar bunlara 'özgürlük' tanısa bile ve hatta 141-142'yi kaldırsa bile, sorun komünistler ve devrimci-demokratlar açısından bir şey ifade etmeyecektir. Kısa sürede 141-142'nin kaldırılacağına pek ihtimal verilmesi de; egemen sınıflar gerilla savaşının gelişmesine bağlı olarak böyle bir parti kurdurabilir. Daha doğrusu, gerilla savaşının hızını ve ona verilen desteği kesmek için böyle bir taktiğe baş vurabilir. Bunlar imkansız şeyler değildir. Peru, El Salvador, Filipinler buna örnektir.

Bugün bir çok oportünist ve revizyonistleri şaşırtan nokta legal bir 'KP'nin kurulup kurulamayacağı. Daha doğrusu hakim sınıfların buna izin verip vermeyeceği endişesindedir ve legalizme kaymak için 141-142'nin kalkmasını dört gözle beklemekteler. Hakim sınıfların AET'e üyelik sorunu için buna izin vereceği kanısındadır.

Hakim sınıflar AET'e üyelik için değil, silahlı mücadelenin önüne

geçmek için buna baş vurabilirler. Ne varki, Peru ve Filipinler'de olduğu gibi göstermelik olur. Emperyalist burjuvazi ve yerli uşakları için önemli olan silahlı mücadelenin gelişiminin önüne geçmektir. Kendi kontrolleri altında bir 'KP'nin kurulmasını, silahlı mücadelenin önlenmesi için seve seve kabullenirler. Bu nedenle sorunun özünü saptırmamak gerekir. 141-142'nin kalkması ülkenin siyasal ve sosyal yapısını değiştirmez. Yani, devlet yine faşist bir devlet olarak kalacaktır. Devrimin özü ve devrimin yolunun değişmesi de söz konusu olamaz. Olacak olan tek şey, komünistlerin legal imkanlarının biraz daha genişlemesidir. Ama silahlı mücadele veren komünistler ve diğer küçük burjuva örgütler üzerinde yine baskılar devam edecektir. Özellikle silahlı mücadele veren partimize daha fazla yönelecektir. Düşman böylece, halk güçlerini bölerek, silahlı mücadele verenleri yalnız bırakmaya çalışacaktır.

Egemen sınıflar, gerilla savaşını önlemek ya da geriletmek için, önümüzdeki dönem saldırısını daha da yoğunlaştıracaktır. Şu andaki askeri hazırlıklarının önemli bir bölümü anti-gerilla savaşı içindir. Yani, gerilla mücadelesini askeri ve siyasi olarak bastırmak, özellikle askeri olarak bastırmak için, yeni yeni silahlar almaktalar. Özellikle Kürdistan'daki ordusunu anti-gerilla savaşı için eğitmektedir.

Türkiye'deki gelişen gerilla mücadelesi emperyalistleri de önemli ölçüde tehdit etmekte ve tedirginleştirmektedir. Özellikle partimizin yürüttüğü gerilla mücadelesi tüm emperyalistleri tehdit etmektedir. Kürt ulusal hareketi şu anda RSE'ni önemli ölçüde tehdit etmese de, diğer emperyalistleri tehdit ediyor. Çünkü, PKK'nın RSE'ne yakınlığı, ortadoğu gericiliği ile sıkı bağları (özellikle RSE uşakları ortadoğu gericiliği ile) olması, ABD ve diğer Avrupa'lı emperyalistleri tedirgin etmektedir.

Partimizin önderliğindeki gerilla savaşı tüm emperyalistler ve Türk hakim sınıfları ve ortadoğu gericiliğinin kuşatması altındadır. Sınıfsal temelde gelişen bu mücadele, ortadoğu halklarına umut vermektedir. Mücadele geliştikçe, bu halkların umut ve cesareti daha da artacaktır. Yani, Türkiye'de gelişen sosyal kurtuluş temelindeki gerilla savaşı, salt Türk hakim sınıflarına korku vermiyor. RSE, ABD ve diğer emperyalistlerin yanında ortadoğu gericiliği içinde önemli bir tehlike arz ediyor. Bu da, partimizin zorlu bir düşman yığını ile karşı karşıya olduğunu gösteriyor. Bu zorlu mücadelenin üstesinden gelmek, proletaryanın

vermeliyiz. Diğer kitle örgütlenmelerindeki çalışmalarını da gücümüz oranında yapmalıyız.

Partimiz bugün bazı kitle örgütlenmelerindeki çalışmasında kısa zamanda önemli başarılar sağladı. Bu başarıyı daha ileri götürmeliyiz. Bu tür örgütlenmelerde, bazı kb. 'sol' sektör örgütlerin kitleleri küçük küçük derneklere bölme anlayışına karşı çıkalım, teşhir edelim. Bazı geniş kitle örgütlerini yığınlarla bağ kurmanın, onları partimiz saflarına çekmenin bir aracı olarak kullanmalıyız. Bu tür kitle örgütlerinde modern revizyonistlerin ve parlamenteristlerin, reformistlerin teşhirini esas alalım. Özellikle de sosyal faşistlerin her türlü sahtekarlığını ve devrim düşmanlığını teşhir edelim.

Sonuç olarak;

Seçimler, halkımıza hiçbirşey getirmemiştir. Halkımızı daha da yoksullaştırmanın ve baskıları yoğunlaştırmanın bir aracı olmuştur. Ancak, sınıf mücadelesinin ivmesi yeni dönemde daha da artacaktır. Şimdiden partimizin önümüze koyduğu görevlere dört elle sarılalım. Sınıf mücadelesinin her alanında, merkezi görevimiz gerilla savaşıma hizmet edici şekilde çalışmalıyız. Gelecek dünden daha kötü değildir. Önümüzdeki süreç sınıf mücadelesini daha da keskinleştirecektir. Geniş yığınları mücadele içine çekecektir.

29 KASIM ERKEN SEÇİMİNDE KÜÇÜK BURJUVA OPORTÜNİZMİNİN TAVRI

İKK'nın 29 Kasım erken seçim ile ilgili tavrı "boykot" taktiği idi. Bu taktik bu seçim özelinde doğru bir karardı. Bugün seçim sonuçları tavrımızın bir kere daha doğru olduğunu gösterdi. İKK, partimiz TKP/ML'nin 29 Kasım seçimleri ile ilgili tavrını açıklarken, bir çok oportünist ve revizyonistin hakim sınıf kuyrukçuluğunu bırakmayacağını da belirtmişti. Özellikle reformistler ve "legal marksistler" ya da Lenin'in deyişiyle "tasfiyeciler" in hepsi egemen sınıfların kuyrukçuna takıldı. Millî burjuvazinin örgütleri ya da temsilcilerinin 29 Kasım erken seçiminde egemen sınıf partilerinden bazılarını (Örneğin SHP) desteklemeleri normaldi. Çünkü bunların amacı; kendilerine parlamento kapılarının açılmasını sağlamak, bunun içinde kendilerine en yakın gördükleri egemen sınıf partile-

rinden birini desteklemektir. Onlar bunu yaptı. Bunu yaparken halkı ve devrimci demokratları da kendi tavırlarına ortak olmaya çağırdılar. Bu çağrıya kb. akımlarının bazıları uydu. Bazıları ise yalpaladı. Ne boykot ettiler ne de herhangi bir partiyi desteklediler. Halkı ANAP'a oy vermeye çağırmakla yetindiler. Böylece halkın kulağına sessizce ANAP dışında diğer partilere oy verilebileceğini söylemiş oldular. Kimileri de adına "boykot" dedikleri boş oy verme taktiğini uyguladılar.

Bütün bunların esas nedeni, egemen sınıf partilerinden biri olan SHP'den 'demokrasi' umudu beklemeleridir. Bu tavırları, SHP çoğunluğu sağlayıp hükümete gelirse, 'demokrasi'nin sınırları daha da gelişir beklentisi içinde olmalarından başka bir anlam taşımıyor. Küçük burjuva oportünizmi karakteri gereği, kendi güncüne güvenemez, proletaryaya güveni yoktur. Proletarya adına konuştuğunu ve hareket ettiğini söylemesine rağmen, kb. ideolojisinden ve ön yargısından kurtulamaz. Egemen sınıfların yoğun baskı koşullarında kolayca pes ederler. Her tarafa yılgınlık yayarlar. Egemen sınıfların 'ılımlı' görünen kanatları altına sığınır ve bunun adına: "egemen sınıflar arasındaki çelişkidenden yararlanma" demekten çekinmezler. Onlar, egemen sınıflar arasındaki çelişkidenden yararlanmayı, egemen sınıfların bir kanadına teslim olmayı, onu desteklemeyi anlıyorlar.

Partimizin kurucusu komünist önder İ. Kaypakkaya yoldaş, egemen sınıflar arasındaki çelişkidenden yararlanmanın ne anlama geldiğini şöyle açıklıyor:

"Bir komünist hareket için, elbette iki gerici klikten birini tercih etmek söz konusu olamaz. Komünist hareket ikisini de düşman olarak görür; ikisini de devirmek için mücadele eder. Ama bunlar arasındaki mücadeleye de gözlerini yummaz; bu boğuşmadan kendi hesabına azami derecede fayda sağlamak için bunların birbirine göre durumlarını iyi tesbit eder, en gerici olanı tecrit eder, ilk ve en şiddetli saldırılarını ona yönelir, Bu arada diğer gerici kliğin mahiyetini teşhir etmekten, onunla kendi arasındaki düşmanlık çizgisini sıkı sıkıya muhafaza etmekten de geri kalmaz. Bilir ki, hakim sınıflar arasındaki bu boğuşma her an halka karşı birliğe dönüşebileceği gibi, bugün en gerici olan kliğin yerini yarın diğeri alabilir."

—İK. SE. Sf. 145-146—

Egemen sınıflar arasındaki çelişkidenden en iyi yararlanan komünistlerdir. Komünistler, çelişkilerden yararlanma adına, burjuvazinin beyaz bay-

rağı altında toplanmayı değil, proletaryanın kendi kızıl bayrağı altında toplanarak mücadeleyi sürdürürler. Oportünizmin ve revizyonizmin kavrayamadığı nokta burasıdır. Onlar proletaryanın kararlı kızıl bayrağı yerine, kb'nin korkak ve kaypak bayrağını dalgalandırmaktan vazgeçmiyorlar. Bundan vaz geçmedikleri sürece de, burjuvaziyi korkakça desteklemekten de vaz geçmeyeceklerdir.

Küçük burjuva oportünizminin bir özelliği de reformcu oluşudur. Reformculuğu salt millî burjuvaziye yüklemek, ona mal etmek yanlıştır. Küçük burjuva oportünizmi reformcu eğilim içindedir. Güçlü bir reformcu akım, bunları kolayca peşinden sürükleyebilir.

TDH'nin 12 Eylül askeri faşist darbesi sonucu ağır bir yenilgi alması, kb. oportünizmini devrimci çizgiden önemli ölçüde uzaklaştırmıştır. Yenilgi sonrası ortaya çıkan devrimci mücadeleye yönelik olumsuz gelişim, kb. oportünizmini reformculuğa daha fazla itmiştir. Bunun nedeni, yenilgi sonrası kendine olan güvensizliği daha da artırmıştır. Bu da, reformcu gözükken burjuva partilerinin bazılarının kuyrukçuna takılmayı beraberinde getirmiştir.

29 Kasım erken seçimini ANAP'ın kazanması, kb. oportünizminin halka olan güvenini daha da azalttı. Onlar, halkın hala "ANAP gibi gerici bir partiye neden oy verdiğini anlayamamaktadır. Suçlu olarak kendilerini göceklerine, halkı görmeyi yeğliyorlar. Bu da kb. oportünizminin ülkenin sosyal koşullarını ve egemen sınıfların politikasını kavrayamamasından kaynaklanıyor.

Partimiz daha 1983'lerde 12 Eylül'ün hemen sonrasında 12 Mart 1971 cuntasının sonrasına benzemeyeceğini tesbit etmişti. Daha önceki sayılarımızda da bunu yeri geldikçe belirtmiştik. Çünkü, 12 Mart AFC, 12 Eylül cuntasına göre daha zayıftı. Ayrıca devlet kurumlarında köklü bir değişiklik yapamadılar. 12 Eylül cuntası ile hakim sınıflar, hem halkı susturdu, hem de egemen sınıfların muhalefeteki kanadını. Ayrıca 1982 Anayasası ile 1960 Anayasasını hepten ortadan kaldırarak, daha önce var olan kısmi demokratik hakları da ortadan kaldırdılar. Sınıf mücadelesinin gelişmesini önlemek için, her türlü faşist yasayı çıkardılar. Baskılar ise hâlâ devam ediyor. Askeri cuntanın ortadan çekilmesi, yerine sivil hükümetin gelmesi sadece bir görünümdür. Bugün hala sivil cunta iktidardadır. 12 Mart sonrası böyle değildi. Egemen sınıflar arasındaki çelişkinin keskinleşmesi,

Devamı sf: 31'de

Yorum

"Partimizin bütün kuvvetlerini demokratik merkeziliğin örgütlenme ve disiplin ilkeleri uyarınca sağlam bir şekilde birleştireceğiz. Partinin programına, tüzüğüne ve kararlarına uymayı istemesi şartıyla, kim olursa olsun, her yoldaşla birlik kuracağız.

—Mao—

TDH'nin her yenilgisinden sonra, birlik sorunu da sık sık gündeme geliyor. 1971 12 Mart yenilgisi sonrası da TDH içinde en çok konuşulan konu; birlik sorunu idi. Bu gün de aynı sorunla karşı karşıyayız. 12 Eylül sürecinde ağır bir yenilgi alan TDH, yeni yeni bölünmelere sahne oldu. Ne yazık ki, partimizde bu illetten kurtulamadı.

Partimizin tabanı ve demokrat kamuoyu "Yetsin artık! Partimizin içinde şimdiye dek gördüğümüz bunca bunalımın ardından bu kez de birdenbire bir **birlik bunalımı!**" (aç Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, sf: 94) çıktı diye moral bozukluğu içine gireceklerdir. Partiye bunca emek veren, yaşamının tümünü partiye ve devrime adayan insanların üzülmesinde doğal bir şey yoktur. Partimiz, hiç kuşku yok ki, bu sorunun üstesinden gelecektir. Ancak, partimizin yeni toparlanmaya başladığı, yenilgi yaralarını sarmaya başladığı böylesi nazik bir dönemde, bir bölgemizin ayrılık ilan etmesi elbette partimizi belli ölçüde sarstı. Bu ayrılık olayının partiye ve devrime hizmet etmediğini söylemeye bile gerek yok.

TDH içindeki bunalımın partimize yansımaması mümkün değildi. Özellikle bir yenilgi almış partinin içinde ve bu yenilgi üzerine uzun süre iç bunalım yaşamış, tartışma sürdürmüş bir parti de böyle bir ayrılığın objektif koşulları yaratılmış oldu. UKH'da da her bunalım dönemlerinde sık sık ayrışmalar, bölünmeler, saflaşmalar gündeme gelmiştir. Yenilgileri en az zararla atlatan KP az görülmüştür. 1905 yenilgisi RSDİP içinde birçok bölünmeyi beraberinde getirmiştir. Yine ÇKP'nin yenilgi dönemlerinde de aynı durum yaşanmıştır. Bu tür şeyler bazen KP'nin iradesi dışında oluyor. Hiçbir KP isteyerek bölünmez. Ya da isteyerek kendi içinde burjuva ideolojisi yaratmaz. Burjuva toplumların varlığının ve onun KP içine (İDEOLOJİK ANLAMDA) yansımaları

Ayrılık Ciddi Bir İştir!

sıdır. Bu durum şu ve ya bu şekilde sınıflı toplumlar varolduğu sürece varolacaktır. Bölünmek elbette bir kader değildir. Hiziplerin, ayrılıkların olmaması bir yerde imkansızdır. KP her zaman bunun bilincinde olmak zorundadır. Ancak, bölünme ve ayrılıkları azaltabilir veya bunların zararını azaltabilir. Bunu da doğru bir siyaset ve bu siyaset içinde iki çizgi mücadelesini doğru bir şekilde uygulamakla yapabiliriz.

Partimiz kendi içinden ayrılanlara karşı yer yer hatalar işlemiştir. Birincisi, iki çizgi mücadelesini yeterince işletmemiştir. İkincisi, bazen liberal, bazen sekte yaklaşmıştır. Partimiz bu konuda doğru bir siyaset izleseydi yine ayrılık olabilirdi. Ancak, ayrılan hiziplerin partimize daha az zararı olurdu.

Ayrılık özünde iktidar sorunudur. "Ben bu kafa ile iktidarı alamam" ya da "bu politik ve ideolojik hat beni iktidara götürmez" diyen ayrılığı düşünür. Ayrılıklar her zaman program ayrılığı da olmayabilir. Bu partinin o an için bulunduğu duruma ve taktik yönelimine bağlıdır. Bazen partinin taktik yönelimini sabote edenler partiden atılabilir. 1907'de Bolşevikler, duma seçimlerine girmeye karşı çıkan Otvovistleri saflarından attılar. Yine buna benzer bir sürü örnekler verilebilir. Bazen de hizip durumuna gelmeyen sapmaları içlerinde tutup eğitmeye ve eritmeye çalıştılar.

Ayrılık konusu iktidar sorunu derken, iki ayrı çizginin iki ayrı programın, iktidara yönelimleri de ayrı ayrı olacaktır. Bunların bir parti içinde uzun bir süre bir arada yaşaması mümkün değildir. Bu konuda İbrahim

yoldaşın TİİKP içindeki mücadelesi örnektir. İbrahim yoldaş, TİİKP içinde uzun süre iki çizgi mücadelesi sürdürmüş, TİİKP yönetimini ele geçirmeye çalışmış, kendi görüşlerinin uzun süre mücadelesini yürütmüştür. Hatta TİİKP Kongresinin delegeleri TİİKP MK'sınca saptanmasına rağmen (çünkü mk kendi kaşarlanmış adamlarını seçmişti) yine kongreye katılmaya çalıştılar. Ve peşinden ayrılığı gündeme getirdiler. Çünkü TİİKP içinde kalma şartları kalmamıştı. TİİKP içindeki bu mücadele 1969 sonlarında başladı 1972 baharına kadar sürdü. 1972 Şubatına gelindiğinde; 1- Kurtuluş savaşına, cumhuriyet tarihine bakışta iki ayrı çizgi; 2- Komünist hareketin geçmişini değerlendirmede iki ayrı çizgi; 3- Ulusal sorun da iki ayrı çizgi; 4- Sosyo-ekonomik yapıya bakış açısında ve demokratik devrime yaklaşımda iki ayrı çizgi; 5- Parti ve Ordunun inşası, ittifaklar, cehpe ve kızıl siyasi iktidarlar soruna bakışta iki ayrı çizgi; 6- Faşizm konusunda iki ayrı çizgi; 7- Baş düşman, baş çelişki, dünya ve Türkiye tahlilinde iki ayrı çizgi; 8- Mücadele biçimlerinde ve kitle çizgisinde iki ayrı çizgi vs. vs. ortaya çıkmıştı. Yani hemen hemen bütün temel konularda iki ayrı çizgi ve iki program ortaya çıkmıştı.

"DABK" olarak partimizden ayrıldığını söyleyen yoldaşların durumu ve ayrılık yöntemleri İbrahim yoldaşın önderliğindeki ayrılıkla uzaktan yakından hiçbir ilişkisi yoktur. Yukarıda saydığımız 8 noktada partimizden ayrı düşündükleri nokta var mıdır? Ayrılık yazılarında (Eylül 87 tarihli 4 sayfalık yazıları) böyle bir ayrım noktası yoktur. Ve bugün III. Konferans'mızın taktik yönelimine karşı çıktıkları bir nokta da yoktur. O halde partimizle ayrıldıkları konular hangisidir? Bunu bugüne kadar ayrılığın başını çekenler ortaya koymuş değiller. Devrimci kamuoyunun ve partimizin bu ayrılığa karşı çıkış nedeninin esası da budur. İki ayrı çizgi, iki ayrı programın birlikte yürüyeceğini bizde kabul etmiyoruz. Ancak 'DABK'ın partimizin temel görüşlerine karşı ayrı bir programı yoktur. Bu nedenle böylesi bir ayrılık, süni ve zorlama bir ayrılıktır. Öylesine bir ayrılık ki partinin yönetimine geleceğini bileceksin, yani yönetimi ML'lerin alacağını bile bile iktidara gelmeyi reddedeceksin, öbür yandan da ayrılarak iktidara so-

yunacaksın. Birbiriyle tamamen zıt iki tavır. İktidara soyunmayan, kendine siyasi olarak güvenmeyenler, iktidar savaşı veremezler. Hele bu proletarya adına oluyorsa, daha vahim bir hadadır. UKH tarihinde ilk defa böyle bir şey görüyoruz dersek fazla yanlış olmayız.

"Ayrılıktan sonra bir daha içimizde sağ ve 'sol' sapmalar çıkmaz, pürü pak olarak kalacağız" anlayışında iseler veya böyle anlayışta olanlar varsa yanılıyorlar. Sınıflar var olduğu sürece sağ ve 'sol' sapmalar, bir KP'nin içinde her zaman olacaktır. Şimdiye kadar saf, tertemiz bir KP daha yeryüzüne gelmedi. "DABK"ın böyle olacağını sanıyorlarsa yanılıyorlar. Çünkü şu anda bile "DABK"ın başını çekmeye çalışanlar ve özellikle birlik istemeyenlerin içinde, "toptan çöküş..." troçkist çağ tesbitini savunanlar varolduğu gibi, partinin olmadığını savunanlar bile var. Yine Doğu Perinçek gibi partinin önüne acil talepleri ('DABK'ın başını çekenlerden bir kişinin 24 sayfalık imzasız mektubu) koyan, Partimizin defalarca mahkum ettiği katıksız ekonomist görüşleri savunanlar bile var. Ayrılanlar daha görüşlerini yazılı bir şekilde ortaya koymadıkları için neleri savundukları belli değil. "İbrahim'i savunuyorum" demek günümüzde pek para etmiyor. Çünkü partimizden ayrılan hiziplerin hemen hemen hepsi "İbrahimci". Ama teorik derinlemelere girilince işler değişiyor. İbrahimcilik ve ML o zaman açığa çıkıyor. Fokoculukla 'İbrahimcilik' birbirine zıt iki ideolojidir. İbrahim ML iken, fokoculuk oportünizmdir.

Sakat bir mantıkla ayrılanlar, aynı sakat mantıkla bölünürler. Bunu tarih defalarca göstermiştir. Partimizde bunun örnekleri çoktur. GKK hizibi bunlardan sadece birisidir. Yanlış kullanılan, silahlar ya da yanlış hedefe sıkılan kurşunlar, bunu kullananlara geri döner.

Ayrılık ciddi bir iştir. "Revizyonistlerle bir masaya oturulmaz" diye iktidarı almayı reddeden bir anlayış nasıl ve hangi anlayışla iktidara yürüyecek? Yarın karşısına hayat böyle birşey dayattığında aynı tavrı almak zorundadır. Bu tür anlayışlar yeni değildir. AEP revizyonizmi ve ülkemizdeki keskin Hocacılar da aynı şeyi söylüyorlar.

Partimizin tarihi engin sınıf mücadelesi ve iki çizgi mücadelesi tercübeleriyle doludur. Bunlardan öğrenmeyenler geleceğini doğru bir yöne kanalize edemezler. Partimizin geçmişine "tu kaka" anlayışı ile yaklaşanlar, büyük bir inkarcılığa düşüyorlar. Partimizin her saniyelik tarihi kanla, zin-

danla yazılmıştır. Ve her saniyesi öğrenilecek derslerle doludur. Bunu böyle kavramayanlar, parti ve devrim için canını, yaşamını ortaya koyan, bu uğurda şehit olan yoldaşlarımızın mücadelesini inkar ediyor demektir.

Gelinen aşamada hala bu sorunla uğraşmamız bizlere gelecek açısından öğretici olmalıdır. Partimizin daha fazla oyalanmasına artık hiç kimsenin tahammülü yoktur. Partimiz bu sorunla 1986'dan beri uğraşmaktadır. Suni ayrılıkları zorlayan fokocu anlayışta olanlar hatalarının bilincine varmalı, hatalarını görmelidirler. Partimiz sonuna kadar, hatalı olanları eğitmeye, gereksiz bölünmeleri önlemeye çalışacaktır. Ama bilinçli olarak partiyi bölmeye çalışanları da ideolojik ve siyasi olarak mahkum da edecektir. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın.

Partimiz, bu ayrılığa rağmen önemli bir potansiyele sahiptir. Partimizdeki bu olumsuzluktan yararlanarak, partimizi yıpratmak isteyenler olacaktır ve sevinenler çıkacaktır. Ne varki, bu leş kargaları yanılıyor! En kötü dönemimiz 1976 yılında KK hizibi ile ayrılık sırasındaydı. Partimiz o olumsuz durumu bile aşarak KK tasfiyecilerini burjuvazinin bataklığına gönderdi.

Partimizin özellikle bu durumundan tilki misali yararlanmaya çalışan, Türkiye'deki devrim mücadelesine katılmamaya yeminli, revizyonist, yarı-troçkist YDH'nin kendine "bolşevik" diyen "devrimci işgüzar" parçasıdır. Bunların tek yaptıkları iş partimizle uğraşmaktır. Partimizden ayrıldıktan sonra yedi yıldır partimizin belgelerini ve kendi içlerindeki şeflik tartışmalarını yazmakla uğraşmışlardır. Şimdi de ellerine yeni bir "malzeme"(!) geçti. Parti III. Konferansımızın belgeleriyle uğraşacaklardır. Eleştirmelerine bir şey dediğimiz yok. Ancak Türkiye devrimine hizmet etmek için eleştirmiyorlar. Kendi entelektüel gereksinimlerini gidermek için beyin jimnastigi yapıyorlar. Bu mülteci revizyonizmi partimizi yurtdışındaki kitlelere "teşhir(?)" etmeyi kendisine görev seçmiş. Ne yazık ki, hiç bir zaman muradına eremeyecektir. Ellerindeki bazı devrimci insanların devrimci özlerini kayıp etmelerine neden olacaklardır, o kadar.

Bugün partimiz tüm zorlukların üstesinden gelecek güce ve kudrete sahiptir. Çünkü 12 Eylül gibi zorlu bir süreçte, baş eğmez onurlu bir mücadele verdi. 12 Eylül faşizmi karşısında revizyonistler birer birer sınıf mücadelesinin arenasını terk ederken, partimiz dışa dış döğüştü. Bu kavgada yü-

zü aşkın şehit verdi. Çünkü o, çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının tek öncü örgütüdür. Bu şanlı kavgada yenilmek kötü bir şey değildir. Bir KP yenile yenile yenmeyi öğrenecektir. 12 Eylül koşullarında silahlı mücadele veren bir parti, bundan sonra da aynı kararlılık ve inançla, geçmişinden ders çıkarmış olarak daha iyi döğüşecektir. Düşmanın partimizden korkusu da bundandır.

Peru kızıldelileri, yaşadıkları bölgelerde serpilip boy veren ve binbir emekle boy verişini hayranlıkla seyrettikleri dev kamaşa "mamak" derler. Mamak anadır; "İçinde hayatın filizlenip sürgün verdiği ana". Türküsünü, yani huayno'sunu ona bakarak söylemeyi sever. Bir komünist için de parti, içinde yeni hayatın filizlenip sürgün verdiği ve o hayatı tüm insanlığa örnek olarak sunduğu, o hayatın gerçekleşmesi uğruna nice fedakarlıklara, cefalara katlandığı bir anadır. Bu bakımdan komünist partilerinden ayrılmak ciddi bir iştir. Ve sağlam bir komünist yürek böylesi bir ayrılığa zor dayanır.

İşçi Köylü Kurtuluşu

Parti Şehitleri

Özel Sayısı

Çıkıyor!

İşçi Köylü Kurtuluşu

İşçi Sınıfı

Ve Halkımızın

Biricik Sesidir!

Oku, Okut

Abone Ol

Abone Bul

Uygun Yollardan

Bir Başkasına

Mutlaka Ulaştır!

III. Konferans Kararlarını Hayatın Her Alanına Yaratıcı Bir Şekilde Uygulayarak Kitlelere Mal Edelim

Partimiz, III. Konferansı ile partimize yeni bir atılım kazandı. Bu atılım, III. Konferans kararlarının doğru bir şekilde hayatın her alanına uygulanması ile olabilir. Kararlar kağıt üstünde kaldığı sürece, onlar ne kadar doğru olursa olsun, beş para etmezler. Kararların doğruluğu pratik ile somutlaştığında belli olur ve yaşayan bir canlı haline gelip, kitleler içinde kök salarak kitlelere mal olur. Doğru kararları kitlelere mal etmediğimiz sürece, meyva vermeyen kuru bir ağaçtan farklı olmaz.

Konferans kararlarının hayata uygulanmasında en büyük görev kadrolarımıza düşüyor. Kadrolarımız bu kararları kavramalı ve somut şartların somut tahlili esprisinden hareket etmelidirler. Dogmatik değil, tahlilci olunmalıdır. Kararlar dogmatik bir şekilde kavranarak hayata uygulanamaz. ML'nin yaşayan ruhu, yaratıcılık ve koşulların doğru tahlilini gerektirir. Her yoldaşa bu ML ilkedan hareket etmeli. Partimizin görüşlerini somut koşulların tahlilini yaparak, kararları bu koşulları geliştirici ve ilerletici temelde uygulamalıdır.

Bunları yapacak olan kadrolardır. Kadrolarımız kavramadan kitleler kavrayamaz. Çünkü, kitlelere kavratılacak olan partimizin kadrolarıdır.

Konferans kararlarını kitlelere ulaştırmada ve parti tabanına kavratmada, akademik bir tartışma şeklinde değil, sınıf mücadelesinin yaşayan gerçeği ile birleştirerek olmalıdır. Ancak böyle bir yol izlenirse konferans kararları pratikte hayat bulur. Kitlelere mal olabilir. Bugün bir dizi oportünist akım, sorunun özünü sınıf mücadelesi gerçeğinden uzaklaştırarak akademik tartışma şeklinde ele alıyorlar. Partimiz kadroları soruna böyle yaklaşmamalıdır.

III. Konferans kararlarını pratiğe uygularken, geçmişte yaptığımız hataların özüne de inilmeli, geçmişin hataları gözönüne alınmadan, aynı hatalara düşülmesi kaçınılmazdır. Bu nedenle, geçmişten dersler çıkarmalıyız. Bir sorunu ele alırken, geçmişte nasıl ele almıştık, bugün nasıl ele almalıyız diye düşünmeliyiz. Ters bir davranış ve tutum partiyi geliştirmez, aynı hatalara düşmesine neden olur. Partimizin en önemli hatalarından birisi budur. Yani, yeni bir yönelime ya da tak-

tiğe geçtiğinde geçmişte uyguladığı taktiğin sonuçlarından yararlanmaması, onun doğru ve yanlış yanlarını ele alarak geleceğe ışık tutan canlı bir ders haline getirememesidir. Kadrolarımız bunları hiç unutmamalıdır.

Konferans kararlarını hayatın her alanına uygulamanın bir yolu da, teori ve pratiği birleştirmekten geçer. En önemli yanı budur. Partinin çizgisini derinleştirmek ve zenginleştirmek pratikten çıkarılan dersleri teorileştirerek yeniden pratiğe indirgemekle olacaktır. Teori ile pratiğin birliği olmadan (bu somut koşulların somut tahlili demektir) parti bir adım ilerleyemez. Teorinin doğruluğu tek başına yetmiyor. Pratikte hayat bulması önemlidir. Her yoldaş, her çalışma grubu, her parti hücreleri her parti organı kendi pratiğinden dersler çıkararak onu daha da zenginleştirebilir. Bu aynı zamanda partinin çizgisinin derinleştirilmesi ve zenginleştirilmesi demektir. Pratikten ders çıkarılmadan masa başında (yani pratikten uzak kalarak) yaratılan teoriler yeterli olmaz. Yani, bir adım ilerleyemez, akademik tartışma olmaktan öteye gidemez.

Partimizin kurucusu İbrahim Kaypakkaya yoldaşın bu konudaki pratiği bize örnek olmalıdır. İbrahim yoldaş çalışma yaptığı alanların somut tahlilini çıkarmıştı. Örneğin Çorum ve Kürecik değerlendirmeleri buna örnektir. Bu da, partimizin daha kuruluşundan itibaren sorunlara dogmatik değil, marksizmin yaşayan ruhu ile hareket ettiğinin en güzel örneklerinden biridir.

Her yoldaş, İbrahim yoldaşın bu tavrını örnek almalıdır. Yaratıcı ve tahlilci olmalıdır. Bir takım kalıplaşmış alıntılarla tahlil yapmaktan kaçınılmalıdır. Klasiklerden alıntılar, pratikten çıkardığımız dersleri daha da güçlendirmeye hizmet etmelidir. Partimizin stratejik hedefini kayıp etmeden, çalışmalarımızı ona tabi kılmalı her çalışmamız bizi bir adım daha stratejik hedefimize yakınlaştırmalıdır. Bu da somut koşulların somut tahlilini yapmaktan, teori ile pratiği usta bir şekilde birleştirmekten geçer. Çünkü

"Tahlilci yöntem, diyalektiktir. Tahlil derken şeylerin içindeki çelişmelerin tahlilini kastediyoruz. Hayatı

yakından tanımadan, ele alınan çelişmeleri gerçekten kavramadan sağlam bir tahlil yapmak mümkün değildir.

—Mao. Seçme Sözcükler. sf: 176.—

Yeni bir sürece yeni bir taktiğe geçtiğimizi söyledik. O zaman bunun ruhuna göre hareket etmeliyiz. Çünkü, eski taktikte tutucu olanlar çıkacaktır. Partinin yeni atılıma geçmesi önünde engel çıkaracaklardır. Bu nedenle karamsarlık yayanlar, partinin atılımını geçiktirenler olacaktır. Bütün yoldaşlar bu konularda uyanık olmak zorundadır. Yanlış anlayışlara prim verilmemelidir. Bu tür hataların kökenine inilerek insanlarımız eğitilmelidir. Özellikle III. Konferans çizgisine karşı çıkanlar yanlış bulanlar olacaktır ve vardır. Bu yoldaşlar, partimizin disiplinine uyduğu, partinin verdiği görevleri kabul ettikleri sürece onlar eğitilmelidir. Bunun da ötesinde, görev kabul etmek yetmez. Partinin kararlarını yaratıcı bir şekilde hayata uygulamalıdır. Gönülsüzce görev kabul edenler, partinin çizgisini pratiğe uygulayamaz, çalışmalarında yaratıcı ve başarılı olamazlar. İsteksiz ve gönülsüz olanlar bürokratik çalışma tarzında diretenler, eğitilmeli, kendilerini düzeltmiyorlar ve eski alışkanlıklarından vaz geçmiyorlarsa, parti onları içinde barındırmaz. Kadrolarımız bu tür yoldaşlara karşı sektör değil eğitimci olmalıdır. Ama soruna pragmatik yaklaşılmalıdır.

Konferans kararlarını hayata uygulamadaki önemli sorunlardan biri, merkezi görevi kaybetmeden, çalışmaların merkezi göreve hizmet etmesi temelinde olmalıdır. Bugün merkezi görev, gerilla savaşını geliştirmek ve güçlendirmektir. Ancak, bu hem kısa vadeli bir görevdir, hem de uzun vadeli bir görev kapsamındadır. Çalışmalarımız (hangi alan olursa olsun) bu merkezi göreve tabi olmalıdır. Her bölgede ise merkezi göreve tabilik değişik biçimler alır. Bir bölgede kitle ilişkilerini yoğunlaştırmak olurken bir başka bölgede parti organını (örgütünü) oluşturmak şeklinde öne çıkar. Parti örgütü oluşmadan partinin diğer çalışmalarını yürütmek olası değildir. Bu görev kırsal alanda ise, parti örgütüne bağlı gerilla birliklerini örgütlemek şeklinde olur. İşçi sınıfı içindeki çalışma ise, parti hücreleri şeklinde ve sendikalarda çalışma şeklinde ola-

caktır. Parti bütün bu çalışmalarını merkezi olarak tek bir yöne kanalize eder. Esas ağırlık kırsal alanlarda gerilla mücadeleleri'nin (şu anda önemli olan belli alanlarda) gereklerini yerine getirme mücadelesi verirken, diğer çalışmaları bu merkezi görevi güçlendirmeye tabi kılar, kılmalıdır. Partimizin kadroları da soruna bu temelde yaklaşmalıdır.

Bir tane merkezi görev olmalıdır. Bu kısa vadeli veya uzun vadeli olabilir. Bugünkü aşamada parti örgütü olmayan yerde parti örgütü oluşturmak, parti örgütü oluşturduktan sonra, (örneğin kırsal alanlarda) gerilla birliklerini oluşturmak, parti önderliğinde (o bölgede parti komitesi) gerilla mücadelesini yürütmek olmalıdır. Kırsal alanlarda ise, gerilla mücadelesine uygun yerlerde yoğunlaşmak, ikincil alanlara ise yayılmak olmalıdır.

Kırsal alanlarda, soruna aceleci yaklaşılmamalı. Temkinli hareket edilmelidir. Kalıcı olan örgütlenmelere gidilmelidir. Gerilla birliklerinin esas görevi savaşmak iken, buna bağ olarak partinin propagandasını ve örgütlenme yapmalıdır. Kitlelerle bağlarını derinlemesine geliştirmelidirler. Kitleler içinde suda balık olmalıdırlar. Bu da bir kitle çizgisi izlemek ve kitlelerin ruh halini elimizde tutmakla olur. Bugüne kadar geniş bir (kırsal alanda) kitle örgütlenmeleri yaratamadık, özellikle köylülerin ekonomik-demokratik sorunlarını küçümstedik. Köylüleri kooperatiflerde örgütleyemedik. Birincisi, bu tür örgütlenmeleri küçümsememizden, ikincisi ise, zor ama kalıcı olanı değil, kolayı seçtik. Salt propaganda düzeyinde siyasi çalışmayla yetindik. Bazı girişimlerimiz olsa da, sorunun özü kavranmadığı için, fazla üzerinde durulmadı.

Gerilla mücadelesi kitleleri örgütlemenin ve seferber etmenin en önemli aracıdır. Ancak, diğer ekonomik ve demokratik örgütlenmelerde küçümsememelidir. Bunlar, köylüleri parti etrafında örgütlemenin araçlarıdır. Partinin soluk borularıdır. Kitle örgütlerinin önemi kavranmadan gerilla mücadelesinin önemi de kavranamaz, gerilla mücadelesi gelişip güçlenemez.

Parti, gerilla mücadelesini kitleleri en geniş şekilde örgütleyerek yürütür. Aksi durum gerilla mücadelesinin gelişmesini engeller. Gerillalar kitleler içinde suda balık olamaz. Bu da kitle örgütlerinin (parti önderliğinde) önemini ortaya koyuyor.

Köylü kooperatifleri yanında tarım proletaryasını sendikalarda örgütlemekte önemlidir.

Bugün tarım proletaryası önemli ölçüde sendikasızdır. Partimiz bunlar içinde çalışarak sendikalarda örgütlenmeye çalışmalıdır. Özellikle büyük devlet çiftliklerinde çalışmaya ağırlık verilmeli, bu insanlar partiye kazandırılmaya çalışılmalıdır. Partinin propagandası somut koşullarla birleştirilmelidir.

Topraksız köylülere partinin tarım programı anlatılmalıdır. Partinin köylülere yönelik siyaseti en geniş şekilde anlatılarak ulaştırılmalıdır. Köylüler arasındaki çalışmada topraksız ve az topraklı köylüler içinde çalışmaya önem verilmeli. Bunun yanında orta düzeyde topraklı köylüler içinde çalışmayı da küçümsememeliyiz.

Köylüler içinde çalışırken, her türlü legal, yarı-legal ve illegal çalışma yöntemlerini kullanmalıyız. Legal ve yarı-legal çalışmaları illegal çalışmamıza tabi kılmalıyız.

Ayrıca, köy güzelleştirme ve kalındırma ve köy dayanışma derneklerinde kurulmalı. Bu yolla köylüler parti etrafında örgütlenmeye çalışılmalıdır. Her parti organı, çalıştığı bölgenin özelliklerini gözönüne alarak değişik mücadele (oranın koşullarına uygun) biçimleri ve örgütlenme yöntemlerini kullanmaktan kaçınmamalıdır.

Şehirlerde de partinin bugün önüne koyduğu taktiğe uygun yaratıcı bir çalışma uygulamalıyız. Özellikle işçi sınıfı içindeki çalışmaya özel bir önem vermeliyiz. İşçi sınıfı içinde illegal parti hücreleri (fabrikalar temelinde) şeklinde örgütlenme esas alınmalı, örgütlenme geçici değil, kalıcı olmalıdır. Bu da kolaycı yöntemi değil, zor olan yöntemi seçmemizi gerektiriyor. İşçi sınıfının sendikal örgütlenmesi de önemlidir. Bugün var olan sendikalar içinde (büyükler içinde çalışma esas olmalı) çalışmayı küçümsememeliyiz. Sendikal örgütlenmelerin hedefi, işçileri partiye kazanmak ve bu bağlamda onları partinin stratejik hedefine yöneltmek olurken, bunun şehirlerdeki görünümü, işçi sınıfının her türlü mücadelesine önderlik etmek, kendiliğinden gelişen hareketleri partinin denetimi altına alarak bilinçlice doğru bir hedefe kanalize etmek olmalıdır.

İşçi sınıfı içindeki çalışmayı salt kadro biriktirme perspektifi olarak ele almak yanlıştır. İşçi sınıfının her türlü mücadelesine önderlik etmek, onları militan bir mücadeleye çekmek olmalıdır. İşçileri partiye kazanmak; onların sorunları ile uğraşmak, geniş bir siyasal teşhire yönelmek ve işçileri daha ileri mücadeleye çekmekle olabilir.

Gençlik, kadınlar, memurlar ve

diğer halk kesimleri, içindeki çalışma da bu alanların özgülünde ele alınmalı, ihtisas temelinde örgütlenmeye yönelinmelidir. Ayrıca, gerici kurumlardaki çalışmaları kesinlikle küçümsememeliyiz.

Sonuç olarak;

Konferans kararlarının en geniş şekilde propagandası yapılmalıdır. İleri unsurlar partiye çekilmeli, orta unsurlar kazanılmalı ve geri unsurlar tarafsızlaştırılmalıdır. Kitlelerden kitlelere çizgisi doğru bir şekilde uygulanmalı, kitlelerin hem öğretmeni, hem de öğrencisi olunmalıdır.

Örgütlemeye parti örgütlenmesine bağlı olarak silahlı örgütlenmeye ağırlık verilmeli. Kırsal alanlarda gerilla örgütlenmesi esas alınırken, şehirlerde, ihtiyaç oranında askeri örgütlenmeler yapılmalı, ayrıca özel askeri hücreler kurulmalıdır. Bugün şehirlerde, askeri eylemler önem kazanmıştır. Özellikle işkencecilere yönelik eylemler kitleler tarafından sempatiyle karşılanacaktır. Parti bunu dikkate alarak, bu tür eylemleri hızlandırmalıdır. Bu tür eylemler o bölgede parti örgütünün zayıflamasına (ya da darbe yemesine) değil, güçlenmesine ve gelişmesine hizmet etmeli. Buna özel bir dikkat göstermeliyiz. Parti örgütü yukarıdan aşağıya doğru profesyonelce oluşturulmalıdır. Amatörce çalışmaları terk etmeliyiz. Bunun yolu, ihtisas temelinde örgütlenmekten geçer. Herkesin her işi yapması değil, belli işlerde ihtisaslaşmasını öngörmeliyiz. Bugün parti örgütümüz zayıftır. Ama, doğru bir çalışmayla bu eksiklikler giderilecektir. Önemli olan, aceleciliğe ve bürokratizme düşmeden temkinli bir şekilde hareket edilmelidir.

Canlı bir çalışma partimize güvenmeyi birinci planda tutmakla olur. Bütün yoldaşlar, partinin çizgisine dört elle sarılmalı, sınıf mücadelesine varolan tüm enerjileri ile katılmalı, partinin kitlelerle olan bağlarını daha da geliştirmeli, karamsarlığa, yılgınlığa karşı mücadele etmelidir. Ayrıca partinin önüne çıkan her türlü engeli aşmak için doğru ve yaratıcı bir şekilde çalışmalı, her türlü anti-ML saplalara karşı uzlaşmaz bir mücadele vermeliyiz. Parti tasfiyecileri ve parti yıkıcılarına karşı uyanık olmalı, partinin birliğini zedeleyenlere acımasız olunmalıdır. Partinin birliği korunmadan, partinin gelişmesi mümkün değildir. Bu da, 12 Eylül yığınlarına karşı mücadeleden geçektir. Bu yolda şiarımız; III. Konferans kararları doğrultusunda sınıf mücadelesinin denizine bütün varlığımızla atılalım, partiyi sınıf mücadelesinde ustalaştırıp sağlamlaştıralım olmalıdır.

III. Konferans Kararlarını Tartışarak Kavrayalım!

MAO ZEDUNG DÜŞÜNÇESİ NE DEMEKTİR!

III. Konferansımızın Mao Zedung Düşüncesi (MZD) ile ilgili kararının kısa ve anahtarlarıyla açıklanmasını konu alacak bu makalemizin mantığının, bütün temelleriyle çok yönlü ele alınmasının gerekliliğine ve bu görevin önümüzdeki dönem içinde yerine getirileceğine öncelikle işaret ediyoruz.

Mao Zedung Düşüncesi (MZD) Marksist-Leninist bilimin başlıca bütün alanlarında (Felsefe-Ekonomi Politik-Bilimsel sosyalizm) günümüzde ulaştığı en yüksek seviyedir. Proleter dünya görüşünün nitel bir sıçrama noktası, yeni bir aşamasıdır. Proletarya bilimi Marx, Lenin ve Mao ile yeni nitel sıçramalara ve aşamalara ulaşmıştır. Mao Zedung proletaryanın 5 büyük öğretmeninden, klasiginden, ustalarından biridir. Fakat onun önemi salt proletarya biliminin ustalarından biri olmakla izah edilemez. Öyle bir izahta Mao Zedung Düşüncesi'nin anlamı yeterince kavranılamaz. Mao Zedung, Marx, Engels, Lenin, Stalin gibi büyük öğretmenlerin, ustaların mirası üzerinde sadece yükselen, onların önderliğindeki uluslararası komünist hareketin (UKH) deney ve tecrübelerinin en yüksek seviyede özümlemesiyle, bilimin yeni bir aşamaya çıkarılmasını ifade eden, bilimin eski seviyelerinde tekrarını veya nispeten geliştirilmesini, savunulup uygulanmasını değil, UKH'nin olumlu ve olumsuz tecrübelerinden, çok yönlü deneyden, pratikten çıkarılan derslerle, bilimin yeni nitel bir seviyeye ulaştırılmasını anlatan bir isimdir.

Mao Zedung Düşüncesi,
Marksizm-Leninizm Bilimi'nin,

Emperyalizm ve Proletar Devrimleri Çağı'nın Marksizmi olan Leninizm'in sadece bir devamı değil, aynı zamanda onların yeni bir üst aşamaya ulaştırılmasıdır.

Mao Zedung Düşüncesi ML'in evrensel öğretisinin sadece Çin somut koşullarına uyarlanışının adı kesinlikle değildir. Bu hem çok dar, hem Mao Zedung Düşüncesini aslında katleden, ondan öğrenmeyen bir yaklaşım olur. Evet! Mao ML'in evrensel öğretisini Çin somutuna ustaca uygulamıştır. Fakat Mao'yu uluslararası proletaryanın öğretmeni yapan bu mudur? Hayır! Kesinlikle bu değildir. Eğer öyle olsaydı Mao Zedung Düşüncesi Çin pratiğinde ML'in adı olurdu. Sadece Çin'e özgü ve orayla sınırlı "ulusal" bir olgu olurdu. MZD'si sadece Çin'e özgü değil, evrensel bir öğretilerdir. Şu karıştırılmamalıdır. İdeolojiler elbette evrenseldir. Sınıfların dünya görüşüdür. Burjuvazi veya proletarya olsun bunların hiçbiri ulusal değil, evrensel sınıflardır. Bunların şu veya bu toprak parçası üzerinde bulunmaları ve oraların kendine özgü sosyal, kültürel, toplumsal yapısı vb. ile de şekillenmeleri bu açıdan bazı "ulusal" özellikler göstermeleri, hiçbir şekilde onların kendi başına, "milli" oldukları anlamına gelmiyor. Yani sınıflar ve onların ideolojileri evrenseldir. Öyleyse ML'in şu veya bu ülkeye uygulanışının ifadesi olan bir programa ve o programın önderlerine yön veren ideolojide evrenseldir. Fakat adı da üzerinde olduğu gibi bu programların ve önderlerinin aydınlatıldığı yol; proleter dünya devriminin bir parçası olarak, devrim yaptıkları

ülkedeki devrimci yığınların kurtuluş yoludur. Başka ülkelerin devrimcileri bu deneylerden, tecrübelerden elbette öğrenirler. Bu devrimlerin proleter dünya devrim hazinesine aktardıkları önemli şeyler de vardır. Fakat ML ve hatta büyük ML'ler olsalar dahi böyle önderlerin, dünya proletaryasının öğretmeni olarak adlandırılmayacağı da açıktır. Böylelerinin önemi, ML gerçeğini kendi buldukları parçaya ustaca uygulamaları ve o anlamda proleter dünya devrimini ilerletmeleridir. Mao sadece böyle biri değildir. Onun önemi; Çin Demokratik Halk Devrimi'ne önderlik etmesinde, durmaksızın sosyalizme geçiş, sosyalist inşaya başarıyla yol gösterme ve komünizme doğru yürüyüşte Çin devrimci yığınlarını büyük bir ustalıkla aydınlatması bağlantisında anlatılırsa gerçek tam olarak ortaya konulmuş olmaz.

Mao Çin toprağında Çin'deki sınıf mücadelesi içinde doğmuştur. Fakat onu yalnızca Çin toprağı-Çin sınıf mücadelesinin coşkun dalgası Mao yapmıştır. "Ekim Devrimi'nin top sesleriyle Çin'e taşınmış" olan Marksizm-Leninizm bilimi ona asıl rengini vermiştir. Mao olmaya giden yolda bu nokta canalıcı önemdedir.

Mao Zedung bütün ML düşmanı akımlara ve özel olarak başını Kruşçev'in çektiği uluslararası modern revizyonizme karşı, Marx, Engels, Lenin, Stalin yoldaşların devrimci mirasının başarıyla temsil edilmesinin ve sınıf mücadelesinin o günkü koşulları içinde nitel olarak geliştirilmesi, özellikle Çin ve SB tecrübesinin ileri seviyelerde özümsemekle o güne kadar yeterince açığa çıkarılmamış, hatta yoldaş Stalin tarafından hatalı bir tarzda kavranmış meselelerin (sosyalizmde sınıflar ve sınıf mücadelesi) berrak tarzda ortaya konulmasının adıdır.

Mao Zedung Düşüncesi proletarya devrimi, proletarya diktatörlüğü, proletarya diktatörlüğü altında komünizme kadar devrimi devam ettirmenin teorik hazinesidir.

Özellikle proletarya diktatörlüğü altında devrimin devam ettirilmesinin anahtarı olan Mao Zedung Düşünce-

si öncesi bu sorunlarda hiç mi birşey söylenmemişti? Evet bazı ipuçları Lenin'de ve hatta Marx-Engels yoldaşlarda vardı. Fakat onlar sosyalizmde geriye dönüşlerin kendilerini henüz pratik bir olgu olarak dayatmadığı dönemlerde yaşadılar. Mücadele ettiler. Mao ise nisbeten farklı bir dönemde yaşadı. Gerçi çağ yine Lenin dönemindeki gibi emperyalizm ve proletarya devrimleri çağıydı. Ancak yeni bir dizi gelişme sözkonusuydu, yeni sorunlar yeni çözümler dayatıyordu. Marx'ın-Lenin'in bu yeni çözümleri yeterince ortaya koyamamış olmaları hiçte bir kusur değildi. Bilginin diyalektiği-Bilimin gelişmesinin toplumsal pratikle olan ilişkisi kavranırsa bu pekala anlaşılabilir. Aynı şekilde sıçramanın Mao döneminde oluşunun (bu konuda) elverişli zemini görülebilir. Mao Zedung Düşüncesi geriye dönüşler olgusunun ortaya çıktığı, o zamanların sosyalist ve halk demokrasisi ülkelerinin bu konuda amansız sınıf mücadelelerine, çatışmalara sahne olduğu vb. bir dizi gelişmeler ortamında bilimin eriştiği yeni aşamadır.

Mao Zedung Düşüncesi, uluslararası modern revizyonizme, Troçkizme, Euro komünizme karşı mücadele içinde geliştirdi. Kısacası o, geriye dönüşlerle kapitalizmden komünizme bir geçiş aşaması olan ve bütüne proletarya diktatörlüğünün tekabül ettiği tüm sosyalizm döneminin hiçte çelişkisiz, çatışmasız olmadığı, sınıfları ve sınıf mücadelesini bağrında taşıdığı, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmenin henüz tamamiyle çözümediği, aksine bu geçiş döneminin başçelişkisi olduğu vb. gerçeklerin daha bariz bir şekilde kendisini dayattığı ortam içinde biçimlendi.

M-L-MZD CANSIZ-KURU BİR DOĞMA DEĞİL, YAŞAYAN GELİŞEN CANLI BİR BİLİMDİR

Bazıları bilimde nitel gelişmelerin veya "izm"lerin sadece çağ değişimiyle mümkün olabileceğini söylüyorlar. Çok sığ olan, bilimi, bilgiyi idealistçe donduran kaba evrimci bir yaklaşımla gelişmenin bir bakıma anasını ağlatan bu görüş son derece sakattır. Bunların insanlığın bilim alanlarının tümünde yarattığı yeni gelişmeleri anlayabilmesi mümkün değildir. Veya olsa olsa gelişmenin hep evrimci ve kapalı bağa adımılarıyla bir gelişme olduğunu söylemeleri mümkündür. Oysa insan-

lığın yarattığı yeni atılımlar (bunların bazı ipuçları geçmişte olsa da) baş döndürücü bir şekilde ortadadır.

Astronomi'de, Fizik'te, Kimya'da, sosyal bilimlerde vb. hiç mi yeni nitel bir gelişme yok? Peki bu yüzyıl içinde bilim hiçbir sahada nitel gelişmelere, sıçramalara sahne olmadı mı? Kendi alanlarındaki bilimin bugün ulaştığı seviye, Newton-Einstein-Kopernik seviyesi mi?

Bilimsel sosyalizm alanında da bilimin Marx-Lenin seviyesinde veya onlardan nicel olarak biraz ileride olduğunu söylemek gerçeğe karşı beyhude bir savaş olur. Devrim biliminde Mao Zedung düşüncesiyle ulaşılan aşamanın nitel bir gelişme olduğunu kabul etmemek, Marx'la, Lenin'le yetinmek ilkeliktir. Tıpta, fizik'te, kimya'da nitel gelişme var deyip, bilimsel sosyalizme gelince gerçeği görmekten gelmek, geri kafaların dar ufkunu ispat eder. Bilimsel sosyalizmde Mao ile birlikte yeni nitel bir sayfa açılmıştır. Okumayan sınıfta kalır. Komünizme gidemez, yolunu şaşırılmaktan, dökülmekten, geriye düşmekten yakasını kurtaramaz. MZD'ni anlamadan bugünün Çin'i Sovyetler'i, Arnavutluğu açıklanamaz.

Bazıları nitel gelişmeyi, değişmeyi oldukça kötü tarzda ifade ediyorlar. Diyorlar ki: "MZD" Marx, Lenin'den tümüyle farklı veya onların zıddı mı ki? Olmayacağına göre nitel değişmeden bahsedilmezmiş! Onlara göre sosyalizm kapitalizme göre yeni nitel bir gelişme! Ama Mao, proletarya biliminin devamı!.. Yani Mao'daki gelişmenin yeni bir nitelik olması için Marx'ı, Engels'i, Lenin'i vb.lerini yadsıması, onlardan tümünden kopması gerekiyormuş! Kaba, ortaçağcı mantık dediğin işte buna denir!

Daha sonraki bilimciler kendi sahalarında Darwin'e, Einstein'e, Newton'a küfür mü ettiler. Veya onları anti-bilimsellik mi suçladılar, onları çürütüp "yeni" diye adlandırılan şeyleri mi yarattılar? Yoksa onların mirası üzerinde mi yükseldiler, toplumsal gelişmenin dinamiği, pratiği vb. sayesinde bilimi daha yüksek seviyelerde, yeni nitel sıçramalarla yeniden mi yarattılar. Bazılarına göre nitel değişme sadece zıtların mücadelede birinin diğerini yemesiyle oluyormuş! Yani kapitalizmin yerini sosyalizmin, proletaryanın yerini burjuvazinin veya terslerinin alması demekmiş nitel değişme! Demek bunlara göre her bir zıttın kendi içinde yeni bir nitel aşamaya ulaşması mümkün değilmiş! İdealizm ve düzlüktür bu yaklaşım!

Bilindiği gibi emperyalizm kapitalizmin yeni bir aşaması en üst aşamasıdır. Ama kapitalizmden bütün

yönleriyle temelden apayrı mı? Değil... Sözkonusu yaklaşım proletar dünya görüşünün yeni nitel gelişmelere sahne olabileceğini anlayamıyor. Diyalektikten nasibini alamayan kaba evrimci, statükocu bu görüş sahiplerine insan acımadan edemiyor. Böyle görüşlerin sosyalizm de defalarca tekrarlanabilecek büyük proletar kültür devrimlerini, komünizmde sıçramaları, nitel gelişmeleri anlamaları mümkün değildir. Böylelerinin ileriye giden yolda yürümeye kuşkuyla bakmaları kaçınılmazdır. Muhafazakar, Statükocu ve son tahlilde gerici düşünene bu kafa yapılarının yapabileceği bir tek iş olabilir, O'da buzdolapçılığı ve dondurmacılık!... Ama gelişmeyi dondurmak hiçbir babayığının kârı değildir.

MZD, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin yetiştireceği yeni neslin komünizme doğru yürüyüşünün feneridir. O fenerin ışığından mahrum insanın proletarya devrimcisi olması mümkün değildir.

Komünist olmanın bugünkü ölçütü Mao'nun katkılarının savunulmasıdır. MZD, Mao'nun bilime katkılarının adıdır. MZD basit bir formülasyon değil, ML bilimin günümüzde eriştiği en yüksek seviyenin adlandırılmasıdır. ML olmanın ölçütü her kesitle özel bir anlam içerir. ML olmanın bugünkü temel kistası, kimin kazanacağını belli olmadığı, proletarya ile burjuvazinin her sahada iktidar için amansız bir hesaplaşma içinde bulunduğu, bütün bir sosyalizm dönemi boyunca, burjuvazinin sınıf olarak varlığının ve hem de birinci derecede devlet ve parti iktidarı içinde devam ettiğinin kabul edilmesi, bu gerçeğin bilincinde olarak, ML siyasi çizginin önderliğinde devrimci kitlelerin insiyatifinin her alanda büyük bir çöküşle harekete geçirilmesinin, komünizme kadar bu yolda ısrarla yürümenin gerçekliğinin kabulü ve bunun emirlerinin pratikte yerine getirilmesi ile eş anlamlıdır. Sosyalizmde büyük proletar kültür devrimlerinin devam ettirilmesi, ve onun derslerinden öğrenilmesi ve savunulması demektir. Bugünkü geriye dönüşler olsa olsa MZD'nin uzak görüşlülüğünü ispatlıyor! Onun görüşünün paha biçilmez değerine tanıklık ediyor.

Proletarya Diktatörlüğü altında devrimin devam ettirilmesinin gerekliliğini kavrayamayan ve onu savunamayan, Proletarya Diktatörlüğü'nü de gerçek anlamda savunamaz. Liu-Şao-Şi'lerin kapitalizmi yeniden tesis etme girişimlerini, "proletarya diktatörlüğünün gerekliliğini asla unutmak" biçimli tumturaklı sözlerle nasıl gizlemeye çalıştıklarından öğrenebilmeli-

yiz. Proletarya Diktatörlüğü'nü unutmamak veya savunmak, onun, sınıf mücadelesini her alanda sürdürmenin silahı olduğu gerçeğini görmek, bu silaha gerçekten sarılıp, kullanarak devrimi devam ettirmek demektir. Proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürmeyenler, sosyalizmin kusurlarını kıskançlıkla koruyanlar ve genişletenler kapitalist yolculardır. Onların proletarya diktatörlüğü, proletarya devrimini savunmayla da alakaları yoktur. M-L-MZD ile bütünleşmeden gerçek anlamda proletarya devrimcisi olunamaz, burjuva demokrat ufuktan çıkılamaz. Sonuçta da yeniden karşı-devrimin ağına düşmekten kurtulamaz.

Toparlarsak M-L-MZD bilimi içi kof bir slogan, kuru bir dogma değil, devrim sosyalizm ve komünizm için mücadele de devrimci proletaryanın tayinedici silahı, eylem klavuzudur. Bu silahlarla kuşanmadan devrim yapmak, daha da önemlisi onu sürdürrebilmek, gerçek kurtuluş olan komünizme ulaşmak hayaldir. Evet sınıfların varlığının doğrudan bir sonucu olarak sınıf mücadelesinin devam etmesi insan iradesinden bağımsız objektif bir olgudur. M-L-MZD sınıf savaşımının kabulü demek değildir. Sınıfların ve sınıf mücadelesinin kabulü şerefi hiçte Marx, Lenin veya Mao gibi proletarya öğretmenlerine ait değildir. Onlardan çok önce burjuva tarihçileri, burjuva iktisatçıları sınıfların iktisadi konumunu, tarihsel gelişmelerini ortaya koydular. Kısacası sınıf mücadelesi M-L-MZD bilimine rağmen devam edecektir. Proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirmek, ve tüm sosyalizm dönemine tekabül eden proletarya diktatörlüğü altına devrimi sürdürmek, sınıf mücadelesini bu doğrultuda ele alıp yürütebilmek için M-L-MZD bilimine sahip olmak zorunludur. Marksizm-Leninizm, MZD olmadan savunulamaz. MZD olmadan devrimci bilimin onun sayesinde ulaştığı seviye kavranılamaz. Bu seviyenin kavranmaması, koparılması, bilimin güdükleştirilmesi-ne, içinin boşaltılmasına hizmet eder.

MAO'NUN BİLİME KAZANDIRDIKLARI

Buraya kadar en genel yönleriyle tanımlama seviyesinde ele aldığımız MZD'nin bilime kazandırdıkları üzerinde de yine kısaca durmak istiyoruz. MZD bu katkılarla anlamını bulmaktadır. Söz konusu katkılar, kazanımlar

savunulmadan MZD savunulmaz. MZD bu katkılarının adıdır. Nedir bu katkılar?

Devrim bilimine Mao'nun yaptığı en önemli katkılardan biri, sosyalizmde çelişmelerin ayrıntılı tahlili ve sosyalizm denen tüm bu dönem boyunca proletarya diktatörlüğü altında devrimin devam ettirilmesinin bütün yönleriyle açıklığa kavuşturulmasıdır.

Mao Zedung sosyalizmin "onbin fersahlık" yüzyüünün henüz ilk adımı olduğunu ortaya koydu. Devrimin bitmediğini Büyük Proleter Devrim örneğinde olduğu gibi onun devam ettirilmesi gerektiğini ilan ediyordu. Komünizme doğru yol alabilmek, toplumu devrimciyeleştirmek için proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürmek zorunlu idi. Mao sosyalizmde devrimci kitlelere işin bitmediğini, aslında halen yolun başında olduğunu öğütünü veriyordu.

Sosyalizmin sınıfsız, çatışmasız, çelişmesiz bir olgu değil aksine proletarya ile burjuvazinin her alanda amansız, şiddetli çatışmasının sürdüğü bir geçiş aşaması olduğuna işaret ediyordu. Çözümü komünizme kadar ML çizginin önderliğinde devrimci kitle inisiyatifinin devrim için harekete geçirilmesinde, sürekli devrim yapılmasında buluyordu. Sosyalizme varmak, üretim araçlarının mülkiyet ilişkilerinin dönüştürülmesini (kamulaştırma) sağlamak, sorunların tümünden halli demek değildi. Hâlâ kimin kesin olarak kazandığı çözümlenmemişti. Hâlâ kapitalizm vardı. Veya sürekli onu doğuran bir toprak sözkonusuydu. Sosyalizmin toprağı, bütün dönemi boyunca kapitalizmi doğurmaya hâlâ müsaitti. Sosyalizm denen olgu başlı başına veya kendi istikrarlı temelleri üzerinde yükselen bir toplum değil bir geçiş dönemiydi. Kapitalizmden komünizme doğru gidişte bir geçiş aşaması olan, sosyalizmde iki yol-iki sınıf arasındaki ölüm kalım mücadelesi devam ediyordu. Buna yol açan sosyalizmin kapitalizmden devraldığı çelişkileriydi. Kafa ile kol emeği, Şehir ile köy, yöneten ile yönetilen, part-devlet ile yığınlar arasındaki ilişkiler sosyalizmde devam ediyordu. Geleneksel anti-komünist fikirler ve bunların dayandığı kökler sosyalizmin halen bir geçeydi. İnsanlar emeği kadar alıyorlardı. Mülkiyet ilişkilerinin dönüştürülmesine, özel mülkiyetin kaldırılması sağlanmasına rağmen burjuva bölüşüm ilkesi devam ediyordu. Burjuvazisiz burjuva devlet devam ediyordu.

Dağılım, burjuva hukuku tarafından düzenleniyordu. Aynı emeği veren insanlar arasındaki eşitsizlik süre-

gidiyordu. Fazla çocuğu olanla-az olan, zayıfla-kuvvetli, hastayla-sağlam insanların tümü verdiği emek ölçüsünde alıyorlardı. Bölüşüm ihtiyaca göre değil herkese emeği kaddardı. Çeşitli değişiklikler içerisinde bu bir yönüyle kapitalizmden devralınıp sürdürülen bir şeydi. Üretim araçlarının mülkiyet biçiminin değiştirilmesi, üretim ilişkilerinde değişikliğin sadece bir yanını oluşturuyordu. Üreticilerin kendi aralarındaki ilişkiler, yöneticilerle, üreticiler arasındaki ilişkiler halen problemli. Dağıtım sistemi de cabası. Demek ki üretim ilişkilerinde, mülkiyet ilişkilerinin dönüşümünden sonra bile temelde problemler olduğu gerçeğiyle sosyalizmde karşı karşıyayız. Üretim araçlarının kamulaştırılması, üretim ilişkilerinin toplumsallaştırılması problemi çözümüyor. Toplum adına hala belli bir kesim işin başında bulunuyor. Hukuki olarak toplumsallaştırma sadece soyut açıdan üretim ilişkilerinin toplumsallaştırılmasıdır. Ama herşey hukukla çözülmüyor, hukuk gerçeğin yerini alamaz. İşin gerçeği halen şudur ki, belli bir kesimin toplum adına söz sahibi olması, parti ve devlet gerçeği, gerçek anlamda toplumsallaşmanın halen sağlanmadığına tanıklık ediyordu. Çin ve Sovyetler pratiğinde gerçeği daha derinlemesine kavrayan, Mao Zedung, sosyalizmin dinamiğini daha canlı bir tarzda bilince çıkardı. Sosyalizmi sessiz, durağan, çatışmasız veya güzüpek gören anlayışlarla mücadele etti. Burjuvazinin sosyalizmde sınıf olarak varlığını devam ettirdiği gerçeğine, sınıf mücadelesinin esas halka alınmasının zorunluluğuna işaret etti.

Markx'ın, Lenin'in sosyalizme ilişkin parmak bastıkları sorunlara, dengesizliklere ve bunların temellerine daha derinden vakıf oldu. O zamana kadarki tecrübelerin, deneylerin, en önemlisi de toplumsal pratiğin ortaya çıkardığı derslerin sayesinde üretim araçları mülkiyetinin kamulaştırılmasından sonra durumun ne olacağını yeterince çözmemiş olan devrimci bilimi nitel seviyede ilerletti. Oysa söz konusu sorunlarla Stalin yoldaş da karşı karşıya kalmıştı. Ancak çözmemiş aksine yanılmıştı. Sosyalizmin belli bir aşamasında sınıfların ortadan kalkacağından çelişmesiz, çatışmasız, bir durum oluşacağından, hatta 1956'larda SB'de durumun böyle olduğundan bahsetmiş, sosyalizmin problemlerini, çelişmelerini ve bunları yaratan temelin ne olduğunu anlayamamıştı. Ancak daha sonraki pratik bu konularda Stalin'i düşündürmüş ve çözüm için kısmen adım atmasını sağlamışsa da yanıl-

gısından köklü olarak koparmaya yetmemişti. Mao Zedung cevap arayan tüm bu sorunlara büyük bir ustalıklı açıklık getirdi. Devlet ve parti ne oluyordu? Sınıflar ve sınıf mücadelesi yok idiyse, artık baskı altında tutulacak sınıf sözkonusu değil idiyse bunlar ne diye sosyalizmde yanbaşımda duruyorlardı? Yoksa süs müydüler? Oysa gerçek şu idi ki, uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının ürünü olan devlet sönünceye kadar sınıflar ve sınıf mücadelesi devam eder. Burjuva hukuku, devam ettiği müddetçe "herkesten yeteneği, herkese ihtiyacı kadar" ilkesinin bir gerçek halini almasına kadar sınıflar ve sınıf mücadelesi devam eder. Yöneten-yönetilen, kafa-kol, köy-şehir farkı yaşandıkça sınıflar ve sınıf mücadelesi devam eder.

Burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişki sosyalizmin de başçelişkisidir. Kapitalizmin miraslarının büyümemesi, sürekli olarak geriletilmesi için devrim süpürgesiyle toprağın devamlı temizlenmesinde ısrar etmek, daha doğrusu devrime sarılmak onu sürdürmek işini savsaklamamak gerekiyor.

Sovyet-Çin-Arnavutluk vb. partiler tekrar tekrar ispatladı ki; Mao Zedung'un "sosyalist devrim yapıyorsunuz, burjuvazinin nerede olduğunu bilmiyorsunuz. O parti ve devlet iktidarının taa göbeğindedir" şeklindeki görüşleri dahyanecedir. **Mao, Tehlikenin esas olarak parti ve devlet içinden geleceğine dikkat çekti.** Parti ve devlet iktidarı içinde kümeleyen ve Lin-Biao, Liu-Şao-Şi, Deng-Siao-Ping, Kuruşçev, Buharin vb. örneklerinde görüldüğü gibi sosyalizm bayrağını da sallamaktan geri durmayan yeni burjuvazi otorite ve güç sahibidir. Bu güç ve otoriteyi veren, devlet ve parti içinde oluşlarıdır. Devlet ve parti iktidarında, sosyalizm dönemi boyunca burjuvazinin tümünü devirmek, yoketmek mümkün değildir. Sosyalizmin bahsi geçen çelişmeleri varlığını sürdürdüğü burjuvazi varlığını şu veya bu güçte sürdürmektedir. Ve en elverişli saha olarakta partive devlet'te kümelenmeyi seçecektir.

Kapitalizmi eskisi gibi klasik tarzda değil, devrimin sürdürülmesinde ayak diretme, çelişkilerin geriletilmesine, burjuva hukukun sınırlandırılmasına, burjuvazi üzerinde topyekün diktatörlük uygulanmasına, toplumun devrimcileştirilmesine her sahada sınıf mücadelesinin sürdürülmesine, devrimci yığınların devrimci bilimin öncülüğünde iktidarlarını tekrar tekrar fethetmelerine kuşkuyla

bakma veya karşı çıkma, tutucu, statükocu davranma vb. tarzlarda daha ince metotlarla savunur ve temsil ederler.

Sosyalizmin çelişmeleri iktidarda olan, kilit noktaları elinde bulunduran KP'si içine yoğunlaşmadan edemez. Çelişmelerin kendilerini en çarpıcı şekilde KP içinde ortaya koyduklarını anlayamayan yaklaşımın ufku dar ve kötdür. **Burjuva merkez KP içinde yeşerir.** Bunu anlamalıyız. Çözüm, emekçi yığınların büyük devrimci enerjisini, güçlü insiyatifini M-L-MZD'nin yol göstericiliğinde Mao'nun "Burjuva karargahları bombalayın" direktifiyle başlattığı **Büyük Proletar Kültür Devrimi** gibi alternatifleri her zaman gündemde tutmak ve yürütmektedir.

Parti ve proletarya iktidarı ile kitleler arasında bir çelişkinin olduğuna değinmiştik. Bu çelişkinin büyümesi ve sürekli geriletilebilmesinin yolu parti ve devlet iktidarının sürekli devrimcileştirilmesini gerektirir. Sosyalizmde üst yapının önemini kavramalıyız. Hatta esasta tayinedici düzeyde öneme sahiptir. Üstyapı, devrimlerle kapitalist yolculardan mütemadiyen temizlenemez, devrimci kitlelerin insiyatifi, enerjisi, devrimi sürdürme doğrultusunda sürekli canlı tutulmaz ve iktidarlarını öncünün yol göstericiliğinde sürekli icra etmeleri sağlanmaz, yönetim tecrübeleriyle donatılmaz, kendilerine seyirci ve pasif bir rol biçilirse komünizme doğru yürüyüş sakatlanmış olur. **İktidar meselesi kilit bir sorundur.** Revizyonistlerin başa gelmesi, burjuvazinin iktidarı ele geçirmesi demektir. Bunun bilincinde olmalı siyasi çizginin doğruluğu ve yanlışlığı meselesinin anahtar rolünü görmeli, ekonomik, kültürel, sosyal, gelişmede, toplumun ilerletilmesinde devrime sarılmayı sınıf mücadelesini sürdürmeyi esas halka olarak kavramalıyız.

Liu-Şao-Şi, Buharin'lerin kapitalist yolcu teorilerini "önemli olan kedinin fare yakalamasıdır. Kedinin beyaz veya kara olması farketmez" "Fare yakalayan her kedi iyidir. Çizginin kara kızıl olması önemli değil, önemli olan birşeyler yapmasıdır" şeklindeki yaklaşımlarla yeniden piyasaya sürmüştür. Deng Siao Ping'lerin şeytan ruhlarının, tercümanı olduğu karşı-devrimi iyi tanımak gerekiyor. Lin Biao'nun "sadece üretimi artıran mülkiyet biçimini seçme" "sosyalist mülkiyeti birey ekonomisine dönüştürme" şeklindeki teorilerini ve bugün aynı teorilerin bayraktarlarını iyi tanımak gerekiyor.

Sosyalizmi "bolluk vaadeden" Kruşçev'çi gulaş sosyalizmi olarak

tanıtan anlayışları tanıyalım. Sosyalizmin insanlığın altın çağına, hertürden sınıfsal eşitsizliğin, dengesizliğin tümünden ortadan kaldırıldığı, insanın insana değil maddeye hükmettiği, insan yeteneğinin her yönlü özgürce gelişip, yeni yeni atılımlarla ilerlediği, zenginliğin, bolluğun gürül gürül fışkırdığı, çalışmanın bir zorunluluk olmaktan çıkıp artık bir zevk haline geleceği yani komünizme gidişte, sadece geçilen ilk durak olduğu, bütün bu sosyalizm durağında bizleri binbir zorun, meşakatin beklediğini, devrime ara vermemek gerektiğini bilince çıkaralım. Bilincimizi keskinleştirecek, Ne yapılmalı konusunda bizleri donatacak yegane silah M-L-MZD bilimidir.

Sosyalizmi böyle değil de hayat şartlarını düzeltmek olarak ele alanlar ne yapıyorlar? Onlar öncelikle sosyalist dönüşümde üst yapının önemini reddediyor, dikkatleri ekonomi üzerinde merkezileştiriyorlar. Esas görevin üretici güçlerin geliştirilmesi biçimindeki revizyonist üretici güçler teorisine sarılıyorlar. Maddi teşviklerle üretimi artırma siyaseti izleyen revizyonistler canalcı halka olan sınıf mücadelesi gerçeği ve bunun sürdürülmesinin tayinedici önemini unutturmaya, proletarya diktatörlüğü altında "sınıf mücadelesi söner" şeklindeki proletarya diktatörlüğüne ve komünizme ihanet teorileri ile yığınları uyutmaya, devrime sarılmalarını engellemeye çalışıyorlar. Uzman kadro tekniğinin birincil olduğunu söyleyerek, herşeyi tayin edenin siyasi çizginin doğruluğu veya yanlışlığı olduğu, kadroların tekniğinin buna bağlı olarak önem taşıdığı ve gelişeceğini karartmaya çalışıyor, yığınlara edilgen bir unsur olarak bakıyorlar. M-L-MZD bilimi, devrim düşmanı, revizyonist, pespaye silahların hurdalığa atılması, komünizm doğrultusunda başarıyla ilerlenilmesinin yegane yoludur. MZD sayesinde doğru siyasi çizginin ve onun kumandasında kitlelerin yaratıcı eyleminin tayinedici önemi kavranabilir. Onu kullanarak maddi teşvikleri başlangıç noktası olarak alıp, bireyselliği yücelten ve bu pespaye çabalarla da kapitalizmi yenilmez kılmaya çalışanların defterini dürebiliriz. Siyaset ve kitleler! Üretimi geliştirmenin, üretici güçlerin önündeki engelleri temizlemenin, her türlü atılımın en başta gelen silahlarıdır. Teknoloji-kadro sonra gelir. Üst yapıya kafa takmayan, sırf üretim ilişkilerinden, üretici güçlerden ibaret olan veya sadece onlar üzerinde yoğunlaşan kafanın armağan edeceği şey, büyük bir bürokrasi ve oblomovlar sürüsüdür. Onların armağan edebileceği devrimci kitlelerin devrimci bilincini

değiştirme ve dönüştürmede oynadığı rolü sözümona karanlıklara gömen sözde uzman insanlar topluluğudur. O düşüncelerle ne komünist bir hareket yaratılabilir, ne de komünizme doğru yürünebilir.

MAO ZEDUNG EKONOMİ-POLİTİK ALANINDA DA DEVİRİM BİLİMİNE KATKILAR YAPTI

Yeni Demokrasi'nin ve sosyalizmin iktisadi, sosyalist inşaya ilişkin ortaya koydukları bir çok problemin dün de, bugün de aydınlatılmasında önemli rol oynadı. Sosyalizmde bütün sektörler içinde ağır sanayinin öncü sektör olmasının ne anlama geldiğini Mao bilimsel olarak kavradı. Ağır sanayinin öncü sektör olması rolünden kalkarak, tek yanlı onun üzerinde durma biçimindeki yanlışlara işaret eden Mao, ağır sanayi ile hafif sanayi, sanayi ile tarım arasındaki ilişkilerde hafif sanayi-tarımı ihmal eden ve bu yanlışlarıyla pazarda tüketim maddelerinin kıtlığına, paranın istikrarsızlığına yol açan anlayışlardan çıkardığı derslerle hafif sanayi ve tarıma gerekli önemi vererek (bazen daha ağırlık olarak) kilit sektör olan ağır sanayinin nasıl geliştirilebileceği konusuna da bu yönüyle açıklık getirdi.

Tarımı ihmal eden, ağır vergi, tarım ürünlerinin fiyatının düşüklüğü, diğer yandan ise yüksek fiatlı sanayi mamullerinin ne türden bozukluklara yol açtığını çözümleyerek, tarıma özel bir statü tanıdı. Uyguladığı iktisadi politikalarla hem ağır sanayinin daha istikrarlı gelişmesine ve hem de ağır sanayinin geliştirilmesini yanlış bir şekilde ele alan anlayışlar sonucu halkın hoşnutsuzluğuna yol açan problemleri halletmesini bildi. Ağır sanayiye halkın ihtiyaçlarını karşılama temeli üzerinde geliştirerek hem istikrarlı bir gelişmeye yol açtı ve hem de gerçekten ağır sanayinin gelişmesi için daha sağlam bir zemin yarattı. Kollektif devlet çiftlikleriyle birey arasındaki ilişki, kollektif mülkiyetten, kamu mülkiyetine geçiş, dönüştürme konusuna verdiği cevaplarla doğru bir iktisadi çizgi izledi.

Sosyalizmin inşasında ücret ve fiat konusunu, değer yasasının rolünü, meta üretiminin olumsuz ve olumlu yanını, birikimle tüketim arasındaki ilişki ve çelişkiyi daha ileri seviyede izah etti.

Dahası, sosyalist iktisadın geliştirilmesinde, "devrimi kavra-

retimi arttır" biçimindeki formülasyonlarda ifadesini bulan anlayışla, sorunlara geniş bir perspektifle yaklaştı.

Sorunların çözümünde ortaya koyduğu mantığın doğruluğunu hem o zaman hem bugünkü pratik tasdik ediyor.

KİTLELERDEN KİTLELERE

Mao, sosyalizmde devrimci kitlelerin denetleme, uyarma, görevden alma, devrim yapma hakkını garantileyen bir addır. Proletarya iktidarı veya partisi Mao'da, devrimci kitleleri M-L-MZD bilimi seviyesine ulaştırmanın, onlar aracılığıyla bizzat aktif bir şekilde kitlelerin devrede olarak iktidarlara icra etmelerinin, yönetilmeye mahkum değil, bizzat yönetmenin, devlete, partiye olan ihtiyacın sürekli geriletilmesi ve onların nihai olarak ortadan kaldırılması amacının bilincinde olarak, bu silahların bizzat bu koşulların yaratılması doğrultusunda kullanılması için anlamlıdır. Mao devrimci kitlelere rağmen bir proletarya iktidarı düşünmedi. Proletaryanın, devrimci yığınların güvenini yitirmiş, onlara rağmen ve onlar üzerinde sallanan bir baskı aracı olan iktidarı düşü- nülemez.

M-L-MZD biliminin sayesinde devrimci kitlelerin büyük kudreti görülebilir. Ancak onun sayesinde her türden popülist, kitle kuyrukçusu, bir avuç öncünün, aydının gayretini herşeye kadir gören, anlayışlardan kurtulunabilir. Onun "kitlelerden kitlelere" parolasının derin anlamı keşfedildiğinde devrim için emin bir şekilde ilerlenilebilir. Onun siyasetin tesbitinde ileri kitleleri temel alma (orta ve nisbeten geri kitleleri ikinci derecede dikkate alma) onların önünde onlara dayanarak orta kitleleri ilerletme, nisbeten geri kitleleri etkileme, en azından tarafsızlaştırma siyaseti, devrimci bilinçli müdahalenin rolü konusundaki öğretici açıklamaları ihtilalci kitle çizginin zeminidir. Ekonomizm'in her türden oportünizmin revizyonizmin ölüm fermanıdır.

ZARARLI FİKİRLERİ ALTETMENİN YOLU

Mao Zedung'un "yüz çiçek açsın-yüz fikir akımı yarıssın" prensi-

binin anlamı kavranmadan, ve gerekleri yerine getirilmeden zararlı fikirlerin açığa çıkarılması ve bilim öncülüğünde devrimci kitle insiyatifinin harekete geçirilerek bunların altilmesi, yığınların bilimle donatılmaları mümkün değildir. Zararlı fikirler idari önlemlerle, cezalarla yasaklamalarla kesin olarak ortadan kaldırılamazlar. Sınıflar oldukça bunlara tekabül eden farklı fikirler olacaktır.

Proletarya bilimine ters fikirlere karşı mücadelede Mao'nun esas aldığı ideolojik ve siyasi mücadeledir. Şüphesiz proletarya iktidarını yıkmaya yeltenen, darbe, komplo gibi yıkıcı emeller peşinden koşanların üzerine proletarya çiçekle gitmeyecektir. Proletarya diktatörlüğünün kahredici gücünü bunlar her zaman ensellerinde hissedeceklerdir. Ancak zararlı fikirlere karşı mücadelede en etkili yolun, çıkışın, devrimci kitlelerin ML çizgi önderliğinde seferber edilmesi prensibini akıldan çıkarmamalıyız.

Mao Zedung'un düşmanla-halk arasındaki çelişmeler ile halkın kendi arasındaki çelişmelerin ele alınışı ve çözümüne ilişkin yöntemiyle, emekçi yığınlar içinde gerçek demokrasi-mücadele-tartışma-dönüştürme veya mücadele-ikna-egitim prensiplerini gerçek anlamına oturtabiliriz. Halk içinde şiddete-hotzotçuluğasabırsızlığa- tahammülsüzlüğe götürülen mantığın kökünün kurutulması M-L-MZD bilimiyle silahlanmak sayesinde mümkündür, Mao Zedung halk demokrasisi ve proleter demokrasi fikirleriyle donandığımızda, proletarya diktatörlüğü hakkında burjuvazinin ipe sapa gelmez iftiralarının, sosyal-faşist diktatörlüklerin sosyalizm adına çevirdikleri dolapların, proletarya diktatörlüğünü yadsıyan her cins modern revizyonist, Euro komünist, Troçkistin safsatalarının, diğer taraftan bürokrasinin, emekçi yığınlar içinde canlı bir tartışma atmosferini, eleştiri, denetleme, yargılama hakkını gasbeden burjuva idareciliğinin vs. vs. üstesinden kolayca gelebiliriz.

PARTİ İNDE SINIF MÜCADELESİ

Mao Zedung'un katkıları sayesinde toplumda süren sınıf mücadelesinin kaçınılmaz olarak parti içinde de devam edeceği, parti içinde iki çizgi mücadelesinin insanın iradesinden bağımsız, ona izin verip-vermeme ile

alakası olmayan objektif bir olgu olduğunu derinden kavranışı mümkündür. Onun mantığıyla parti içinde burjuvaziye karşı gerçek anlamda silahlanılabilir. Onun mantığı sayesinde işin üstesinden gelmenin esas yolunun içte örgütsel-idari tedbirlerle değil, M-L-MZD bilimi ışığında aktif siyasi ideolojik mücadele olduğu daha iyi görülebilir.

Asmakla, kesmekle, atmakla iş bitmiyor. Veya Hoca'cı mantığın söylediği gibi parti içinde ortaya çıkan karargahların (tümü) emperyalizmin veya uşaklarının gönderdiği istihbarat elemanları, ajanlar, yıkıcılar takımı değildir. Evet KP'ye düşman da ajan sızdırabilir. Bu başka. Fakat KP içinde ortaya çıkan anti-ML akımları hep öyle ilan etmek, toplumdaki sınıfları onların beslediği toprağı vb. görememek demektir. Sınıflar olgusu son bulmadan, parti içinde sınıf mücadelesi son bulmayacaktır. Parti içi mücadelede muhtar rolü oynayacak olan ideolojik mücadeledir. İdari tedbirler, örgütsel önlemler ikincildir. Ya yasağcı, cezalandırmacı bir mantıkla partide farklı görüşler arasında mücadeleyi sözümona önleyeceksin, farklı görüşlere izin vermeyeceksin. Sınıf mücadelesinin diyakektiğini, sınıf mücadelesini sürdürmenin canalcı silahı olan, partide iki yol arasındaki mücadelesinin kaçınılmazlığını anlayamayanlar öyle yapıyor ve sonuçta başlarına daha büyük belalar açmaktan kurtulamıyorlar. Ve öylelerinin partileri komploların, dedikodunun, dolapçılığın esiri oluyor. Ama açık ve dürüstlüğü, demokratik merkeziyetçilik gibi Leninist parti normları çerçevesinde canlı tartışma, eleştiri-özeleştiri, farklı fikirlerin özgürce çatışması vb'lerinin hüküm sürdüğü partiler, Mao'cu bakış açısının şekillendirdiği partiler, hem disiplinin, hem birliğin daha militan ve daha yüksek seviyelerde tesis edildiği örneğiyle kendilerini ortaya koyuyorlar.

Mao'cu "birlik-eleştiri, daha yüksek seviyelerde birlik" gibi parolalarda ifade edilen anlayışlar sayesinde partinin sınıf mücadelesinin güçlü silahı, M-L-MZD'nin militan bir karargahı, proletarya ve emekçi yığınların kurmay heyeti vb. olması sağlanabilir. Mao'nun fikirleriyle daha sağlam şekilde bütünleştiğinde hem demir disiplin ve hem de büyük bir gönül rahatlığının hüküm sürdüğü bir ortam daha iyi yaratılabilir. **İki çizgiden hiç kimse kaçamaz! Gerçeği bilelim, gereklerini yerine getirelim.** M-L-MZD biliminin "röl yapan" "gösteriş için velvele koparan" "şemsiye altında yer tutmak için "numara çeviren" adamları değil, gerçek kad-

rosu, savaşçısı olunmalıdır. Ve zaten M-L-MZD bilimi sayesinde dürüst olunabilir. Bilime (başkaca birşeye değil) inananlar ve onu uygulayanlar açık yürekli ve dürüsttüler. Toplumda ve parti'de hiçbir zaman sükunetçi ortam, cennet sessizliği, dikensiz gül bahçesi olmayacaktır. Hayalci değil, M-L-MZD biliminin adamı olalım. Akıma karşı yüzme, zorlukların üzerine cesaretle yürüme, enginleri fethetme ruhuyla hareket etmenin anahtarı M-L-MZD bilimidir.

MAO ZEDUNG, MARKSİST-LENİNİST FELSEFEYİ ÖZELLİKLE ÇELİŞKİLER ALANINDA AÇTI, NİTEL SEVİYELERDE GELİŞTİRDİ

Zıtların birliği ve mücadelesinin diyalektik ve tarihi materyalizmin, evrenin temel yasası olduğunu isabetle vurgulayan Mao Zedung daha önce bu konuda yeterince cevaplandırılmamış veya yanılgılara düşülmüş problemleri çözdü. Herşeyde, her zaman varolan çelişkinin evrenselliğini, özgüllüğünü, süreçlerdeki temel baş ve ikincil çelişkiler arasındaki ilişkiyi, her çelişkinin farklı iki yanı arasındaki bağı, yani onun esas ve tali yönlerini, çelişkinin iki yönü arasındaki özdeşliği, dönüşümü, değişik karmaşık çelişmelerin farklı ele alınışı ve farklı çözüm yöntemlerini, çelişmede antagonizmanın veya tersinin yerini vb. çok yönlü, büyük bir ustalıklarla ortaya koydu.

Sovyet Deborin okulunun eleştirisi, Stalin, Engels'in düştüğü bazı hataların nedenlerinin cevaplandırılması ve Marx, Engels, Lenin, Stalin yoldaşların bu alandaki mirasının devralınarak onlardan öğrenilerek sınıf mücadelesine, toplumsal hayata ustaca uygulanması, çıkarılan yeni derslerle geliştirilmesini sağlayan Mao Zedung'la ML felsefe, devrimci kitlelerin elinde güçlü bir silah haline gelmiştir. Sosyal hayatı, toplumu, evreni tanımak, çözümleyebilmek, yorumcu filozoflar değil, hem yorumlayan hem de dünyayı değiştirmeye çalışan eylem adamları olabilmek için diğer konularda olduğu gibi felsefe alanında da M-L-MZD biliminden öğrenmeliyiz.

DiĞER BAZI KATKILAR

Mao Zedung kendinden önceki devrim bilimi ustalarının mirası üzerinde yükselerek ezilen ülkelerde sosyalizme komünizme gitmede atılması gereken ilk adım olan, **Yeni Demokratik Halk Devrimi, Yeni Demokratik Halk İktidarı konularında bilimin teorik hazinesine katkılarda bulundu.** Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde özünü toprak devriminin teşkil ettiği yeni demokratik halk devriminin başlıca iki yönünün anlamını, aralarındaki bağı, birlik ve ayrılık yönlerini (milli-demokratik) bu devrimin anti-emperyalist, anti-feodal muhtevasını, görevlerini, hedeflerini, itici güçlerini (önder-temel güç ve diğer müttetikler sorunu) açıklıkla ortaya koyan Mao Zedung ezilen ülke devrimcilerine güçlü silahlar kazandırdı. Şüphesiz onun proleter dünya devrimi'nin sosyalist devrim gibi öğelerinden biri olan yeni demokratik devrim öğretisi bu devrimin anlamını hiçbir şekilde kavrayamamış, çarpıtmış, her türde M-L-MZD bilimi düşmanının özelliikle de "tek tip devrim'ci" "saf proleterci" özünde devrimi imkansızlaştıran Troçkizmin azılı saldırılarına uğradı. "Anti-kapitalist bir persektifi içermiyor" sızlanmalarıyla bu devrimin proleter sosyalist devrimin ayrılmaz bir parçası olsa da kendine özgün muhtevası niteliği konusunda tam bir cehalet sergileyen oportünizmin, revizyonizmin saçmalıklarının müteakip defalar ele aldığımız için geçiyoruz. **Mao Zedung'un yeni demokratik devrimin başlıca stratejik silahları olarak ela alıp, incelediği PARTİ, ORDU, BİRLEŞİK CEPHE, konusundaki görüşleri ve bunların inşası için gösterdiği yol, bilimsel sosyalizm öğretisine önemli katkılardan bir başkasını oluşturuyor.** Mao Zedung'un ezilen ülkeler gerçeğinde sınıfların ayrıntılı bir analizi, sınıflar arasındaki ilişki ve çelişkilerin çok yönlü tahlili üzerinde yükselen görüşleriyle silahlanmadan buralarda devrimi zafere ulaştırmak olanaksızdır. Mao devrim yapma sanatında emekçilerin güçlü bir donatım merkezidir. Mao sırf halkla-düşman arasındaki çelişki ve ilişkileri izah etmekle yetinmedi. Ayrıca düşman kampın kendi içindeki çelişkilerinde titizlikle incelenmesi gerektiğine işaret etti, devrimin baş ile diğer düşmanlarını her somut kesitte berrak bir şekilde ortaya koydu. Bunu sırf akademik bir tesbit olarak yapmadı. Baş düşmana karşı mücadelede, şartlara bağlı olarak değişebilen bir dizi taktik izledi. Başdüşmana karşı mücadele adına diğer düşmanları unutturan bir yaklaşıma prim vermedi. Onlara karşı mücadeleyi de değişik koşul-

larda değişik şekillerde (devrimci darbeyi ikinci derecede baş olmayan düşmanlar üzerinde yoğunlaştırmak — tarafsızlaştırmak— koşullar elverişli ve proletarya güç bakımından yeterliyse ve proletaryaya hizmet edecekse, proletarya kullanabilecekse mücadeleyi elden bırakmadan anlaşma) sürdürmeyi asla ihmal etmedi.

Mao devrim mücadelesinde hedefi mümkün oldukça daraltmayı, daha öldürücü darbeler için gerekli gördü. Düşmanı tümünden yenmenin yolu olarak onu parça parça yutma siyaseti izledi. Mao'nun bu siyasetinden zerrece anlayamamış, keskin laflar etme, yaldızlı kelimeler sıralamayı maharet sayan, hiçbir zaman devrimi ilerletmek ve zafere ulaştırmaları mümkün olmayan, havadan atıp tavanların küfürleri, olsa olsa kendilerini yaralar.

Mao Zedung'un ML bilimine bir başka canalcı katkısı da devrimin askeri çizgisinde geliştirdiği teoridir. Özellikle yarı-sömürge, sömürge ülkelerin kendine özgü yapısının zorunlu bir sonucu olarak gündeme gelen ve asla basit bir askeri strateji veya bir dizi taktikler bütününe indirgenmesi mümkün olmayan, devrimci savaşın yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki anlamını ifade eden **HALK SAVAŞI öğretisi önemli teorik kazanımlardan biridir**. Özü itibarıyla bir köylü savaşı olan, şehirlerin kırlardan kuşatılmasını, iktidarın kırsal siyasi üsler yoluyla kırlardan şehirlere doğru parça parça alınmasını ifade eden **HALK SAVAŞI'nın** derin siyasi anlamı kavranmadan ve gerekleri yerine getirilmeden bizim gibi ülkelerde hedefe varmak mümkün değildir.

SONUÇ:

Mao Zedung proleter dünya devrimi için emperyalist kapitalist ülkelerde sosyalist devrim, ezilen ülkelerde yeni demokratik devrim bayrağını omuzlamış tüm komünistlerin yolunu aydınlatıyor.

Onun uluslararası modern revizyonizme, Tito'culuğa, Kruşçev'cilige, Euro komünizme, her türden revizyonizme karşı mücadelede UKH'e yaptığı önderlikle kazandırdığı silahlar, yenilmez silahlardır. Proletarya enter-nasyonalizminin mahir ustası Mao'nun çizdiği yolda ilerlemek demek, M-L-MZD bilimine sahip çıkmak, onu tavizsizce savunmak ve uygulamak demektir.

Sadece bazı yönleriyle anlatılmaya çalıştığımız Mao'cu yaklaşımın özünde daha derinden vakıf olmak zaruridir. MZD'ni savunmak: Mao'un felsefe,

ekonomi-politik, BPKD ile parlak bir şekilde ortaya konulan proletarya diktatörlüğü altında devrimin devam ettirilmesi, DHD-DHİ, halk savaşı vb. konularda ML'e yaptığı katkılarının özüm-lenmesi, savunulması demektir. Bili-min bu katkılarla katettiği mesafenin yakalanılması onunla kuşanılması de-mektir.

MZD'nin ülkemiz gerçeğine uyarlanışının ifadesi olan partimizin İbrahim Kaypakkaya yoldaş tarafında ortaya konulmuş programatik görüşleri savunulmalıdır. M-L-MZD biliminin ülkemiz somutunda kazandığı bu anlam savunulmadan gerçek anlamda M-L-MZD'ne sahip çıkamayız.

SÖZÜ İBRAHİM YOLDAŞLA BAĞLAYALIM

"Mao Zedung Düşüncesi'nin yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde ki anlamı nedir? Mao Zedung yoldaş, Marksist-Leninist kesintisiz ve aşamalı devrim teorisini, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin şartlarına uygulayarak şu sonuçlara varmıştır: Bu ülkelerde feodalizme karşı yürütülen mücadeleyle, emperyalizme karşı yürütülen mücadele birbirine kopmaz bağlarla bağlıdır. Demokratik halk devriminin özü toprak devrimidir. Toprak devrimi, proletarya önderliğinde halk savaşı yoluyla başarıya ulaşır. Halk savaşı özünde bir köylü savaşıdır. Proletarya partisi, yoksul ve orta köylülere dayanarak köylük bölgelerde silahlı mücadeleye girişmeli, buralarda kurtarılmış olanlar yaratmalı, bu kurtarılmış olanlar uzun süreli savaş içinde genişletilerek buralardan büyük şehirler kuşatılmalı ve en sonunda büyük şehirleri zaptetmek suretiyle ülke çapında siyasi iktidar ele geçirilmelidir. Proletarya partisi ve halk ordusu bu uzun süreli savaş içinde adım adım inşa edilmelidir. Yine bu uzun süreli savaş içinde, feodalizme, emperyalizme ve komprador kapitalizme karşı, bütün halk sınıflarının, işçi sınıfının, köylülerin, şehir küçük burjuvazinin ve milli burjuvazinin birleşik cephesi gerçekleştirilmelidir. Bu birlik ceppe, işçi sınıfı önderliğinde, işçi köylü temel ittifakı üzerine kurulabilir. Halk savaşının başarıya ulaşmasıyla ülke çapında kurulacak iktidar, bir burjuva diktatörlüğü değil, proletarya önderliğinde halk diktatörlüğüdür. Demokratik halk diktatörlüğü gerçekleştirildikten sonra, önderliği elinde tutan proletarya yoksul ve aşağı-orta köylülerle birleşerek durmaksızın proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirmeli ve sosyalizmin inşasına girişmelidir. Mao Zedung Düşüncesi'nin, Çin Devrimi deneyinin öğrettikleri, en genel çizgileriyle bunlardır."

İbrahim Kaypakkaya

Seçme Eserler

Sf: 268-269

ASKERİ SORUNLAR

Pasif Savunma ve Silahlanma Üzerine!

Son yedi yıldır sürdürdüğümüz gerilla savaşı içinde bir çok hatalarımız oldu. Bunlardan birincisi, "sürekli pasif savunmada kalma sağ anlayışı." Savunmalara zaman zaman çekilmek gerilla savaşının vazgeçilmez taktiklerinden birisidir. Saldırının olduğu yerde savunma da olur. Gerilla savaşında partinin taktiği ne sürekli savunmada kalma ne de sürekli saldırı anlayışı olmamalıdır. Yerine göre her ikisini de aynı muharebe içinde uygulayabilir. Bunu tayin edecek olan muharebenin özgül durumudur. Her gerilla birimi ya da müfrez (partizan birliği) eylem anında birçok taktikleri peş peşe uygular. Önce saldırı, sonra savunma ve peşinden geri çekilme taktiklerine geçebilir. Muharebenin kazanılması için hangi taktik uygunsa komutan tereddüt geçirmeden gerilla birimini yeni bir taktik duruma sokmalıdır. Eylem anında duraksama, tereddüt ölüm getirir. Yanlış bir taktik, tereddütten iyidir. Duraksama ve kararsızlık gerilla biriminin hepten imhasına yol açar.

Son yedi yıllık gerilla savaşımızın büyük bir bölümünü, pasif savunmada kalarak geçirdik. Bu da güçlerimize önemli zararlar verdi. Savaşçılarımızda ister istemez pasif bir korunma anlayışını geliştirdi. Gerillaların uzun süre savunmada kalması ölüm demektir. Birincisi; uzun süreli savunma savaşçılarda durgunluk yaratır. Saldırı ruhunu azaltır. Güçleri savaşmadan ve sürekli düşmandan kaçarak koruma anlayışını geliştirir. İkincisi, düşmana yönelik saldırıların koşulları olduğu halde saldırmama anlayışını getirir. Böyle bir anlayışla hareket eden gerilla güçleri güçlenip gelişmeyeceği gibi, düşman güçlerine yönelik yıpratıcı saldırılar yapamaz. Gerilla güçlerinin en önemli silahı saldırıdır. Görünmeden ani saldırılar yapmak her zaman esas olmalıdır. Saldırı ruhu azalan gerilla birliği ölü bir birlik demektir. Bu nedenle savaşçıların saldırı ruhunu her zaman yüksekte tutmaya çalışmalıyız.

Pasif savunmada kalma anlayışının doğurduğu, düşmana yönelik saldırıların azaltılması, bunun yerine yerel muhbirlere yönelik

saldırıların yoğunlaştırılması taktiği doğru değildir. Bazı dönemler muhbirlere ve düşman tarafı yerel güçlere yönelik saldırı ağırlık kazanabilir. Ama bunu sistemleştirmek yanlıştır. Bunu söylerken, muhbirlere saldırılmasının demiyoruz. Muhbirlere ve yerel ajanlara karşı saldırı her zaman olmalıdır. Tali ve esas olan her zaman ayırt edilmelidir.

Pasif (edilgin) savunmaya hiçbir zaman başvurulmaz anlayışı da yanlıştır. Askeri savaşta siyasi savaş gibidir. Her türlü mücadele yöntemi kullanılır. Özellikle askeri savaşta tutuculuğa karşı çıkılmalıdır. Tutuculuk gerillanın elini kolunu bağlar. Hareketsiz kılar. Ancak savunmalarda en etkin savunma aktif savunmadır. Düşmanın kuşatması bu yöntemle kırılabilir. Kuşatma altında edilgin savunma yöntemini uygulamak, güçleri hedefe yölebilir.

Mao Zedung yoldaş şöyle diyor: "On yıllık savaşımızda stratejik savunma ile ilgili iki sapma sık sık ortaya çıktı: bunlardan birisi düşmanı küçümsemek, diğeri ise düşmandan yılmaktır." (Askeri Yazılar, sf: 126)

Bizde de görülen sapmalardan birisi ve ağırlıkta olanı, düşmandan yılmaktır. Uzun süre pasif savunmada kalan gerilla birlikleri, düşmana güçlü saldırılar yapmaktan çekinme durumundadır. 1985'den beri saldırı taktiğini esas almamıza rağmen, savunma taktiklerinden bir türlü çıkılmayışının bir nedeni de budur. Bu sağ anlayış kırılmadığı sürece ilerlememiz ve gelişmemiz mümkün değildir. Partimiz doğru olarak III. Konferansın'da "TEMKİNLİ İLERLEME-TEMKİNLİ SALDIRI" kararı aldı. Bu karar doğrultusunda saldırı taktiği güçlerimiz oranında uygulanmalıdır.

Silahlanma konusunda partimiz içinde yanlış anlayışlar mevcuttur. Silahlanmayı düşmandan el koyarak çözme yerine, parayla satınalma anlayışları gelişmiştir. Ve oldukça tehlikeli bir boyuta ulaşmıştır. Teoride her ne kadar, "düşmandan el konularak çözülecek" dense de, yılların pratiği ve anlayışları, bunun tersidir. Silahlanmaya yönelik

çok az saldırıların oması da bunun bir göstergesidir. Bu sağ ve tehlikeli anlayış parti içinde yıkılmadığı sürece silahlanmamız söz konusu olamaz.

İBRAHİM KAYPAKKAYA yoldaş bir köylük bölgedeki yönetici yoldaşlara yazdığı mektupta; partimizin o günkü silah ve gücünü hesaba kattıktan sonra, "Silahlanma problemimizi esas olarak düşmandan zorla ele geçirmek suretiyle çözebiliriz" diyor ve ekliyor: "Bunun için de asgari bir silahlanmaya ihtiyaç vardır." (İK. SE, sf: 7)

Bugün için asgari bir silahlanmamız vardır. Halktan gönüllü olarak alacağımız silahların yanında, esas olarak düşmandan el koyarak çözelim. Düşmana yönelik saldırılarda silahlanmamızı da hesaplamalıyız. Yani bu saldırılar silahlanmamıza da hizmet etmelidir. Silahlanma ve buna yönelik saldırıları esas alalım anlayışı diğer saldırıları yavaşlatma anlayışını kesinlikle doğurmamalıdır. Yapmamız gereken saldırılarımızı artırırken, silahlanmamızı da unutmayalım. Sadece silahlanmaya yönelik eylemleri esas almak yanlıştır. Bu anlayış, saldırının dozajını artırmayı beraberinde getirir. Geçmişte böyle anlayışlar doğmuştu.

Pasif savunmada uzun süre kalmanın sonucu silahlanmak için düşmandan değil, parayla satınalma anlayışını da doğurmuştur. Bu sakat anlayış terk edilmelidir.

Halktan da ödünç veya sürekli verenlerden silah almalıyız. Bizzat köylüleri buna teşvik etmeliyiz. Köylülerin içinde gerillalara silah bağışlamaları için yoğun propagandalar yürütülmelidir.

Gerilla savaşı içindeki parti üyelerine büyük görev düşüyor. Gerilla ordusu içindeki yanlış anlayışların düzeltilmesi için önce parti üyelerinin kendileri bu konuda eğitilmelidir. Kendisini eğitmeyen parti üyeleri gerillaları hiç eğitemez. Askeri savaş ve savaş taktikleri konusunda, Askeri Yazılar (MAO), Arnavutluk Milli Kurtuluş Savaşı ve Milli Kurtuluş Cephesi (MEHMET ŞEHU), Halk Ordusu ve Halk Savaşı (GIAP) vb. kitaplar eğitimde kaynak kitaplar olarak kullanılmalıdır.

DÜNYADAN HABERLER!

INF ANLAŞMASI VE SONUÇLARI!

SBKP Genel Sekreteri Mihail Gorbaçov'la, ABD Başkanı Ronald Reagan 8 Aralık günü bütün dünyada ilgiyle izlenen görkemli bir törenle INF anlaşmasını imzaladılar. Yüksek Sovyetler ve ABD Kongresinde onaylandıktan sonra yürürlüğe girecek olan INF Anlaşmasına göre, ABD, B. Avrupa'da, Sovyetler Birliği Doğu Avrupa'da konumlandıkları 500 ile 5000 km arasındaki kısa-orta ve orta menzilli nükleer başlıklı füzeleri 3 yıl içinde sökerek imha edeceklerdir. Bu kapsama ABD'nin 420 nükleer başlıklı çeşitli tiplerdeki füzeleri, Sovyetler Birliği'nde 156 nükleer başlıklı SS-20 füzeleri girmektedir. Anlaşmanın gereklerinin yerine getirilip getirilmediği hususunda her iki tarafında birbirini kontrol edebilmeleri anlaşma metninde detaylı olarak yer almaktadır.

Her iki ülkenin geniş yönetici ve uzman kadrolarının da katıldığı Reagan ile Gorbaçov arasındaki Vaşington zirvesinde, bölgesel sorunlarda yakınlaşma sağlanamazken, stratejik silahların % 50 azaltılması, kimsesiz silahların yasaklanması ve konvansiyonel silahların dengelenmesi konularında görüşmelerin sürdürülmesi hususunda mutabakat sağlandı.

INF anlaşması, "umut verici", "tarihsel bir olay" şeklindeki değerlendirmelerle her iki blok ülkelerinin devlet ve hükümet başkanları tarafından memnunlukla karşılandı. "Dönüm noktası", "Silahlanma vidasının geriye döndürülmesi", "silahsızlanmaya doğru" şeklindeki yorum ve değerlendirmelerle burjuva basın ve kitle iletişim araçları bütün dünyada yaygın bir iyimserlik havası estirdiler. İki en büyük emperyalist devlet arasında varılan anlaşma, "bütün dünyada memnunlukla karşılandı" şeklindeki burjuva ve modern revizyonist basının aksine, halklar ve ezilenler olaya karmaşık duygularla yaklaştı. Çünkü, 60'lı yıllarda başta B. Avrupa'da olmak üzere, bütün dünyada yükselen barış mücadelelerinin, ezilen halkların ulusal ve

sosyal kurtuluş mücadelelerinin ve iki en büyük emperyalist gücün son yıllarda giderek artan' kendi sorunlarının etkisiyle de olsa nükleer silahların % 8'ini oluşturan bölümünün imhası anlaşması dünya hegemonyası için mücadele eden iki savaş kışkırtıcısı açısından geri bir adıma zorlanmaları anlamına gelmesine rağmen, uzayı da içine alan silahlanma yarışının bütün hızıyla sürdüğü, emperyalistler ve sosyal emperyalistler tarafından dünyanın dört bir yanında yerel ve bölgesel savaşların körüklendiği veya sürdürüldüğü, ezilen halkların haklı mücadelelerinin vahşi terörle bastırılmaya çalışıldığı günümüz dünyasının gerçek görüntüsünü, modern revizyonistlerin iddia ettikleri gibi, değil "değiştirme", gölge bile edememektedir.

INF anlaşmasının sonuçlarını değerlendirmeye geçmeden önce, ABD ve SB'ni böyle bir anlaşmaya iten nedenlere bakmak gerekir. Çünkü batılı burjuva çevreler ve modern revizyonistler gerçek nedenleri gizleyerek, devlet yöneticilerinin, hatta başkanlarının "barış" istek ve arzularının pratik bir ürünü olarak gösterme çabalarını yaygın olarak sürdürmektedirler. Bu iddiaların aksine iki en büyük emperyalist gücü, böyle bir anlaşmaya zorlayan çok çeşitli iç ve dış nedenler bulunmaktadır. Marx'ın dediği gibi; "İnsanlar kendi tarihlerini kendileri yaparlar. Ama bunu sırf kendi keyiflerine göre yapmazlar. Kendileri tarafından seçilen durumda değil de, tamamen geçmişten gelen, geçmişin belirlediği koşullar altında yaparlar bunu!" Bu marksist bakış açısı temelinde soruna yaklaşıldığında, ABD ve SB'ni böyle bir anlaşma yapmaya zorunlu kılan nedenler görülebilir. Biz bu yazımızda bunlardan en önemli gördüğümüz bazılarını sıralamaya çalışacağız.

Sovyetler Birliği'nde giderek artan bir şekilde kendisini gösteren ekonomik, toplumsal sorunları çözmek amacıyla Gorbaçov önderliğinde, Sovyetler Birliği egemen güçleri tarafın-

dan gündeme getirilen ve son iki yıldır bütün dünyada tantanalı bir biçimde propaganda edilen, "glasnost" (açıklık), "prestroyka" (ekonominin ve toplumun yeniden yapılanması), "uskroniye" (sosyo-ekonomik gelişmenin hızlandırılması) yani hayatın her alanında reformlara gidilmesi politikasının, dış politikada getirdiği değişiklikler, INF anlaşmasını Sovyetler Birliği açısından mümkün kılmıştır. Dünya emperyalist sisteminin önemli bir parçasını oluşturan ve giderek diğer emperyalist güçlerle ekonomik ilişkilerini sıkılaştıran COMECON ülkeleri, uzun bir süredir, ekonomik krizin girdabı içindedirler. Uzun bir ekonomik durgunluk dönemini 70'li yılların sonlarından itibaren, gerileme izlemiştir. Sovyetler Birliği ekonomik büyüme ve teknolojik gelişme açısından 1917 Ekim Devrimi sonrası sosyalist inşa sürecinde, özellikle de büyük anayurt savunması öncesi ve sonrasında elde ettiği her alanda ekonomik büyüme ve teknolojik gelişme hızlarına, 1956 Kruşçev modern revizyonistlerinin iktidarı gaspetmelerinden sonraki süreçte bu hızlara ulaşma bir yana, sosyalist inşa sürecinde batılı en gelişmiş emperyalist ülkelere ulaşma ve hatta onları birçok alanda geçme konumunu kayıp ederek, onların gerisine düşmüştür. Bugünkü Sovyet yöneticileri, gerçek nedenlerini çarpıtarak da olsa, Sovyetler Birliği'nin her alandaki sorunlarının önemli bir bölümünü itiraf etmektedirler. Gorbaçov, ekonomik durgunluktan, birçok sektörde üretimin gerilemesinden, işçilerin şevksizliğinden, yöneticilerin bürokratlığından, çıkar peşinde olmalarından ve benzeri ekonomik, toplumsal sorunlardan sık sık bahsetmektedir. Bugün Sovyetler Birliği'nin COMECON dışındaki ülkelere yaptığı ihracatının % 80'ini doğal gaz ve petrol ürünlerinin oluşturması onun gerçek durumunun bir başka göstergesidir. Sosyal Emperyalistlerin dünya hegemonyası mücadelesini önemli derecede sekteye uğratan bu ekonomik durumu aşmak, ekonomik

ve teknolojik gelişmeye yeni bir ivme kazandırmak için toplumu ve ekonomiyi yeni bir yönelime sokmaya çalışan Gorbacov önderliğindeki egemen güçler, reformların hızı, biçimi, yaygınlık alanı vb. sorunlarda kendi aralarında çatışmaktadırlar.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra, emperyalist sistemin yeniden yapılanmasında önderlik rolü oynayan dünya emperyalizminin ve gericiğinin jandarmalığını üstlenen ABD emperyalistleri gelişen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri sonucu yıpranmaları, özellikle güney doğu Asya'da ağır bir yenilgiye uğraması 1970'li yılların başlarında kabul edilen detant politikasının ardından geri çekilmesini takip eden dönemde Rus sosyal emperyalistleri, yaygın ve hızlı bir yayılma politikası izlediler. ABD Emperyalistleri'nin gerilediği her alana, ekonomik ve askeri yollardan girmeye, Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da etkinlik alanları yaratmaya çalıştı. Bu amaçla, Afganistan'ı işgal etti ve bu işgali 8 yıldır sürdürmektedir. Kendi güdümüne çektiği Vietnam'lı revizyonistlere Kamboçyayı işgal ettirdi. Vietnamlı işgalciler, Kamboçya halkının meşru hükümeti olan Pol-pot yönetimini devirerek, kendi güdümündeki kukla bir yönetim oluşturdular. Rus Sosyal Emperyalistleri Afganistan'da, uşakları Vietnam yöneticileri Kamboçya'da yıllardır içinden kurtulamadıkları bir bataklık içinde çırpınıp durmaktadırlar. Afganistan'da ve Vietnam'da yıllardır terör ve katliamlar aracılığıyla sürdürülen askeri işgaller, Rus sosyal Emperyalistleri'nin "enternasyonel yardım," maskesi ardına gizlediği gerçek yüzünü bütün çıplaklığıyla bugün daha iyi sergilemektedir. Yalçın Küçük tayfası gibi kontrolsüz revizyonistler dışında bugün hiçbir modern revizyonist parti, Afganistan ve Kamboçya işgallerini açıktan savunamamaktadır. Rus Sosyal Emperyalistleri'nin uluslararası alanda sorunları Afganistan ve Kamboçya ile sınırlı değildir. Yanıbaşında, kendine bağımlı kıldığı Doğu-Avrupa ülkelerinde bir-biri ardına patlak veren kitle hareketleri ve gösterileri, kitlelerin demokrasi ve hak mücadeleleri bu ülkelerdeki yönetimleri sarsacak, polonya'da olduğu gibi askeri yönetimleri işbaşına getirebilecek boyutlara ulaşması, Rus Sosyal Emperyalistleri'ni bu ülkelerin gerçek durumları konusunda yalanlarını açığa çıkararak, haksız yere sürdürmeye çalıştıkları prestijlerini zayıflatmaktadır. Son aylarda Romanya'da gelişen kitle hareketleri blok içindeki yeni bir çıbanbaşdır. Yine bu dönemde Angola, Mozambik, Etopya

ve daha birçok ülkede askeri ve siyasi olarak belirli güç kazanmasına rağmen, bu etkinliğini ekonomik tedbirlerle pekiştirmeye gücü yetmediği için buralarda etkinliği pek sağlam gözükmemektedir. Rus Sosyal-Emperyalistleri 70'li yılların başlarından itibaren, dünya çapında sürdürdükleri yaygın ve hızlı yayılmacılıklarını, 1980 başlarında en üst düzeye çıkardılar. Bu açgözlü yayılmacılığın bir gereği olarak ekonomilerini hızla eskerileştirdiler. Yılda 300 milyar dolarlık askeri harcama, Sovyet ekonomisinin kaldıramayacağı bir yükü. Ayrıca bilim ve teknik alanlardaki en yetkin elemanların çok büyük bir bölümünün askeri amaçlı sektörlerle kaydırılması da, Sovyetlerin sivil sektörlerde teknolojik alanda önemi ölçüde gerilemesinin en önemli nedenlerinden biri oldu. Bu dönem Sosyal Emperyalistlerin siyasi ve askeri olarak belli alanlarda kısmi başarılar sağlaması, gerek ekonominin uzun bir durgunluk evresinden sonra gerilemeye başlaması, gerek dünya çapında bu dönem yaygın olarak teşhir olması, gerekse içinden çıkamadığı bir dizi problemlerle yüzyüze gelmesi pahasına elde edildi. Yani faturası pahalı oldu.

Bütün bu ve benzeri sorunlar Sosyal Emperyalistlere bir güç biriktirme, nefes alma dönemini dayatıyor. Konunun başında belirttiğimiz gibi her alanda reformlara gidilmesi politikası, bu nefes alma döneminin politikası olarak gündeme getirilmekte ve mevcut sorunlar bu politika temelinde çözümlenmeye çalışılmaktadır.

Uzun yıllardır emperyalist ekonominin motor gücü rolünü oynayan ABD, bugün açık bir biçimde, emperyalist ekonominin tehlikeli bir ögesi, başbelası durumundadır. ABD Emperyalizmi, uzun bir süredir ekonomik durgunluğunun çeperleri içinde sıkışıp kalmıştır. Dünya ekonomisiyle birlikte, ikinci dünya savaşı sonrasında en derin krizini yaşadığı 1973-74 bunalımından beri bir türlü belini doğrultamamakta, çeşitli parasal oyunlarla krizi aşma çabaları, her defasında bir öncekinden daha derinlemesine bir krize girmesine yol açmaktadır. 73-74 krizini, daha ağır biçimde 80 krizi izlemiş ve bugünde 80 krizinden daha ağır olacağı şüphe götürmeyen bir krizin eşğine girmiş bulunmaktadır.

ABD'nin, dünya ticaret hacmindeki payının sürekli düşmesi, imalat sanayindeki gerileme sonucu bu alanda B. Almanya ve Japonya karşısında yenik düşmesi, 1984'te 107 milyar dolar olan dış ticaret açığının, 1985'te 135 milyar, 1986'da 152 milyar dolara yükselmesi, 1986 bütçesinin 170 mil-

yar dolarlık açıkla kapanması, doların dünya piyasasında hızla değer kaybetmesi, ABD yönetiminin buna mecbur kalması, her yıl bütçeden 300 milyar dolar ayrılan askeri harcamalarda zorunlu kısıntılara gitmesi, ABD ekonomisinin içinde bulunduğu krizinin net göstergeleridir. B. Almanya ve Japonya ile rekabette güçlük çeken ABD, tarihsel üstünlüğünden de yararlanarak, rakiplerini frenlemeye çalışmaktadır. ABD Maliye Bakanlığının Bütçe ve Dış Ticaret açığını kapatmaya çalışacağını açıklaması ve bunun bir aracı olarak da, doların değerinin dalgalanmaya bırakılması ve ardından doların tepetaklak düşüşü, özellikle Mark ve Yen karşısında dünya para borsasını alt-üst etti. 1980 krizinden sonra uygulanan yüksek faiz politikasının da etkisiyle gerçek değerlerinin çok üstünde bir değer artışı grafiği çizen hisse senetleri birden 1929 bunalımını andırır bir şekilde tepetaklak düşüşe geçtiler. Bir günde % 25'den fazla bir değer kaybına uğradılar. Günde 200 milyar doların döndüğü borsalarda tam bir panik yaşandı. Borsalarda yaşanan panik, ekonominin bütün sektörlerinde aynı şekilde etkisini göstermesine rağmen, güven duygularını köklü bir şekilde sarstığı gibi, emperyalist ekonominin kontrol mekanizmalarının iyice işlemez hale geldiğinin de bir göstergesi oldu.

Dünya ekonomisini de derinden etkileyen, ABD ekonomisinin mevcut krizden kısa sürede sıyrılacağını kimse beklememektedir. ABD yönetimi her yıl 300 milyar dolardan fazla bir ödenek ayırdıkları askeri harcamalarda dahil, bütçe harcamalarında kısıntıya giderek bütçe açığını doların değerini düşürerek ABD dış ticaret açığını kapamaya çalışmaktadır. Bu önlemler dünya ekonomisinde zorunlu bir daralmayı beraberinde getireceği gibi korumacı eğilimleri de geliştirecektir. Aşırı bir üretim krizi içine doğru sürüklenen dünya ekonomisinde, böyle bir gelişme sürecinde daha derin kriz baş gösterecektir.

ABD Emperyalistleri, 7 yıllık Reagan döneminde, amaçladıkları hedeflere ulaşamadılar. Hernekadar sosyal Emperyalistlerin yayılmasını belli ölçüde frenlemelerine rağmen, ne askeri alanda, ne ekonomik alanda dünyanın rakipsiz egemeni olamadılar. Askeri alanda Sovyetler Birliği'yle arasındaki dengeyi kendi lehlerine bozma çabaları, başarısızlıkla sonuçlandı. Bu amacın bir gereği olarak silahlanmada dahil askeri harcamalara ayrılan büyük miktardaki fonlar, ABD ekonomisine ağır yükler getirirken, askeri teknolojiyi geliştirmek amacıyla bilim ve teknik kadrolarının

önemli bir bölümünü bu alana seferber etmesi sonucu, sivil sektörlerde teknolojik yenileme hızı düştü. Bu da ABD'nin B. Almanya ve Japonya karşısında rekabet gücünü zayıflattı. ABD emperyalistleri bugün hâlâ, dünyanın dört bir yanında ezilen halkların güçlü saldırılarına maruz kalmaktadır. Destek verdiği kukla yönetimlerin bir çoğu halk hareketleri karşısında acz içindedir. Nikaragua'da aldığı darbeyi, karşı devrimci çeteleri cömertce destekleyerek ve bunları Nikaragua'ya karşı saldırtarak, telafi etmeye çalışması, dünya halklarının derin tepkisine neden olmaktadır. Lübnan'da yediği şamardan sonra, İran'a müdahale çabasının başarısızlığa uğraması ve ardından köfrez savaşına direkt müdahale anlamına gelen, savaş gemilerini bu bölgeye göndermesi ve köfrez savaşını kendi emperyalist çıkarları doğrultusunda yönlendirme-deki zorlukları Asya'da, Latin Amerika'da ve Afrikada yüz yüze bulunduğu benzer sorunlar, ABD emperyalistlerinin uluslararası alandaki açmazlarıdır.

Reagan vasıtasıyla saldırgan bir çizgi izleyen ABD egemen çevrelerinin bu politikanın bir gereği olarak sürdürdükleri uzayı da içine alan eşi görülmemiş silahlanma faaliyetlerine, özellikle B. Avrupa'ya Pershig ve Cruise füzelerinin yerleştirilmesine karşı, başta B. Avrupa'da olmak üzere dünya genelinde güçlü ve kitlesel bir barış hareketi gelişti. Barış hareketleri başta iki en büyük emperyalist devlet olmak üzere, emperyalistlerin ve sosyal emperyalistlerin "barış", "güvenlik" maskesi altında saldırgan yüzlerinin daha geniş kesimlerce görülmesinde önemli rol oynadı.

Çıkacak bir nükleer savaşta, Avrupa'nın savaşın merkezi haline geleceği düşüncesinden hareket ederek. B. Avrupa'nın nükleer silahlardan temizlenmesini talep eden burjuva bakış açısına sahip egemen güçlerden, küçük burjuva güçlere kadar çok yaygın bir potansiyelin bulunması ve bunların baskısı da Batılı emperyalistleri, yukarıda belirttiğimiz nedenler dışında INF anlaşmasına zorlayan nedenlerden biridir.

BARIŞ EMPERYALİSTLER ARASI ANLAŞMALARLA SAĞLANAMAZ

INF anlaşması sonrası, burjuva ve modern revizyonist güçler tarafından dünya çapında bir iyimserlik havası körüklenirken, bir dizi yanlış anlayış-

larda yaygınlaştırıldı. Bunlardan birincisi, savaşın nedenini silahlara bağlayan, savaş tehlikesinin azalıp, artmasını silahların azalıp, artmasına mekanik olarak bağlayan yaklaşımdır. Nükleer silahların % 8 oranında azaltılması anlamına gelen INF anlaşmasını, bu yaklaşım çerçevesinde, barışa yönelme olarak yorumlanmakta ve bundan dolayı da selamlanmaktadır. Bu yaklaşım iki açıdan yanlıştır. Birincisi, silahlar savaşın nedeni değil, araçlarıdır. Bugünkü emperyalist savaş tehlikesinin nedeni emperyalist sistemin kendisidir. I. ve II. Dünya savaşları ispatlamıştır ki, emperyalist sistemin iç çelişkileri, özellikle emperyalistler arasında keskinleşen çelişki emperyalistleri bir savaşa sürüklemiştir. Ve emperyalist sistem var olduğu sürece, emperyalist savaş tehlikesi var olacaktır. Bu çelişkilerin keskinleşip, bir savaşa yol açar duruma gelmesi dünya ölçeğinde bir çok faktöre bağlı bir sorundur. Yoksa salt silahların nicel oranlarına bağlı değildir. İkincisi, INF anlaşması gerçek bir silahsızlanmaya doğru bir adım değildir. Nitekim, anlaşmanın hemen ardından her iki blokta anlaşma kapsamı dışındaki nükleer silahların geliştirme ve çoğaltmaya yönelmişlerdir. Özellikle ABD ve Sovyetler tarafından hızlı bir biçimde sürdürülen uzayın silahlandırılması faaliyetleri bile tek başına, INF anlaşmasının silahsızlanma yönünde fazla bir anlam ifade etmediğini göstermektedir.

ABD ile Sovyetler Birliği arasındaki INF anlaşmasıyla sağlanan yakınlaşma, bu yakınlaşmanın gerçek nedenleri gizlenerek bu iki emperyalist savaş kışkırtıcısının barışa yöneldikleri propagandası yapılmaktadır. Özünde ne ABD, ne de SB dünya hakimiyeti mücadelesinden vazgeçmiş değildirler. Her ikisi de dünya hakimiyeti, daha fazla sömürü ve talan için var güçleriyle rekabetlerini sürdürmektedirler. Bugün, her ikisi açısından da, bir soluk alma dönemine ihtiyaç var. Bu soluk alma dönemi, güçlerini yeniden düzenleme dönemidir. Yani her biri açısından, dünya hakimiyeti için mücadelenin, bu mücadelede kendilerini güçlü kılmanın bir aracıdır. Nitekim Vaşington'da "dostça" zirve sürerken bile, her iki güç ortadoğu'da, Körfez'de, Afganistan'da ve dünyanın dört bir yanında dolaylı bir biçimde her alanda kıyasıya mücadelelerini sürdürmektedirler. Önümüzdeki dönem, yerel ve bölgesel düzeyde bu mücadeleler daha da şiddetlenecektir. Gerek ABD, gerekse SB birbirlerine karşı, etkinlik alanlarını içten fethetmeye, güçlerini zayıflatmaya, iç çelişkilerini körüklemeye daha fazla çaba

harcaacaklardır. SB'nin, ideolojik ve politik ayrılıklarına rağmen rakiplerinin etkinlik alanlarındaki güçlü muhalefet partilerine yakınlaşma çizgisi izlemesi, bu yönelimin bir gösteresidir.

Bugün hiçbir emperyalist gücün tek başına, ekonomik, siyasi ve askeri olarak dünya hegemonyasını kuracak güçte olmaması, özellikle askeri alanda ABD ile SB arasındaki denge durumu, Afganistan'da, Kamboçya'da, Nikaragua'da yaşandığı gibi, ulusal kurtuluş, bağımsızlık mücadelelerinin emperyalistlerin bütün dünyada dolu dizgin at oynatmalarına engel olması, Filipinler'de, Güney Afrika'da, Peru'da olduğu gibi birçok ülkede güçlü muhalefetle karşı karşıya olmaları, onları sarırmakta, planlarını gerçekleştirmelerini engellemektedir. I. ve II. dünya savaş tecrübeleri de göstermiştir ki, emperyalistler arası anlaşmalar, barışın güvencesi olamaz. Gerçek barış, sömürü ve talanla ayakta duran emperyalist sistemin ortadan kaldırılmasıyla mümkün olur. Bunu gerçekleştirmenin de yolu, emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı devrimci mücadelelerin güçlendirilmesinden geçer. Uluslararası alanda yaygın ve güçlü devrimci mücadeleler ve bu mücadeleler sayesinde emperyalist sisteme vurulan darbeler, bugünkü savaş tehlikesini geriletebilecek en önemli faktörlerdir. Bundan dolayı emperyalist savaş tehlikesine karşı mücadele, kilise papazları'nın dualarıyla veya Sovyet Revizyonistleri'nin iddia ettikleri gibi, Sovyetlerin ekonomik olarak güçlenmeleriyle değil, emperyalist, sosyal emperyalist sisteme karşı kararlı devrimci mücadelelerin yükseltilmesiyle mümkün olur.

TÜRKİYE NÜKLEER SİLAHLANMANIN İÇİNE ÇEKİLİYOR

Türk hükümeti INF anlaşmasını, tüm diğer hükümetler gibi olumlu bir gelişme olarak değerlendirirken, Gorbacov'un imza töreninden bir gün sonra yaptığı konuşmada, "güney kanatta NATO bizden üstün. Barada silahsızlandırılmış koridorlar kurulmalı" şeklindeki açıklaması Türkiye kamuoyunda yeni bir tartışmayı gündeme getirdi. Hernekadar uzun bir süredir Başbakan Özal ve Milli Savunma Bakanı "yeni nükleer sorumluluklar

ŞEHİTLERİMİZİ ANARKEN!

İnsanlığın, zorunluluklar dünyasını fethetme uğrunda evrensel yürüyüşü, can ve kan pahasına mümkün olabilmektedir.

Tarihin köleleri, tarihin efendileri olma kavgasına atılmalarından bu yana, gerilerinde ölü yığınları bırakarak ilerleyebilmişlerdir...

Tarihsel bir yasa hükmündeki bu nesnel gerçek, hiç kuşkusuz günümüz içinde geçerlidir. Hem de fazlasıyla.

Denilebilir ki, bu evrensel ve objektif gerçeği en derinden kavrayan ve gereklerini yerine getirmeye çalışan siyasal güç, komünistlerdir. Ve bunun içindir ki, her sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin en ön saflarındadır onlar.

Sömürsüz, baskısız, sınırsız ve gümrüksüz bir dünya yaratma ülküsüyle yola koyulan Komünist Partileri, bugün bulunmakta oldukları her ülkede bu yüce idealin tarihsel kavgası içindedirler.

Günümüze kadarki bütün gerçek Komünist partilerin pratiği gibi, TKP/ML'nin siyasal pratiği de göstermiştir ki, yakın ve uzak hiçbir sosyal ve sınıfsal hedefe erişebilmek, ölümler vermeksizin olası değildir... Daha ortaya çıktığı ilk aşamada kurucu önderi İ. KAYPAKKAYA'yı şehit veren TKP/ML, sonraki dönemlerde de gerisinde üçer-beşer... kişilik ölü grupları bırakarak gelmiştir günümüze kadar.

TKP/ML, ortaya çıktığı günden beri komprador faşist TC. devletinin, ve yanısıra her çeşit gericiğin boy hedefi olmuştur. Varlığına temel teşkil eden nesnel koşullar var oldukça, bundan sonraki dönemde de O, faşizmin ve her türlü gericiğin baş hedefi olmaya devam edecektir. Kısacası, O, sınıf mücadelesinin gün geçtikçe artan amansız basıncı altında daha fazla ölü verme gerçeğinin bilincindedir.

TKP/ML, yalnızca 12 Eylül 1980'den bu yana 80 dolayında kadro, üye, sempatizan ve savaşçısını yitirmiştir. Bilhassa III. Konferansını hazırlama faaliyetleri sırasında ağır yaralar almıştır. 1986 Ağustos'undan 1987 Mayıs'ına kadar geçen süre içinde, genel sekreter Kazım ÇELİK yoldaş da dahil olmak üzere toplam 29 mensubunu kaybetmiştir.

Partimizin, III. Konferans hazırlık tartışmalarını yakın çevresine resmen duyurmasından sonra, gerek parti kitlelerinin ve gerek radikal devrimci kamuoyunun dikkatleri, doğal olarak konferans çalışmalarını üzerinde yoğunlaşmıştır. Tabii bu arada düşmanın da tüm dikkati III. Konferans hazırlıkları üzerindeydi. Onlar da tam bir teyakkuz halinde fırsat kollamaktaydılar... Partimizin o gün içinde bulunduğu durum, Konferansın bir an önce toplanmasını ivedi bir zaruret haline getirmişti.

İşte bu bilinçle dört elle görevlerine sarılan parti kadroları, merkezi konferansı fiilen başlatma hazırlıklarının sonuna geldikleri bir anda talihsiz bir katliama maruz kaldılar: Dersim-Ovacık da meydana gelen 22 Kasım 1986 katliamı, toplam 8 mensubumuzun vahşice öldürüldüğü bu katliam, aynı zamanda III. Konferansa indirilen ölümcül bir darbe idi. Zira, katledilen 8 yoldaştan 7'si konferans delegesiydi.

Zeki UYGUN, İbrahim POLAT, Ünal KÜÇÜKBAYRAK, A. Rıza BOYOĞLU, M. Kemal YILMAZ, Hüseyin TOSUN ve Rıza SÖKMEN'den oluşan delege grubumuz, neredeyse gün boyu süren çetin ve soylu bir direnişin sonucunda şehit düştüler...

Konferansı önemli bir zaman geriyeye atan bu katliamdan yaklaşık 7 ay sonra —yine aynı çalışmalar içinde— genel sekreterimiz Kazım ÇELİK yoldaş şehit düştü. Parti ve devrim düşmanlarını çılgınca sevindiren bütün bu gelişmeler, devrimci güçleri ise derin bir acıya boğuyordu.

Hazırlık faaliyetleri içinde yaşamalarını yitiren yoldaşlar, uğrunda canbedeli mücadele ettikleri III. Konferansı göremediler. Fakat herşeye rağmen bir gerçek haline geldi onların bu özlemleri. Parti III. Konferansımızın Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Dü-

almayacağız" yönlü açıklamalar yapmalarına rağmen, Sovyetler Birliği, NATO'nun, INF anlaşmasının ardından, B. Avrupa ve NATO'nun güney doğu kanadına daha fazla kısa menzilli nükleer silahlar yerleştireceği planlarını bilmektedir. Nitekim Vaşington zirvesinin arkasından Brükselde yapılan NATO savunma bakanları toplantısında aynı yönde karar alınmıştır. Gorbaçov böyle bir gelişmeye karşı NATO'yu, özel olarak da Türk hükümetini uyarması, bir Sovyet yetkilisinin böyle bir durumda Türkiye ile aramıza kara kedi girer yönlü açıklaması, hatta Gorbaçov'un özel temsilcisinin Ankara'yı ziyareti, Türkiye'ye yeni nükleer silahların yerleştirilmesini engelleme yönündeki çabalarıdır.

NATO'nun, kısa menzilli nükleer silahların B. Avrupa'da Yunanistan ve Türkiye'de güçlendirilmesi yönündeki çabalarına gerekçe olarak, Varşova paktının konvansiyonel silahlardaki güçlülüğü gösterilmektedir. M. Ali Bırand'da, Türkiye'ye yeni nükleer silahlar yerleştirilmesinin gerekliliğinde aynı gerekçeye, yani Türkiye'nin konvansiyonel silahlardaki zayıflığına bağlamaktadır. Başbakan Özal'ın Gorbaçov'un sözlerinin ardından, Türkiye'nin konvansiyonel silahlarının bir dökümünü yapması ve bu alanda Sovyetler karşısında çok güçsüz olduğunu belirtmesi, bazı çevrelerce, devlet adamlığına yakışmayan bir açıklama olarak eleştirilmesine rağmen, belli bir amaca yönelik ol-

duğu açıktı. Nitekim, bu döküm yapıldıktan birkaç gün sonra, Özal "NATO ne karar verirse biz ona uyarız" şeklinde açıklamasıyla, dökümün hangi amaçla yapıldığını gösterdi.

Son gelişmeler göstermektedir ki, Türkiye ABD emperyalizminin uşakları aracılığıyla, yeni bir nükleer silahlanmanın içine çekilmektedir. Böyle bir gelişme, Türkiye'nin ABD'nin ileri karakolu olarak ortadoğu halklarına yönelik bir saldırı üssü olmanın yanısıra, Sovyetler Birliği'ne karşı ABD'nin ileri bir nükleer üssü olma görevini de üstlenmesi anlamına gelecektir.

MUSTAFA TEKİN YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!

Tunceli'nin Nazimiye ilçesinde yoksul bir köylü çocuğu olan Mustafa Tekin (Özkan, S. Bertal) yoldaş, 1987 Eylül ayının sonlarında Meriç Nehrinde boğularak şehit oldu.

1979 yılında yurtdışına giden yoldaşımız, orada DHB saflarından partimizin safına geçerek devrimci mücadelesini kararlı bir şekilde sürdürdü. Kısa sürede aktif militan bir duruma geldi. Bu kısacık mücadele süreci içinde olumlu bir gelişme göstermesi, yurtdışındaki yoldaşlarımıza örnek oldu.

1983 yılında partimizin Suriye'deki askeri kamplarında kısa bir eğitimden sonra, partimizin Dersim'deki faaliyetine profesyonel bir savaşçı olarak katıldı. Ölümüne kadar da bu mücadelesini sürdürdü.

Dersim'deki gerilla savaşı içinde kısa zamanda sivrilerek parti aday üyesi oldu. Uzun yıllardır hasta olmasına rağmen tedavi için yurtdışına gitmek istemedi. Hastalığını önemsemedi. Ancak son yıllarda kulakları iyice duymaz oldu. Partimizin kararı üzerine yurtdışında tedaviyi kabul etti.

Yoldaşımız sıkı bir şekilde arandığı için yasal olarak yurtdışına çıkamıyordu. Bu nedenle partimiz onu Meriç'ten Yunanistan'a geçirme kararı aldı. Meriç'ten geçerken, Türk askerlerinin görmesi ve ateş etmesi sonucu, Özkan ve diğer yoldaşlar nehri hızla geçmeye çalışırken, Özkan yoldaş boğularak öldü. Uzun süre aramalara rağmen yoldaşımızın cesedini bulamadık.

Partimizin bu olayı bugüne kadar açıklamamasının nedeni, yoldaşımızın, Türk Devleti'nin eline geçtiği kuşkusunu taşımamızdır. Ancak, bütün araştırmalar sonucunda yoldaşımızın nehri geçmeye çalışırken boğulduğu tesbit edilmiştir.

Bir devrimcinin ve komünistin ölümünün biçimi önemli değildir. Ölümün biçimi onun mücadelesini karartamaz. Devrim mücadelemiz için bugüne kadar çok yoldaşımızı yitirdik. Onların anısını yaşatan, kalanlara cesaret ve örnek olan ölüm biçimleri değil, verdikleri mücadeledir. Dersim'in Özkan'ı Mustafa Tekin yoldaşın mücadelesi de bizlere her zaman örnek olacaktır.

Bir insanın yaşamının kısa veya uzun olması bu nedenle de önemli değildir. Esas olan yaşamında ne yaptıdır. Mustafa Tekin yoldaş kısa mücadele yaşamı boyunca, partimize ve devrime çok şeyler vermiştir.

O, sakın, ağırbaşlı, kitlelerle kaynaşabilen, örnek bir partizandı.

O, düşmana karşı kinle dolu, mücadelede kararlı herşeyini partiye, devrime bağlamış, en zor dönemlerde, mücadelenin en keskin olduğu alanlarda kendisinden, önce toprağa düşen yoldaşların devrettiği partimizin kıvılcık bayrağını hep yükseklere gururla taşıması örnek bir komünistti.

—Mustafa Tekin yoldaş ölümsüzdür!

şüncesi'nin zaferiyle sonuçlanması, düşman güçlerinin sevincini kursağında bırakırken, devrim cephesinin güçleri arasında ise sevinç vesilesi oluyordu. Fakat ne var ki, bu haklı sevinç, bir yarıdan burkuluyordu. Kitleler ve radikal devrimci kamuoyu üzerinde adeta bir şok etkisi yaratan, zamansız ve tamamen yapay bir bölünmeydi bu burkulma. Partimiz azınlığını oluşturan bir grup delegenin, Konferansa katılmayı reddeterek "DABK" adı altında örgütsel ayrılık ilan etmeleri, istenmeyen bir gelişme olmakla birlikte yine de, partimizin III. Konferansından aldığı güçle yoluna daha bir kararlı olarak devam etmesine engel teşkil etmeyecektir.

Şehitlerimizi andığımız böylesine anlamlı bir dönemde, bu yoldaşların,

örgütsel ayrılık ilan etmekle düşüklere vahim yanılgıyı kavrayıp, geri dönerek III. Konferans güzergahına girecekleri umudumuzu muhafaza ediyoruz. Böyle bir beklenti, TKP/ML'ye gönül veren herkesin paylaştığı ortak bir arzudur aynı zamanda...

Devrim ve parti şehitlerini anmanın, ve onların özelemlerine layık olmanın anlamı büyüktür. Herşeyden evvel komünistlerin birliğinde ısrar etmeyi gerektirir bu derin anlam. Ve giderek sınıfla, davanın müttefikleriyle birleşmeyi... Evet, şehitlerimize, özellikle de konferans uğruna şehit düşen yoldaşlarımızın anılarına layık olabilmenin somut gereği buradan geçmektedir. Bugün karşı karşıya olduğumuz zorlu engelleri birer birer altıtmenin ve aydınlık geleceğe doğru emin

adımlar atabilmenin yolu buradan geçmektedir.

Şehitlerimize gelince; Onların anılarına dair fazla uzun söze gerek olmadığı kanısındayız.

Onlar, devrim ve komünizm devasının yüzakıdırlar.

Onlar, gerek ideolojik gerekse siyasi düşmanlara karşı ödünsüzlüğün, ilkelerde tavizsiz olma kavgacı ruhunun bayraklarıdır.

Onlar, her çeşit ideolojik sarsıntı ve karamsarlığın amansız muhalifleri, ve soylu bir direnme geleneğinin onurlu mirascısıdırlar...

Anıları Kuşaklar Boyu Yaşayacak ve Yol Gösterecektir!

Siyasi Çalışma Bütün Çalışmaların Can Damarıdır!

Komünist Partilerinde İki Çizgi Mücadelesi Üzerine!

Partimizin geçmişine baktığımızda, bir dizi ayrılmalar ve bölünmeler görüyoruz. Ortalama seneye bir bölünme düşüyor. Partimizin dikkatini sürekli olarak kendi iç meselesine dönük tutan ve çoğu kez zayıflatan bu ayrılıklar, neden bu kadar çok; diğer yandan bu ayrılıkların nedenlerini incelediğimiz zaman ideolojik-siyasi ayrılık konusunun yeterince berraklaşmadığını veya ilkeli tarzda çizgi mücadelesinin sonuna kadar verilmediğini görürüz. Çoğu kez "merkez" konumunda olan darbeci, sekte diğer yan ise hizipçi sekte tutumlar sergilemiş ve erken doğumlara, düşüklere neden olmuşlardır. Gerçekten de 76'dan günümüze kadar enerjimizin büyük bölümü toplumdaki sınıf mücadelesinin yönlendirilmesi ve örgütlenmesine değil, iç mücadelenin yürütülmesine harcanmıştır.

1976 KK'nın darbeci tasfiyeciliğiyle mücadelede peşe gelen yönetim bunalımları, YHF hizibi ile mücadele, 1978 ZR hizibi, RS hizipçi hareketi, 1980 GKK hizibi, 1981'de YD çizgisinin hizipçiliğe dönüşmesi, (bu iç bunalımlardaki) JÖ ve iki bölgede çıkan bunalım hiziplere yol açmamış, ancak yönetimin enerjisini büyük oranda tüketmiş, bazende bazı kadroların yıpranmasına yol açmıştır. Ve 1986'da yarı-lumpen, yarı-Troçkist YDH'nin ortaya çıkması ve en son 'DABK' ayrılığı.

En somut olaylardan rahatlıkla şu sonucu çıkartabiliriz. Partimizin tarihi hiziplere karşı mücadele tarihidir, daha genel bir ifadeyle parti içi iki çizgi mücadelesi parti yaşam-tımızda temel önemde bir yere sahip olmuştur.

Ayrıca şunu da not etmeliyiz ki, bu ayrılma ve bölünme sorunu, Türkiye Devrimci Hareketinin genel ve ortak bir

sorunudur. Sol hareketler bir amip hücresi gibi iki de bir bölünerek 60 küsur başın ortaya çıkmasına yol açtı.

Bu tutum devrimci hareketlerin sınıflarıyla bütünleşmesinde önemli bir etken olduğu gibi, bu hareketlerin temsil ettiği sınıfların örgütlü bir sınıf mücadelesi yürütmesini de zorlaştırmıştır. Bu durumun belli bir çok nedeni var kuşkusuz. Temel neden proletarya partisinin ideolojik-siyasi alanda otoritesini kabul ettirecek güçte olmamasıdır. Sınıflar var olduğu müddetçe bu tür ve ayrılıklar da olacaktır.

Bu alanda birinci ve temel neden, ML'yi iyice kavramamış ve bu kavrayışı ile (doğruluğu sınıf mücadelesinde kanıtlanmış ve kitlelere mal olmuş) bir siyasi strateji ve taktikler üretebilmiş bir önderliğin olmayışıdır. Hiç şüphe yok ki, böylesi bir önderlik gökten zembille inmez. Uzun zaman alan mücadeleler neticesinde ortaya çıkar. Halbuki, 73 yenilgi ve ardından gelen "KK" tasfiyeciliği KP'yi nitelikli önder kadro açısından çok zayıf bırakmış, uzun bir dönem partinin temel sorunlarından birisinin "kadro sorunu" olmasına yol açmıştır. Ne varki, sorun bilinç üzerine çıkartılmamıştır. Bugünde partimizin temel sorunlarından birini oluşturmaya devam ediyor. Nitelikli önder kadro yoksunluğundan KP'nin sınıf mücadelesini yönlendirebilmesi (özellikle taktik açıdan) ve böylece Lenin'in sözünü ettiği "manevi otoriteyi" inşa edebilmesi beklenemez.

Peki bu söylediklerimiz aşırı bölünme ve ayrılıkların "kaçınılmaz" veya geçilmesi zorunlu bir aşama olduğu anlamına mı gelmeli? Görüşümüzce hayır. Yukarıda çizilen nesnel dönem ML'den sapmanın ortaya çıkması parti içi iki

çizgi mücadelesinin yaygınlaşması ve ayrılıkların gündeme gelmesi için elverişli bir ortamdır. Ama bu toprakta kaç tane ayrılıkçı ağaç yetişecek sorusunu etkileyecek olan başka ikinci seviyede etkenler vardır.

Bu etkenlerden biri "dışsal" dır. Uluslararası Komünist Hareket (UKH)'nin sağladığı doğrudan veya dolaylı önderlik. Bu etkenin büyük önemi ÇKP-AEP-VİP gibi ancak mücadele içinde kurulan ve yararlanacakları "ulusal" komünist mirasları olmayan partilerin "Gençlik" dönemleri incelendiğinde iyi anlaşılacaktır. Komünistern bu partilerin stratejik ve taktik önderliğinin kurulmasında ve örgütlenmesinde doğrudan önderlik vermiş, diğer yandan da "manevi" otoritesi ile dolaylı ideolojik önderlik sağlamıştır. Bu sayede bu parilerin içinde sağ ve sol çizgilerin ortaya çıkması, hatta merkezi ele geçirecek kadar güçlenmeleri bile önlenmiştir. Gerek ideolojik önderlik, gerekse iki çizgi mücadelesi konusunda önderlik verilerek bu partilerin bölük, pörçük olması önenebilmiştir. Partimizin kurulduğunda ise sadece dolaylı ideolojik önderliğin yardımı sözkonusuydu. Kruşçev modern revizyonizmi UKH'nın birliğini yok ettikten sonra ne AEP ne de ÇKP, UKH'yı doğrudan dayanışma ve giderek örgütlenme yoluna sokamamışlardır. Bu da kurulan genç parti ve hareketlerin pek çok şeyi, kafalarını gerçeğin sert kayalarına vura vura öğrenmek durumunda kalmasına yol açmıştır. 1976'dan sonra ise UKH'nın dolaylı ideolojik önderliği de ortadan kalkmış, onun yerine kafalar bulandıran, yüreklerdeki saf inançlarını sarsan bir ideolojik kaos almıştır.

Özetlersek UKH'nın içindeki bölünmeler ve sapmalar, hem genelde hem de Türkiye Devrimci Hareketinde ve hem de KP içinde sapmaların kolaylıkla ortaya çıkması ve örgütleri bölme sorumluluğunun kolaylıkla göze alınmasında çok önemli bir dış etken olmuştur.

Diğer etken ise "içsel"dir. İki çizgi mücadelesinin kaçınılmazlığının kavranmaması ve buna bağlı olarak iki çizgi mücadelesinin ilke ve taktiklerinin genel olarak "sol" bir biçimde kavranmasıdır. (Birçok kez de bu ilke ve taktiklerin kişisel ihtiraslar ve çıkarılara kurban edilmiştir.) Ama eğer konu doğru bir biçimde kavranıp örgüte kavratılmış olsaydı, hizipçi kariyeristlerin yol açtıkları zararlar asgariye indirilebilirdi. Partimiz açısından da iki çizgi mücadelesi konusunun yeterince bilinmeyişi veya bir çok noktasının yanlış kavranışı pahalya mal olmuştur. Örneğin KK hizibi ile mücadelede "sol" hatalar yapılmış ve tasfiyecilerin partiye büyük zarar vermesine karşı konulmamıştır.

Örneğin YD hizibi parti içindeyken "sol" bir mücadele yürütmüş, güç kaybetmeden ayrılmayı ve YD teşkilatını peşinden sürüklemeyi başarabilmiştir. Buna karşılık ML'ler ideolojik-siyasi mücadeleyi uzun süre unutmamışlar, bu YD'nin mahkum edilmesini zorlaştırmıştır.

Diğer hizip adaylarında, hiziplerin ayrılmayı meşru gösterebilecekleri bir ideolojik-siyasi konuları ve mücadeleleri yoktu. Buna karşılıklı yönetimlerin parti içi demokrasiyi yeterince işletmemeleri, çizgi sorununun baş gösterdiği yerde, örgütsel mücadele yöntemlerini gündeme getirmeleri ve "sol" tutumları da hizipçiliğe primler veren hatalar olmuştur. Bir çok yoldaşın iki çizgi mücadelesi sırasında bilinçli-bilinçsiz yıpratıldığı, sorunlarının sürüncemede bırakıldığı da bir gerçektir. Bunların da bir bütün olarak partiye zarar verdiği, partiye karşı güvensizlik yaydığı ayrı bir gerçektir.

İki çizgi mücadelesinin ortaya çıkışı önlenemezdi. Ama bunların yol açtığı zararların önemli bölümünden kaçınılabildi. Eğer iki çizgi mücadelesi doğru bir biçimde bilinmiş ve kavranmış olsaydı.

Şimdi sorunun ML açıdan irdelenmesi ve bunun ışığında geçmiş pratiğin kabaca değerlendirilmesini yapmak gerekiyor.

İKİ ÇİZGİ MÜCADELESİNİN KAÇINILMAZLIĞI

Parti içinde burjuva çizginin maddi temeli, toplumda ücret köleliğinin ya da kalıntılarının varlığıdır. Emek ile sermaye arasındaki çelişki çözülmedikçe ve bu çelişkilerin kalıntıları ortadan kaldırılmadıkça burjuva ideolojisinin kökleri kurutulamaz. Proletarya partisi toplumdan ayrı olmadığına, onun bağrında yaşayıp geliştiğine göre bu kökler parti içinde de sürgün verir. Partide ücret köleliği sistemini korumak ya da geri getirmek isteyen burjuva unsurlar ortaya çıkar ve bunlar burjuva çizgisini hakim kılmaya çalışırlar. Demek ki, maddi temeli ortadan kaldırılmadığı sürece, parti içinde burjuva çizgisinin doğması kaçınılmazdır. Bu maddi temel ise ancak sınıf mücadelesi sona erdiğinde bizzat partinin varlığına da gerek kalmadığında yok edilmiş olacaktır.

Proletarya partisinin varlığı neyi gösterir? Sınıf mücadelesinin sürdüğünü, sınıfların yeniden doğabileceğini, maddi temelleri tamamen yok olduğunda, yani ücret köleliğinin kalıntıları yokolup, yöneticilerle-yönetilenler, kafakol emeği ve kent ile kır arasındaki çelişkiler çözüldüğünde ancak o zaman burjuva çizgisinin maddi temeli ortadan kalkacaktır. Fakat o zaman artık, partiye de gerek olmayacaktır. Çünkü artık parti ile sınıf ve sınıf ile toplum arasındaki sınır çizgileri kalkmıştır. Bütün toplum iş bölümüne boyun eğmek zorunda olmayan, yeteneklerini her yönde geliştirebilen emekçilerin toplamı haline gelmiştir. Artık devlete olan ihtiyacı kalkmıştır, çünkü toplumun tümü, ya da ezici çoğunluğu aynı zamanda yönetici olabilecek düzeye erişmiş ve dolayısıyla artık bu devleti sürdürmenin, proletaryanın siyasi hegemonyasını sağlamanın aleti olan partiye de gerek kalmamıştır.

Bu şartlar gerçekleşmediği sürece, sınıf mücadelesi sürecektir. Bunun bir yansıması olarak parti içinde de burjuva çizgisinin doğması ve hakim hale gelmesi tehlikesi sürecektir.

Özellikle sınıf mücadelesinin dönüm noktaları, üretim ilişkilerinden ücret köleliğinin ve kalıntılarının temizlenmesi için her büyük atılım parti içinde burjuva çizgisinin doğması tehlikesini arttırır.

Bu her dönemde burjuva platformunun mutlaka ortaya çıkacağı anlamına gelmez. Çeşitli iç ve dış şartlar, mesela kitlelerin parti çizgisinin doğruluğuna besledikleri güven, uluslararası proletaryanın ve dünya devrim cephesinin çok güçlü olması ya da benzeri nedenler, böyle bir platformun doğuşunu engelleyebilir. Ancak, böyle dönemeçlerde ML'ler doğabilecek olan burjuva çizgisinin kokusunu almak için daha da dikkatli olmalıdırlar. Üretim ilişkilerini ve sınıf mücadelesini incelemeli, bu maddi şartların ne tür sağ ve "sol" sapmalara yol açabileceğini bilimsel olarak tahlil etmelidirler. Bolşevik geleneği sürdürecektir her sapmanın ideolojik tarihi, toplumsal kökenlerini ortaya çıkarmalıdırlar, geçmişten ders çıkartarak gelecekteki hataları önleme siyasetini benimsemelidirler.

Bir KP, bir organizmadır. Yani yaşayan bir olgudur. Doğar, büyür, düşer, kalkar ve doğal bir biçimde (devletle birlikte sönerek), ya da sınıf mücadelesi içinde ölür. Dolayısıyla partinin kendisine has bir iç diyalektiği vardır. Yani onun varoluşunu açıklayan ve hareketini sağlayan bir dizi çelişme de oluşmuştur. Tıpkı herhangi yaşayan bir başka varlık gibi. Bu çelişmeler bilinmeden ve kendine özgü yasaları anlaşılmeden parti denen olgu doğru bir şekilde kavranamaz. Bura Çeki konumuz genel olarak KP olmadığından bu çelişmelerin tümü üzerinde duracak değiliz. Bizi ilgilendiren konumuz itibariyle partinin ideolojik siyasi kimliğini ortaya çıkartan harekettir.

Eğer bir partiye proleter ideoloji esas olarak hakimse ona ML bir parti diyoruz. Fakat diyalektik materyalizm bize

gösteriyor ki herşey birbiriyle çatışan, birbirini yok etmeye çalışan zıtların birliğinden oluşmaktadır. Proletarya ancak burjuvaziyle olan karşıtlığı içinde vardır. Proleter ideoloji de aynı şekilde burjuva ideolojisi ile olan karşıtlığı içinde vardır. Bir KP içinde proletaryanın ideolojisi olacak ama, onun varlığını tamamlayan karşıtı mevcut olmayacak. Böyle bir önerme anti-diyalektik, anti-materyalisttir, gayri bilimseldir.

Birçok ML bu konuda tereddüt'e düşüyor ve metafiziğe saplanıyor. Bunun nedeni ideolojik hastalığa partinin bir dış çelişmesi olarak bakmalarıdır. Yani "KP"de proletarya ideolojisi somutlaşmış ve tek başınadır. Burjuva ideolojisi ise, onun dışında (burjuvazinin sınıf örgütlerinde ve egemen toplumsal kurumlarında) cisimleşmiştir. Ve mücadele bu iki ayırım arasındadır. KP'deki yazlaşma ve sapmalar dıştan etkilenme neticesinde ortaya çıkar.

Bu düşünce tarzı metafiziktir. Çünkü varlığı meydana getiren çelişme içseldir. Dış çelişmelerin gidişatı bu içteki karşıtlığın gidişatını olumlu veya olumsuz etkiler. Ancak proleter ideoloji ile burjuva ideolojisi arasındaki çelişme, partiyi ideolojik açıdan proletaryanın partisi yapan içsel diyalektiktir. Ve parti varlık olarak sürdükçe onun temellerinden (varoluş yasalarından) biri olarak süre gidecektir. Tıpkı bir kadronun içinde bu iki ideolojik karşıtlığın sürekli olması ve o kadroya ideolojik kimliği vermesi gibi.

Bu birçok yoldaş tarafından kavranması zor (fakat temel) bir önermedir. Zorluk şuradan kaynaklanıyor. Birinci olarak, bu konuda eğitimsiz ve yanlış izlenimlerimiz var. İkinci olarak, konu tahrif edilerek (AEP tarafından) bir umacı yaratılmıştır. Şimdi bu iç çelişmeler üzerinde biraz duralım. KP'deki proleter ideolojisi-burjuva ideolojisi karşıtlığında hakim olan yan proleterdir. Dolayısıyla burjuva toplumdaki ideolojik karşıtlıktan belirli nitelikte farklılık gösterir. Toplumda egemen olan burjuva ideolojisi-dir. Buna karşılık proleter ideoloji baskı altında olup ve egemen hale gelmek için mücadele eden "devrimci" "olumsuz" karşıtı oluşturur. Bu iki karşıtın birbirine dönüşmesi (toplumsal seviyede) proletaryanın iktidarı ele geçirmesinden sonra mümkün hale gelir. (Burada söz konusu olan "birbirine dönüşmedir" yoksa "basit bir yer değiştirme" değil. Lenin Felsefe Defteri'nde bazı tür çelişmelerde karşıtların belirli koşullar altında bir kaç kez birbirine dönüşebileceğine, yani tali olanın hakim, hakim olanın tali yan durumuna dönüşebileceğini kaydetmiş ve bu tür dönüşümlerde karşıtlık ortadan kalkmamakla birlikte, karşıtların belirli açıdan, eski hallerinden, farklı olacaklarını ima etmiştir. Mesela iktidarı ele geçirmiş bir proletarya, eski toplumdaki proletarya değil artık, ya da geriye dönüş neticesinde egemen yan haline tekrar dönüşmüş olan burjuvazi, ne kökendeki kapitalist toplumun burjuvazisidir ne de sosyalist toplumdaki. Kısacası birbirine dönüşme, karşıtlarına yeni özellikler kazandırır.) Fakat proletarya siyasi iktidarı ele geçirmeden de karşıtların dönüşümü ideolojik açıdan gündeme gelir. Bu da KP'nin doğmasıdır. KP'deki proleter ideoloji, burjuva ideolojisini yenmiş, galip ve kendine güvenen bir ideolojidir ve bilimseldir. Kendisiyle birlikte tüm sınıfsal ideolojileri yok etmekten çıkarıldığı ve bunu amaçladığı için egemen yan haline gelmesine rağmen hala "yıkıcı" olan unsurdur. Buna karşılık yenilmiş olan burjuva ideolojisi "yıkıcı" değil "tutucudur" anti-bilimseldir. Ve geri gelme mücadelesini de bu nedenle birbir maske altında yürütmeye çalışır.

Partinin ideolojik yaşantısını, hareketini sağlayan bu iki karşıt ideolojik çizgi arasındaki mücadele dönem dönem açığa çıkacak ve açık çizgi mücadelesine dönüşebilecektir. Bu olgu kaçınılmazdır. İki çizgi mücadelesi kaçınılmazdır. Sınıf çatışması varoldukça, dolayısıyla KP varoldukça kaçınılmazdır. Tıpkı emperyalizm varoldukça emperyalist

savaşların kaçınılmazlığı gibi.

Bunun aksini iddia etmek ne kadar "proleter" görünürse görünsün gerçeklere ters düşer, bilime ters düşer.

KP içinde burjuva çizginin doğmasının kaçınılmaz olduğunu söylemek bu çizgiyi meşru görmeyi gerektirmez. Tersine ortaya çıkışta onun kokusunu alabilmeyi maskesini düşürebilmeyi, başını ezebilmeyi hem mümkün hem de zorunlu kılar.

Sınıf mücadelesi olduğu sürece iki çizgi mücadelesinin kaçınılmaz olduğunu söylemek iki çizginin varlığının gerekli olduğunu öğütlemek arasında dağlar kadar fark vardır. Biz emperyalizm varoldukça, emperyalist savaşların kaçınılmaz olduğunu söylüyoruz, bu bizim emperyalist savaşların gerekliliğini öğütlememiz midir? Bu bizim üçüncü bir emperyalist paylaşım savaşının önlenemeyeceğini söylememiz midir? Hayır! Sınıf mücadelesi varolduğu sürece, parti içindeki iki çizgi mücadelesinin kaçınılmazlığı da bu anlamda kaçınılmazdır. Nasıl emperyalizm paylaşım savaşlarının temeli ise, sınıf mücadelesi de parti içindeki iki çizgi mücadelesinin maddi temelidir.

Fakat bu iki ideolojik çizginin karşıtlığını ve bunun zorunlu olarak belirli koşullarda, açık çizgi çatışmaları halinde su yüzüne çıkacağını tespit etmek bir şeydir. Kuşkusuz bu takınılacak tavır konusunda biri proleter, diğeri burjuva iki çizgi vardır.

"Tavır" konusuna girmeden önce, kısaca bir nokta üzerinde durmak gerekiyor. Marx ve Engels proletaryanın ayaklanmalarını takip eden, nispeten uzun bir barışçıl dönem yaşadılar. Onların temel çalışmaları proleter ayaklanmaların pratiğinde diyalektik tarihi materyalist bakış açısını geliştirmek bununla sınıf mücadelesinin temel mekanizmasını açıklamak ve proletarya diktatörlüğünün komünizme geçiş için zorunlu bir aşama olduğunu ortaya çıkarmak olmuştur. Onların döneminde proletarya devrimi henüz, pratik bir sorun olarak gündemde değildi. Ve buna bağlı olarak proletarya partisi sorunu da henüz net ilkelerine kavuşmamıştı. Marx ve Engels proletarya örgütünde oportünizmin bir kanat olarak var olabileceğini bunun meşru olarak görülebileceğini düşünüyorlardı. Çünkü henüz oportünizm küçük burjuva ideolojisi olmakla birlikte "sapma" olarak nitelendirilmekteydi. Mesela Alman Sosyal Demokrat Partisinde oportünist kanadın varlığı somut olarak gözlenebilir. Yine Marx İngiltere'de küçük burjuvazinin liberal işçi partisini bir blok olarak değerlendirmiş ve Marksistlerin bu parti içinde yer almasını istemiştir. (Gerçi bu bir taktiktir, barışçıl dönemde Marksistlerin kitlelerden kopmamaları için.)

RSDİP de de kuruluşundan beş yıl sonra, oportünizm menşevik kanat biçiminde boy göstermiş ve parti iki ayrı merkezi yayın organı çıkararak bir örgüt haline gelmiştir.

Lenin 1911-12'ye kadar yukarıdaki duruma rağmen RSDİP'nin bölünmesinden yan olmamıştır. Bolşevik partisi tarihinde dönüm noktası 1912 Prag konferansında tasfiyeciler menşevik kanadın partiden çıkartılmasıdır. 1912 aynı zamanda yeni tip proletarya partisi, Leninist partinin de gerçek doğum tarihidir. İki çizgi mücadelesi açısından 1912, İkinci Enternasyonal dönemini kapamış, emperyalizm çağının proletarya partisinin dönemini açmıştır.

Emperyalizm öncesi çağda henüz proletarya saflarında bir sapma olarak görülen küçük burjuva çizgisi, emperyalizmle birlikte adım adım burjuvazinin oyunu haline gelme yolunu tutmuştur. Daha öncesi aynı parti içinde barınması mümkün olan devrimci ve oportünist kanatların ayrılık fermanı da böylece çıkmıştır. menşevizm ile bolşevizm'in 1912'ye kadarki mücadelesi bu ayrılığın ideolojik, siyasi, tebrik ve örgütsel temellerinin inşası sürecidir. Nihayet 1912'de partinin tek bir program, tek bir çizgi etrafında bütünleştirilmesi, Leninist parti öğretisinin büyük eseri

olmuştur.

Lenin neden 1912'ye kadar RSDİP'in kesin bölünmesinden yana olmamıştır. Bunun esas nedeni oportünizmin hala "işçi sınıfı içinde bir burjuva sapma" olarak görülmesi idi. Neden 1912'den sonra menşevikler tasfiyeciliğe yöneldi? Buna yol açan iki olgu vardı. Birincisi; Rus oportünizmin (menşevizmin) işi tasfiyeciliğe vardırması, yani illegal ve öncü müfreze olarak örgütlenmiş bir proleter siyasi partinin zorunluluğunu inkar edip, legal olan ve her işçinin katılabileceği işçi (emek) kongrelerini partinin yerine geçirmeye başlamalarıdır. Bu herşeyden önce Lenin'in deyimleriyle "örgütsel oportünizm olarak ortaya çıkan ve siyasi oportünizm olarak gelişen sapmanın nihayet teorik revizyonizmde son bulması" idi. Ve bu haliyle proletaryanın devrim mücadelesine açık bir saldırı niteliği taşıyor. İkinci olgu ise; İkinci enternasyonal oportünizminin emperyalist savaş karşısındaki işbirlikçi teori ve pratiğidir. Kuşkusuz "Rus" olan menşevizmin uluslararası olan İkinci Enternasyonal ihaneti ile doğrudan ideolojik bağı vardır. Bilindiği gibi 1912 emperyalist bunalımından sonra bu paylaşım savaşının hazırlıkları pratik bir anlam kazanmış ve bu da ikinci enternasyonal içinde yoğun bir iki çizgi mücadelesi olarak yansımıştı. 1912-14 arasında geçen bu kızgın mücadelede Kautsky'nin başını çektiği dönemler, "ulusun savunulması" teorisini öne sürerek, işçi sınıfını kendi burjuvazilerinin kuyruğuna takmışlardır. Bunun üzerine Lenin, oportünizmin "sosyal şövenizm ve sosyal emperyalizme" ulaştığını, artık işçi sınıfının dışında bir burjuva çizgisi niteliğini kazandığını ve "oportünizmle mücadele edilmeden emperyalizmle mücadelenin imkansız" olduğunu tespit etti ve İkinci Enternasyonal'i terk etti. Emperyalizm ve proleter devrimler çağının arifesinde, Lenin gerek dünya ve gerekse de Rus devriminin gidişini özellikle değerlendirerek Leninist Parti Öğretisini netleştirdi [Lenin bu öğretinin temel taşını 1918'deki 10. parti kongresinde koymuştur.]

Kuşkusuz Lenin'in, iki çizgi sorununa bakışı bu aşamadan sonra değişmiştir. Lenin artık oportünist çizginin parti içinde meşru görülmeceğini, partinin siyasi grup örgütlenmesine tahammülü olmayacağını net bir şekilde belirtmiştir. Bunun iki nedeni vardır. Birincisi; oportünizmin bu yeni çağda aldığı nitelikten kaynaklanmaktadır. İkincisi de; devrim pratik olarak gündemde olduğu için çift başlılık partinin eylem kapasitesini zaafa uğratıp, devrim mücadelesinde yenilgiye yol açacaktır.

Fakat Lenin ikinci çizgiyi meşru görmemesi, onun ikinci çizginin olmayacağını, olursa bunun partinin hatasından kaynaklanacağını söylemesi anlama gelmiyor. Tersine, Lenin şunu vurgulamıştır ki, sınıf mücadelesinin her stratejik veya önemli taktik dönemeçlerinde partide burjuva çizgisi tartışılır. Bu eşyanın tabiatı gereğidir. Leninizm'i darbeci ya da anarşik parti anlayışından ayıran, bu objektif durum karşısında takınılacak tavırdır, ki, bunu aşağıda inceleyeceğiz.

Stalin iki çizgi sorununa nasıl bakmıştır. Bu konu kanatimizce Stalin'in hata yaptığı konulardan biridir. Mao'nun Stalin'e bu konuda eleştirileri vardır. Bu eleştiriler şunlardır. 1- Troçkistlerin tasviyesi sırasında aşırılıklara kaçmıştır. 2- Stalin son dönemlerde parti içi demokrasinin yerine bir çok kez kendi otoritesini geçirmiştir. 3-"Zitlerin birliği" temel kanununu kavramıştır. Stalin'in parti içi diyalektik ile ilgili sorunu açıkça ele alan bir yazısı yok, bu nedenle daha ziyade somut iki çizgi mücadelesi süresinde söylediklerinden ve pratiğinden hareket etmemiz gerekiyor.

Lenin'in ölümünden sonra 1935'e kadar Stalin parti içinde yoğun bir mücadele yürütmüştür. Bu mücadeleler neticesinde partinin önde gelen eski kadrolarının tümü ya tasfiye edilmiştir, (Zinovyev, Zsulic, Rikov, vb.) ya da ihanet suçuyla cezalandırılmıştır. (Buharin, Troçki). Bunlar

çok acımasız sınıf mücadeleleri idi. Ve Stalin ML'yi tereddütsüz savundu. Daha sonra inceleyeceğimiz gibi mücadelelerinde özde ML yöntemlere sadık kalmıştır.

Bu dönemde Stalin KP'nin monolitik (yani tekil) bir yapı olduğunu ısrarla savunur. Bu tez esas olarak doğrudur, ama kanatimizce eksiktir. Doğrudur, çünkü Lenin'in ortaya koyduğu gibi çok başlı olarak düşünen bir parti proletaryanın devrimci parti olma özelliğini yitirir. Ancak özü burjuva olan partiler çok başlı bir yapı arzeder. Bu da birbiriyle çelişme içinde olan burjuvazinin sınıfsal karekterine uygun düşen "monolitik" olduğu ileri sürülebilecek olan faşist partilerde çoğul yapıdır, ve iç çelişmeleri sürekli açığa çıkar. Ancak burjuva partilerinin diyalektik KP'nin diyalektikinden farklıdır. Stalin'in bu tezinin eksikliği bu "monolitik yapının" herşeyde olduğu gibi iki karşıtın birliğinde olduğunu kavramaması, monolitik yapıyı bozabilecek sürecin doğrudan doğruya partinin içinden kaynaklandığından söz etmemesidir.

Bu eksiklik 1938'den itibaren partinin ideolojik yapısı hakkında subjektivizme düşmesine yol açmıştır.

1939'daki 18. kongrede Stalin'in raporunun KP'nin ideolojisi başlıklı bölümünde ön olarak şu söyleniyor. Parti içinde anti-ML çizgiler temizlenmiş ve çok yüksek bir ideolojik birlik sağlanmış bulunmaktadır. Partinin ideolojik yapısı monolitik hale gelmiştir. Ancak bu bizim rehavete kavuşmamıza yol açmamalıdır. Çünkü toplumda burjuva ideolojisinin kalıntıları vardır ve bunlar partiyi etkileyebilir. Bu nedenle ideolojik "uyanıklık ayakta tutulmalıdır."

Görüşümüzce Stalin önderliğindeki parti sosyalizm döneminde burjuva çizgisine karşı mücadeleden iki tür hata yapmıştır. Birincisi, partili ve partisiz kitleleri burjuva ideolojisine karşı seferber etmede yetersiz kalmıştır. Bu iki çizgi mücadelesinde kitle çizgisinin hayata geçirilmemesidir; yöntem hatasıdır. ikincisi, sosyalist inşa sürecinde burjuva ideolojisinin maddi temelini açıkça ortaya koyamamıştır; parti içinde burjuva çizgisinin ilişkileri teşhis edilememiştir. Bunun bir sapma olduğu, kitlelerin bu sapmaya karşı harekete geçirilmesi gerektiği görülmüştür.

Stalin burjuva çizgisinin yeniden ortaya çıkmasının kaynağını, toplumda henüz tümüyle temizlenmemiş burjuva ideolojik kalıntılara bağlamaktadır. Şuna da dikkat çekeelim, bu tarihte Stalin Sovyet toplumunda sömürücü sınıfların yok edildiğini, artık devletin dışındaki emperyalizmin varlığı nedeniyle gerekli hale geldiğini, kapitalizmin — kastettiği eski kapitalizmdir — tekrar iktidarı ele geçirmesinin imkanının kalmadığını ve toplumun artık komünizme kerte kerte geçiş aşamasına vardığını söylemektedir. Parti içinden gelecek bir tehlike görmemesi de bu dönemdeki iyimser subjektivizmi ile bağlantılıdır. Aynı subjektif tesbit 1952'de yapılan 19. parti kongresi raporunda da görülmektedir. Bu kongrede MK adına raporu Malenkov okumuştur, ama Stalin'in görüşlerine ters düşmesi düşünülemez. Bu raporda parti saflarındaki birlik ve dayanışma tamamen pekiştirilmiştir denmektedir. Bu tespitin ne kadar subjektif olduğu yalnızca 4 yıl sonra 1956'da 20. kongrede modern revizyonizmin SBKP içinde hakim hale gelmesiyle ortaya çıkmıştır.

Artık buradaki subjektivizm 1939'daki gibi, teorik alanda değil aynı zamanda pratik alandadır da. Çünkü 1948 MTİ [makine traktör istasyonları]nın kolhozlara satılması girişimi ancak Stalin'in mücadelesi ile önlenmiş ve olayın sorumlusu Jozneski kurşuna dizilmiştir (bu konuyu ileride mücadele yöntemlerine ilişkin açacağız). 1951'de gerek "dil" gerekse "sosyalizmin ekonomi politikası" konusunda revizyonist görüşler aşıktan açığa dile getirilir olmuştur.

Ekonomide teknokratların üretimi tasarrufları altına almaları, önemli bir tehlike oluştururken ve yolsuzluklar öyle bir boyuta varmıştır ki, Pravda işçi mektuplarından

geçilmiyordu. Birakalım bunu, bizzat 19. kongre raporu bu örneklerin dile getirildiği bir belgedir. Ve bütün bunların sorumluları partinin dışında değil, partinin ileri kadroları veya üyeleridir. İşte böyle bir durumda partide ideolojik "birlik ve dayanışma"nın tamamen pekiştirilmiştir denmesi, teorik subjektivizmi aşır pratik olumsuzluğa dönüşmektedir. (Stalin aynı yılda revizyonist tezlerle mücadeleye girdi, karşı görüşlerini kısmen terk etti. Ve geriye dönüşün mümkün olabileceğini üstü kapalı olarak dile getirdi.) Ama henüz parti ve devletin diyalektikleri konusunda bir netlik getirememiştir ve ne yazık ki mücadelenin henüz başındayken öldü.

Stalin'in bu subjektivizmi partinin diyalektiğine bakış açısından kaynaklandığı, bu 1939'da tüm anti-ML çizgiler, savunucuları ile birlikte temizlendiğine göre partinin dıştan etkilenmesine karşı uyanık olmak ve etkilenip yozlaşan unsurları partiden budamakla tekil yanını artırabileceği sanılmıştır kanısındayız. Nitekim 1939-1952 arasındaki dönemde içinde parti kongresi yapılamamıştır (burada 2. dünya savaşını dikkate almak gerekir.) Partinin ideolojik yapısı konusundaki subjektivizm nedeniyle uyanık davranılmamıştır. Burada bir noktaya daha işaret etmek gerekir. Proletarya iktidarı ele geçirdikten sonra KP içindeki iki çizgi mücadelesi yeni ortaya çıkan başka bir çelişme ile de beslenir. Bu yeni çelişme "yöneten-yönetilen" çelişmesidir. Partinin toplum adına üretim araçlarını kontrol ediyor olması zorunluluğu —dolayısıyla her an için bu üretim araçlarını toplum yerine kendi adlarına tasarruf edilme imkanı ve tehlikesi—, bu yeni çelişmenin iktisadi temelidir. Bu çelişme nedeniyle KP'nin içinde burjuvalaşma sürekli olarak ve bu da ideolojik alandaki karşıtların birliğinde burjuva yana yeni bir güç

verecektir. Bu nokta "sosyalizm ve geriye dönüş" konusuna girdiği için burada detaylandırmıyoruz.

Bu yanı, AEP'in başını çektiği yeni oportünist kamp, iki çizgi mücadelesi konusunda Stalin'in bir dönem düştüğü bu hatayı sistemleştirip teorileştiriyor ve kendi bürokratik merkezîyetçi, darbeci parti anlayışlarına ML damgası vurmak içinde kullanıyor. AEP'ciler bu arada kafaları iyice bulandırmak için Mao Zedung'a bu konuda da saldırıyor.

Mao'nun saldırıya hedef olması rastlantısal değildir. Çünkü iki çizgi sorununa daha da açıklık getirmiştir.

Mao devlet ve parti diyalektiğini incelemiş ve hem partiyle kitleler arasındaki çelişmeyi, hem de partinin içindeki proletarya burjuva çatışmasını inceleyerek ortaya çıkarmıştır. Her ne kadar Mao bu tezlerini teorik analize tabi tutmamış ve bu önemli bir eksiklik ise de, bu tezler, proletaryanın diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin alacağı biçimlerin anlaşılması açısından merkezidir. Mao proletaryanın partisinin içinde iki çizgi mücadelesinin sürekli olduğunu bu mücadelenin her önemli sınıf mücadeleleri döneminde patlak verebileceğini bunu yadsımanın proletaryayı silahsızlandırmak olacağını savunmuştur. Fakat bu, Mao'nun açığa çıkmış ve bir siyasi platforma oturmuş, burjuva çizgisini meşru gördüğü anlamına gelmiyor. AEP'cilerin bu yöndeki iddiaları tahrifata ve kanıtlanmayan suçlamalara dayanmaktadır. Aşağıda göreceğimiz gibi burjuva çizgisinin en amansız düşmanı olmuştur.

Şimdi parti içinde iki çizgi mücadelesinde yöntemler sorununa geçebiliriz.

DEVAM EDECEK

Mesajlar ve Parti Bildirileri!

TKP/ML III. KONGRESİ'NDEN FİLİSTİN HALKI'NA;

ABD emperyalizminin ve İsrail siyonizminin her türlü barbarlığına, RSE ve uşaklarının entrika ve komplolarına karşı savaşan Filistin halkına!

Dünyanın bir avuç emperyalist tefeci devlet tarafından bir karış toprak bile bırakmadan paylaşıldığı gerçeği Filistin özgülünde çok daha çarpıcı bir anlam taşımaktadır. Üzerinde yaşadığı topraklarda et ve kemik gibi kaynaşan bir ulusun zorla sürgün edilmiş ve emperyalist senaryonun bir dizi gibi bölüm bölüm oynanışı bakımından bu çarpıcı durum aynı zamanda en koyu barbarlık ve en görkemli direniş diyalektiği ile de çıplak bir gerçeklik olarak gözler önünde durmaktadır.

Ortadoğu çemberinde emperyalist bir ileri karakol inşa etme ihtiyacı sonucu Filistin Ülkesi'nde bir İsrail Devleti kurma girişimleri Filistin'in

yok edilmesinin başlangıç noktasını teşkil etmekteydi. Ne var ki Filistin Halkı daha başından itibaren ülkesinin yok edilmesi girişimine karşı silaha sarılmış ve bir ölüm-kalım mücadelesine atılmıştır. Bir karış özgür vatan toprağı için başlatılan, bu direniş onlarca yıl ardı arkası kesilmeden devam etmiştir. Filistin Halkı'nın destanlar yaratan direnişi İsrail siyonizminin en vahşi işkencelerin, en barbar soykırımları ve ABD misket bombalarının ölüm kusan şarapnelleri tarafından bastırılmamıştır.

Yine bu direniş NATO'lu emperyalistler, ABD ve İsrail siyonizminin yanısıra RSE ve güdümündeki Suriye ve Suriye yanlı güçlerin devrimi arkadan hançerlemesine, alçakça komplolara rağmen devam etmiştir. "Sosyalizm" maskeli sosyal emperyalistlerin Filistin davasının dostu değil, azılı bir düşmanı olduğu Filistin halkının acı tecrübelerinde yaşanan gerçekliktir.

Emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericiliğin ortak kışkacı altındaki Filistin direnişi Sayda, Sur, Sabra, Şatila'da İsrail-ABD koalisyona, Trablussam, Baalbek ve yer yer Bakae vadisinde RSE ve Suriye ve Suriye yanlı güçlere karşı kahramanca direniş 1982'de geçici bir yenilgi almıştır. Açıktır ki, özgürlük için yediden yetmişe savaş yürüten bu halkın böylesi bir yenilgiyi hazmetmesi mümkün değildir. Bugün Filistin halkının yeniden derlenip toparlanma ve devrim davasını devam ettirme uğraşı kesintisiz sürmektedir.

Savaşı sürdürmeye sebat eden Filistin halkı!

Partimiz TKP/ML III. Konferansı Filistin'i, emperyalistlere ve sosyal emperyalistlere mezar etme yolundaki kurtuluş savaşını yürekten destekler.

Partimiz TKP/ML III. Konferansı çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının yükselen mücadelesi ile ortadoğu dev-

rimlerinin her zamankinden daha fazla birleşmesi gerektiğinin bilincinden hareketle bölgenin emperyalistler için "Kızgın sac" haline getirilmesine yönelik mücadeleyi selamlar.

Partimiz III. Konferansı bir çoğu uzlaşmacı, hatta bazıları emperyalist sistemin güdümüne giren örgütlerin bu tutumlarından ötürü Filistin devrimine verdiği zarardan hareketle, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı Filistin devriminin bağımsız siyasi güçlerinin inşasına yönelik her türlü girişimi destekler ve yürekten selamlar.

Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve hertürden gericilik!

Yaşasın Filistin halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi!

**Türkiye Komünist Partisi/
Marksist-Leninist
Merkez Komitesi**

TKP/ML III. KONFERANSI'NDAN AFGANİSTAN HALKI'NA;

Sekiz yıldır işgalci Rus sosyal-emperyalizmine karşı yiğitçe direnen çeşitli milliyetlerden Afganistan Halkları'nı dayanışma ruhuyla selamlıyoruz.

Lenin'in İngiliz emperyalizmine karşı direnen Afganistan Emiri Amennullah Han'ı desteklediği yıllardan bu yana, Afganistan halklarının gerek içteki feodallerin gerekse çeşitli emperyalistlerin baskı ve soygunları altında örgütlenmeye, harekete geçmeye çalıştığını biliyoruz. Bugün Afgan Halkları'nın güçlü bir düşmanla, dünya halklarının iki baş düşmanından birisi olan Rus sosyal-emperyalizmiyle yiğitçe savaştığını tüm yeryüzü taktir duygularıyla izliyoruz. Kremlin, elini çürümüş Zahir Şah'a uzatacak kadar bataklığa saplanmıştır. Direniş, şakları peş peşe devirmiştir. Tarakki'yi Amin, Amin'i Babrak, Babrak'ı Necibullah alaşağı etmiştir. Afgan direnişinin tüfeği, şimdi geçmişe nazaran daha güçlüdür.

Bu direnişte yerini alan ama önderliği ele geçiremeyen Afgan proleteryanının, bu tip direnişlerde iyi olan, ileri ve devrimci olan herşeyi özümleyerek iç ve dış sınıf düşmanlarını bu tip direnişlerde daha iyi tanıyarak geleceğin büyük kavgalarına çok daha güçlü bir potansiyelle girece-

ğine inanıyoruz.

Nihai zafer Afgan proleteryanıdır.

Yaşasın Afgan proleteryanının devrimci mücadelesi!

Kahrolsun emperyalizm,
sosyal-emperyalizm!

**Türkiye Komünist Partisi/
Marksist-Leninist
Merkez Komitesi**

TKP/ML III. KONFERANSI'NDAN ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARI'NA;

Cezaevlerini cuntaya karşı en güçlü direniş merkezleri haline getiren özgürlük mahkumlarını sevgiyle selamlıyoruz.

Barıştir karıştir politikasını kavgalar ve direnişlerle yerle bir edenleri halkımız unutmayacaktır. Tek tip elbise uygulamalarını yıllarca süren çıplaklıklarıyla ve devrevi açlık grevleriyle zayıflatanları halkımız saygıyla anacaktır. İstiklal marşına karşı enter-nasyonale bağlılık, yemek duasına karşı devrimci suskunluğa bağlılık, "hazırol" direktifine karşı rahata bağlılık, unutturmaya karşı devrim hasretine bağlılık onların normal hayat tarzı haline gelmiştir.

Devrimcilerin ruhunu fethetmek isteyen düşman, kendi zindanlarının devrim ruhuyla fethine tanık olmuştur. Cezaevlerinin sınıf mücadelesinin en çetin alanlarından birisi olduğunu yığınlara, kan, gözyaşı ve ter pahasına kavratanları saygıyla, sevgiyle kutluyoruz. Büyük direnişler, gelecekteki büyük devrimlerin habercisidir. Özgürlük tutsaklarının çetin ve büyük direnişlerini alkışlıyoruz, selamlıyoruz.

Kahrolsun kompadör parton-ağa devleti!

Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve hertürden gericilik!

Yaşasın tutsak partizanların mücadelesi!

Yaşasın tüm devrimci direnişçilerin mücadelesi!

Tüm işkencecilerden hesap soracağız!

Tüm devrimci tutsaklar serbest bırakılsın!

Zincirleri kırılım-Duvarları yıkılım

Tutsaklık zincirlerini kırmak için ileri!

Yaşasın partimiz TKP/ML,
önderliğindeki TIKKO ve TMLGB

**Türkiye Komünist Partisi/
Marksist-Leninist
Merkez Komitesi**

PARTİ III. KONFERANSIMIZA;

Selam yoldaşlar!

Dünyanın çeşitli ülkelerinde ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren tüm devrimciler, demokrat ve yurtseverleri selamlıyoruz. Bu uğurda can veren tüm devrim şehitlerini saygı ile anıyoruz.

Partimizin bugüne gelmesinde emeği geçen, nice acılara katlanarak mücadele vermeye devam eden tüm yoldaşlarımızı selamlıyoruz.

Bu uğurda can veren şehit yoldaşlarımızın önünde saygıyla eğiliyoruz. Onların anısı mücadelemizde ebediyen şan ve şöhretle yaşayacak. Kızıl bayrak elden ele doruklara yükselecek.

Delege yoldaşlar,

Sınıf mücadelesinin zorlukları ve ağır koşulları içinde ağır darbeler almış olarak bir yığın değerli ve yiğit kadrosunu, üyesini ve sempatanı savaşıncısını kaybederek bugüne gelen partimizin III. Konferansını toplamasını büyük bir sevinç ve coşkuyla selamlıyoruz.

Parti III. Konferansımız, partimizin geçmiş mücadele pratiğini değerlendirmek ve önünde bulunan acil sorunları çözmek amacıyla toplanmış bulunuyor. En büyük arzumuz, toplanmış bulunan konferansta, gündeme alınan sorunlara sağlıklı çözümler bulunması, partimizin aldığı ağır darbelerin nedenlerini sorgulayarak, yollarını bir an önce sarması için çareler bulunması, partimizin sınıf mücadelesinde ileri bir atılım yapmasını sağlayacak taktik politikalar tespit edilmesi ve kararlar alması, partimizin daha da güçlenmesi, irade ve eylem birliğinin sağlanması ve Marksizm-Leninizmin zafer kazanmasıdır.

Konferansta sağlanacak taze kan partimizin atılım yapmasının önünü

Devamı sf: 31'de

İşçiler, Köylüler, Emekçiler!

Seçimi binbir dolapla kazanan faşist Özal çetesi, seçimin hemen arkasından % 50-% 100'e varan zamlar uyguladı. Egemen sınıfların seçimi bir kere daha halkımıza yöneldi. Seçimler, halkımıza refah değil, zam ve zulüm getirdi. Sömürüyü daha da katmerleştirdi. İşçilerin, köylülerin, dar gelirli memur ve esnafın yaşamı 50-100 adım daha geriye gitti. Koprador burjuvazi ve toprak ağalarının kasaları ise, 50-100 kat daha arttı.

Egemen sınıfların faşist sözcüleri, seçim meydanlarında halka her türlü yalanı söylemekten çekinmediler. Halkın yaşam seviyesini yükseltecekleri, ülkeye çağ atlatacakları safsatalarını ve demagojisini yaydılar. Biri on vaad yapıyorsa, diğeri bunun iki katını yaptı. Halkımızı bu yalan vaatlerle yıllarca uyutmaya ve kandırmaya çalıştılar. Ama her seçimin sonunda da sömürünün ve baskının artmasından başka bir şey vermediler.

12 Eylül askeri cuntasından buyana, egemen sınıflar halkın yaşam seviyesini düzeltmediler. Generaller çetesi iktidara gelir gelmez emekçilerin her türlü ekonomik ve demokratik haklarını gasbederek işe koyuldular. Grevleri ve diğer demokratik hakları yasakladılar. Ücretleri dondurdular. Köylülere verilen kredileri azaltıp, faizlerini yükselttiler. Gençliğin tüm akademik demokratik haklarını elinden alıp, üniversiteleri adeta askeri kışlalara dönüştürdüler. Devrimci demokrat ve komünistleri öldürmek ve hapishanelere atmakla yetinmediler. Özellikle Kürt köylerinde azgın bir katliam ve baskı fırtınası estirdiler.

İşte Özal-Evren faşist çetesinin 29 Kasım seçiminden sonra da uyguladıkları zam furyası, yukarıdaki baskıların ekonomik uygulamalarıdır.

Faşist Özal, ekonominin iyiye gittiğinden söz edip durdu. Oysa 35 milyar dış borcun yanında, emperyalistlere verilecek borçlar her geçen gün artıyor. Bu borçları ödeyip, yeniden borç alabilmek için, zam üstüne zam uyguluyorlar. Zamlar sonunda halkın daha da yoksullaşması, egemen sınıfların umurunda değildir. İşsizliğin artması, yoksullaşmanın hat safhaya ulaşması, egemen sınıfların sömürücü politikalarının sonucudur.

1988 Yılı içinde 6.5 milyar dolar dış borç ödemesi gerekiyor. Egemen sınıflar şimdi bu borcu nasıl ödeyeceklerini düşünmektedirler. Yatırımları artıracakları sözleri birer yalandır. Yeni yatırım yapacak dövize sahip değiller. Bu da işsizliği ve yoksulluğu daha da arttıracaktır. Toplumun % 20'sini oluşturan en üst gelir grubu milli gelirin % 56'sını alırken, en alt gelir grubu ise milli gelirin 3.9'ünü alıyor. Yani, zenginlerin geliri ortalama 9 milyon iken, en az gelir grubunun yıllık geliri 296 bin lira. Bu rakamlar bile düşük olmasına rağmen, zenginlerin giderek daha fazla zenginleştiğini, yoksulların ise her geçen gün yoksullaştığını göstermektedir.

Emekçi Halkımız:

Türk Hakim Sınıfları'nın önümüzdeki süreçte ekonomik krizleri daha da artarak sürecektir. Yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede, egemen sınıfların ekonomilerinin düzelmesi ya da düzlüğe çıkması mümkün değildir. Emperyalistlerin ekonomik bunalımı, bizim gibi ülkelerde daha katmerli bir şekilde yansıyor. Hakim sınıflar bu krizi hafifletmek için de, zam üstüne zam uyguluyor. Ancak ülkemiz yarı-sömürge bir yapı olarak kaldığı sürece ve komprador burjuvazi ve toprak ağaları iktidarda kaldığı sürece, zamlar ve zulüm eksik olmayacaktır. Halkımız her geçen gün daha da yoksullaşarak ekonomik ve demokratik hakları sürekli zorla ellerinden alınacaktır. Egemen sınıfların iktidarı sürdürdüğü sürece, zamlar, baskılar, işsizlik, açlık, Kürtlere uygulanan milli zulüm bir 'kader' olarak, halkımızın sırtında duracaktır.

Baskıları, sömürüyü, milli baskıyı 'kader' olmaktan çıkarmak kendi ellerimizdedir. İşsiz kalmak, aç kalmak 'kader' olmaz. Üniversitelerin askeri kışla olması 'kader' olamaz. Devrimcilerin, komünistlerin çoğunun zindanlarda çürümesi 'kader' olamaz. Sömürü ve zulüm devletini yıkmak kendi ellerimizdedir.

Halkımızın kurtuluşu, egemen sınıf partilerinden birinin saflarında yer alarak sağlanamaz. Çünkü bu partiler komprador burjuvazi ve toprak ağalarının partileridir. Özal ve Evren ne kadar zalimse, Demirel, Ecevit, İnönü, Türkeş ve Erbakan da o kadar zalimdir. Hapsi de halk düşmanıdır. Egemen sınıflara uşaklık etmek için birbirleriyle yarışıyorlar. Hangisi başa gelirse gelsin sonuç değişmeyecektir. İşkenceler, baskılar ve işsizlik eksik olmayacaktır. Sömürülen ve ezilen yine halk olacaktır. Milyon üstüne milyon ekleyen yine zenginler olacaktır.

İşçiler, köylüler, dar gelirli memurlar,

Zam ve zulüm altında her geçen gün yoksullaşanlar!

Zamlara karşı sessiz kalmayalım. Egemen sınıfların baskılarına ve iliğimize kadar sömürmelerine sessiz kalmayalım. Her türlü baskı ve sömürüye başkaldıralım. Bizleri sömürü ve baskıdan kurtaracak olan, TKP/ML etrafında birleşerek örgütlenelim. Çünkü ezilenlerin kurtuluşu ancak, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist devletini yıkıp yerine DEMOKRATİK HALK İKTİDARINI kurmakla olacaktır. Bunu çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının öncü örgütü TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARSİST LENİNİST saflarında yer alırsak sağlayabiliriz. Kürt Ulusu ve azınlık milliyetler üzerindeki milli baskı ve asimilasyonu ancak TKP/ML saflarında mücadele ederek kaldırabiliriz.

Sömürülmek, işkence ve baskı altında yaşamak istemiyorsak, işsiz kalarak aç yaşamak istemiyorsak, TKP/ML ve onun önderliğinde TIKKO saflarına katılalım. TIKKO'nun yürüttüğü GERİLLA SAVAŞINI destekleyelim. Egemen sınıfları yıkmak yalnız ve yalnız SİLAHLI MÜCADELE ile olur. Dişe diş bir mücadele verilmeden insan gibi yaşamamız mümkün değildir.

—Kahrolsun emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericilik!

—Kahrolsun komprador burjuvazi ve toprak ağaları!

—Kahrolsun ABD emperyalizminin uşağı Özal-Evren faşist çetesi!

—Yaşasın demokratik halk iktidarı ve sosyalizm mücadelemiz!

—Yaşasın halk ordusu TIKKO'nun verdiği GERİLLA SAVAŞI!

—Yaşasın partimiz TKP/ML ve önderliğindeki TIKKO ve TMLGB!

—Zamlara karşı sessiz kalmayalım TKP/ML saflarında örgütlenelim!

www.ikkonline.net

TKP/ML
Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist
Aralık 1987

Çeşitli Milliyetlerden Türkiye Halkına Çağrı

"III. Konferans Etrafında Birleş! Partiyi Güçlendir, Orduyu Destekle!" Kampanyamıza güçlü bir şekilde katılalım.

Partimiz 15 yıldır düşmanla dişe diş döğüşmektedir. Bu 15 yıllık mücadelesinde, başta komünist önderimiz İBRAHİM KAYPAKKAYA olmak üzere, onlarca şehit verdik. Değerli siyasi önderlerimiz ve komutanlarımızı yitirdik. Kahraman ve usta savaşçılarımızın kızıl kanlarıyla bozkırlarda devrim ateşini yaktık. Zindanlarda, işkencehanelerde başeğmez bir inanca, devrimin kızıl bayrağını hep yükseklerde tuttuk. Bu mücadele sürecinde yenilmemize ve ağır kayıplar almamıza rağmen, demokratik halk devrimi ve sosyalizm yolundaki savaşımızı canbedeli bir mücadeleyle sürdürüyoruz, sürdüreceğiz. Partimiz TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/ MARKSİST-LENİNİST'i çeşitli milliyetlerden Türkiye Halkının kurtuluşu mücadelesinde hiçbir faşist ve gerici güç alıkoyamaz.

12 Eylül 1980 sonrası Faşist Türk Devleti'ne karşı başlattığımız gerilla savaşımız, her geçen gün güçlenerek sürmektedir. Faşist Türk Devleti ordusunun büyük bir bölümünü üstümüze saldı. Ama halkımızın büyük desteği ile gerillalarımızı dağlardan ve köylülerin içinde söküp atamadı. Birçok Kürt köylerini Napalmlarla bombaladılar, birçok TIKKO gerillasını diri diri yaktılar. Buna rağmen gerilla savaşımızı durduramadılar. Artık durdurmaları da mümkün değildir. Çünkü savaş birkere başladı. Gerilla savaşına halkımıza mal oldu. Halkımızdan ve özellikle yoksul köylülerden büyük bir destek görmektedir. Bunu çok iyi bilen egemen sınıflar, gerillalara destek vermeleri için köylülere yoğun baskı uygulamaktadırlar. Buna rağmen gerilla savaşımız gelişerek güçlenmektedir. Bugün zayıf gerilla birlikleri yarın güçlü bir halk ordusu haline gelecektir. Bugün dağların doruklarındaki köylerde silahlı gerilla birliklerimiz dolaşmaktadır. Yarın ovalarda ve şehirlerde dolaşması yakındır. Faşist Türk Devleti ne kadar canileşirse canileşsin, halkımızın büyük desteğinde süren TIKKO'nun yürüttüğü gerilla savaşımız, düşmana darbeler indirerek gelişecektir.

Partimiz, 1987 Ekiminde büyük bir başarıyla yaptığı III. Konferansımızın kararlarını halkımıza tanıtmak, partimiz TKP/ML'yi desteklemek, Halk Ordusu TIKKO'yu güçlendirmek için bir kampanya açtı. Kampanyamız ülke çapında ve yurt dışında coşkuyla sürmektedir. Kampanyaya cezaevlerindeki yoldaşlarımız, zindanlardaki yaşamın zorluğuna rağmen, partimizin mücadelesini herşeyin üstünde tutarak, komünist fedakarlığın en güzel örneklerini sergileyerek katılıyorlar.

İşçiler, Köylüler, Gençler, Dargelirli Memur ve Esnaflar,

Türk Hakim Sınıfları olan komprador patronlar ve büyük toprak ağaları, halkımıza her türlü baskıyı ve sömürüyü mübah görmektedir. Faşist Özal-Evren çetesi, işçilerin her türlü ekonomik ve demokratik haklarını gasp ettiler. Köylülere toprak yerine işkence ve zulüm verdiler. Toprak ağalarını, tefeci ve tüccarları korudular, daha da güçlendirdiler. Öğrenci gençliğin akademik ve demokratik haklarını zorla ellerinden aldılar. Dar gelirli memurların yaşamını daha da zorlaştırdılar. Mesleki ve sendikal örgütlenmelerini yasakladılar. Küçük esnafların birçok işyerleri kapandı. Büyük patronlara ucuz kredi verirken, küçük esnaflara kredi bile vermiyorlar. Kürt ulusu'na milli baskıyı daha da katmerleştirdiler. Kürt Halkı ile Türk Halkı arasında düşmanlık tohumu ekmeye devam ediyorlar. Bu soygun ve sömürü düzeni sürdürdüğü sürece, halkımız her geçen gün daha fazla ezilecek, yokullaşacaktır. İşsizlik pahalılık artmaya devam edecektir. Sürekli zenginleşen yine büyük patronlar, büyük toprak ağaları ve tefeci tüccarlar olacaktır. Hangi hükümet gelirse gelsin, ezilen halkımız oluyor. Bizim kurtuluşumuz ancak TKP/ML önderliğinde verilen demokratik halk devrimiyle olacaktır. Partimiz TKP/ML 15 yıldır verdiği mücadelesiyle halkımızı kurtuluşa götürecek tek güç olduğunu kanıtlamıştır. Bu nedenle partimize verilen ve verilecek olan her destek ve yardım, bizleri bir adım daha kurtuluşa yaklaştıracaktır. Partimize verilecek her kuruluş kurtuluşumuzun şahdamarı olan gerilla savaşımızı daha da geliştirip güçlendirecektir. Halkımızın partimiz TKP/ML'ne ve halk ordusu TIKKO'ya verdiği her destek, savaşçılarımızın daha iyi silahlanması demektir. Verilen her destek; düşmana sıkılmış bir kurşun demektir. Verilecek her destek; işkencecilerin cezalandırılması demektir.

Emekçi Halkımız,

Bu destek maddi ve manevi olacağı gibi, düşman ajanlarını ve ihbarcıları, faşist çeteleri, işkencecileri partimize bildirmekte olabilir. Partimizin militanlarını ve devrimci demokratları koruyalım. Evlerimizde silahlarımız varsa partimiz militanlarına ve TIKKO gerillalarına kullanmaları için verelim. Sürekli vermesek bile geçici verelim.

Tüm ezilenleri, yoksulları, faşizme, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı olan, devrimcileri, demokratları, yurtseverleri, Kürt Ulusu ve diğer azınlık milliyetler üzerindeki baskıya karşı çıkarları; "III. KONFERANS ET-RAFINDA BİRLEŞ! PARTİYİ DESTEKLE, ORDUYU GÜÇLENDİR!" kampanyamıza güçlü bir şekilde katılmaya çağırıyoruz.

- Kahrolsun emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türden gericilik!
- Kahrolsun komprador burjuvazi ve toprak ağaları!
- Kahrolsun faşist Özal ve Evren çetesi!
- Kahrolsun zam zulüm ve işkence uygulayıcıları!
- Yaşasın partimizin III. Konferansı!
- Yaşasın Kürt Ulusu'nun kendi kaderini tayin hakkı!
- Yaşasın halkımızın partimize verdiği destek!
- Yaşasın TIKKO'nun yürüttüğü gerilla savaş!
- Yaşasın partimiz TKP/ML ve önderliğindeki TIKKO, TMLGB

PARTİ III. KONFERANSIMI ZA..... Baştarafı sf: 28'de

açacaktır. Kana karışan mikroplar, sağlanan bu taze kanla değiştirilerek temizlenecektir. Bugün bunun ortamı vardır. Partimiz, atılım yapmasını sağlayacak yılların tecrübe birikimine ve yoğun bir mücadele potansiyeline sahiptir. Bu, partimiz açısından sevindirici önemli bir güçtür. Bu gücün harekete geçirilerek, sınıf mücadelesinin partimize yüklediği görevleri yerine getirebilmesi için, doğru bir bakış açısına ve doğru taktik politikalara sahip olmalıdır.

Konferansta doğru politikalar tespit edilebilmesi için, "somut koşulların somut tahlili" ilkesinden hareketle, içinde bulunduğumuz somut koşullar ve önümüzde gelişen süreç doğru ve geniş bir şekilde tahlil edilmelidir.

Genelde devrimci cephenin, özede ise, kendi gücümüz, düşmanın askeri gücü, siyasi ve ekonomik durumu ve uyguladığı taktikler iyi bilinmelidir. Önümüzdeki süreçte uygulayacağımız taktik politikaların başarısı için bu gereklidir.

Bugün bu görevler, konferansa delege olarak katılan, siz yoldaşların omuzundadır. Partimizin gelecek mücadele yaşamı önemli ölçüde sizlerin vereceği kararlara bağlıdır. Partimizin gelecek mücadele yaşamının şekillenirilirip, biçim verilmesi sizlerin elindedir. Bu tarihi görevinizi yerine getirdiğiniz oranda, partimiz tarihi misyonunu oynayacak, sınıf mücadelesi içinde layık olduğu yeri alacaktır.

Bunu, bizler bekliyoruz. Türkiye proletaryası ve dünya halkları bekli-

yor. Biz tüm bu gözlerin her an partimiz üzerinde olduğunu hissediyoruz.

Ayrı kalsak da, konferans boyunca kalplerimiz kalplerinizle birlikte atacak, yüreklerimiz yüreğinizle birlikte çarpacaktır.

- Kahrolsun revizyonizm, oportünizm ve her türden anti-ML sapma!
- Yaşasın III. parti konferansımız!
- Yaşasın Marksizm-Leninizm!
- Yaşasın partimiz TKP/ML, TİKKO!

24 Haziran 87

Coşku Dolu İhtilalci Selamlar.

RKZ PARTİ ÜYELERİ

29 KASIM ERKEN GENEL SEÇİM SONUÇLARI..... Baştarafı sf: 5'de

sınıf mücadelesinin gelişimi, hakim sınıfları zor duruma sokmuştu.

Bugün durum böyle değil. Sınıf mücadelesi gelişmesine rağmen boyutu bir 1974'lerdeki gibi değildir. Hakim sınıflar arasında çelişkilerin keskin olmasına rağmen, Amerikancı merkezci kanadın diğer kesimlere olan üstünlüğü ve hükümeti tamamıyla elinde tutmaları, ordunun önemli bir desteğini almaları, istedikleri yasaları rahatlıkla parlamentodan çıkarabiliyorlar.

Küçük burjuva oportünizminin kavrayamadığı en önemli nokta, ülkeyimizin siyasal ve sosyal yapısıdır. Bunların bir çoğu, seçimlere büyük umutlar bağlamıştır. Hatta 6 Kasım 83 genel seçimlerinde ülkeye dönmeyi (çünkü bunların çoğu örgütlerini yd. taşımışlardı) planlayanlar oldu. Nedeni 'demokrasi' geleceğini ummalarıydı. Her seçimde de aynı umuda kapılıyorlar. Bu nedenle de, 'reformcu' gözükken egemen sınıf partilerine hoşgörüle bakıyor ve halkı bu partileri

desteklemeye bile çağırıyorlar. Bazıları bunu açık yaparken, bazıları da korkak, ve ürkekçe yapıyor. Dolaylı bir destek veriyorlar. Geçmişten beri de aynı şeyi yapmışlardır. Aynı kuyrukçu, uzlaşmacı anlayışlarını, bugün daha da sistemleştirme eğilimi içindedirler.

K. burjuva oportünistlerimizin bu seçimlerdeki tavrı, geçmişte olanları bize hatırlatıyor. Şefik Hüsnü'den tutun da Hikmet Kıvılcımlı gibi azılı revizyonistler de, ya CHP'nin kuyruğunda yer alıyorlardı, ya da DP'nin. CHP baskıyı artırınca DP'nin yanına, DP baskı yapınca da CHP'nin yanına gidiyorlardı. Şimdi oportünist ve revizyonistlerimizin de aynı salıncakta sallanmak istemelerinin kökeni geçmişe dayanıyor.

K. burjuva oportünizminin egemen sınıfların belli kanatlarından 'demokrasi' mücadelesi beklemeleri, demokrasiden ne anladıklarını da ortaya koyuyor. Bizim gibi, ülkelerde demokrasi mücadelesi DHD mücade-

lesinden ayrı değildir. Egemen sınıfların 'demokrasisini' devrim mücadelesi yerine koymak, devrimi tasfiye mücadelesinden başka bir anlama gelmez.

1983 6 Kasım seçimlerinde 'sivil' görünümlü ANAP'tan demokrasi umut edenlerle, SHP ve DYP'den demokrasi mücadelesi bekleyenlerin arasında ne fark var? Hiç bir fark yoktur. Yani hepsinin ortak noktası, egemen sınıf kliklerinin bazılarında umut bağlamış olmalarıdır.

Hayat, her seçim sonucunda kb. oportünizmini mahkum etmiştir. Ama kb. oportünizmi suçu kendi siyasasında arayacağına halkta aramaktadır. İstedikleri partiye halk oy vermeyince, suçlu da, 'demokrasiyi engelleyen' de kb. oportünizmi açısından böylece ortaya çıkmış oluyor.

**Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar birleşin!
Karkeren hemû Welatan û gelen bîndest yekbîn!**

DENGÊ PARTİZAN

**TKP/ML Kürdistan Bölge Komitesi Yayın Organı
Weşana Komîta TKP/ML a navçeya Kurdistan**

**“Kürdistan Bölge Komitemizin
Çıkardığı
Bölgesel Yayın Organı
Denge Partizani
Oku-Okut”**

- * TIKK'nın Geri Dönüşü Sürüyor!**
- * Partimizin III. Konferansı Selamlıyoruz!**
- * Partimize ve Halka Kalkan Eller Kırılacaktır!**
- * PKK'nın Halkımıza Ve Partimize Yönelik Saldırı Ve Tehditlerini Teşhir Ve Tecrit Edelim!**

www.ikk-online.net